

အနုပညာကောင်းကင်

၈၁ အုပ် (၆)

THE
နတ်အင်္ကျီ
OVER
COAT

BURMESE
CLASSIC
.com

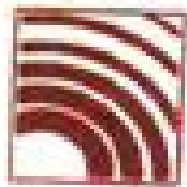
by
Nikolai Gogol

လင်းဝေမြိုင်

၁၈ မေမော်ဝါရီ ၁၉၉၉

မောင်လွင်ပြင်
စီစဉ်သည်

ဆရာတော်အောင်
စာရုပ်တိုက်

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
မြန်မာနိုင်ငံသား အားလုံး၏ တာဝန်ဖြစ်သည်။

အရှုထစ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေပြီး စာအုပ်များ

- ၁။ ပဟိုတယ်သုံး အင်္ဂလိပ်-ကေား (ဦးမြင့်ဦး အင်္ဂလိပ်စာနည်းပြဟောင်း)
- ၂။ ကုပန် မလေးရှား အင်္ဂလိပ် မြန်မာ အခြေခံကေားပြော
(အရှုထစ်ကောင်းကင် စာတည်းအဖွဲ့)
- ၃။ ရောင်းရေးဝယ်တာ နည်းပညာ (ခင်သန့်)
- ၄။ တော (လင်းဝေမြိုင်)
- ၅။ စာဖတ်ကွမ်းခြွင်းဖြင့် ဘဝတိုးတက်ရေး (ခင်သန့်)
(စာဖတ်ကောင်းသူဖြစ်အောင် စနစ်တကျပတ်နည်း)
- ၆။ ကုတ်အင်္ကျီ (လင်းဝေမြိုင်)
The Overcoat (Nikolai Gogol)

ပုံနှိပ်ပုတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၆၅၀/၉၈ (၁၂)
 မျက်နှာခုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၆၀၈/၉၈ (၁၂)

ပုံနှိပ်ခြင်း

အုပ်စု - ၁၀၀၀
 ပထမအကြိမ်၊ ၁၉၉၁
 ဒုတိယအကြိမ်၊ ၁၉၉၉-ထပ်တင်ပါရီ

မျက်နှာခုံတိုက်သူ

ဦးမင်းဟန် (၀၄၁၅၄)၊ မင်္ဂလာဒုံသောင်းပုံနှိပ်တိုက်
 အမှတ် ၈၅၊ ၄၃ လမ်း၊ ခိုင်တင်ထောင်၊ ရန်ကင်း။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးတင်အောင်ဝင်း (၀၃၃၀၉)၊ ဘိုးရာစာ ပုံနှိပ်တိုက်
 အမှတ် ၁၆၂၊ ၄၅ လမ်း၊ ရန်ကင်း။

ထုတ်ဝေသူ

ထိုင်းစွာအိမ် (၀၁၂၉၉)၊ တိုင်းလင်းစာပေ
 အမှတ် ၈/၆၅ အုပ်စု ၃၊ အောင်သိန္နီလမ်း
 ခော်တွားကြီးကုန်း၊ အင်းစိန်။

ကွန်ပျူတာစာမီ

အေးမြတ်မိုး၊ ကွန်ပျူတာ
 အမှတ် ၂၁၊ အသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း
 တာပေဋ္ဌိနယ်၊ ရန်ကင်း။ ဖုန်း-၅၄၅၃၂၃

မျက်နှာခုံစီမံခြင်း

ကျော်နိုင်

စာနိဂုံး

၁၂၀ - ကွယ်

လင်းဝေမြိုင်

အမည်ရင်း ဦးမြင့်ဦး။ ကျောက်ပန်းတောင်း၊ ဇာတိ။
၁၉၄၉၊ ဩဂုတ် ၁၄ ရက်ဖွား။ အဘ (ဦးကြည်မောင်)၊
အမိ ဒေါ်နု။ မွေးချင်း ၈-ယောက်တွင် အကြီးဆုံးဖြစ်။

ရန်ကုန် ပညာရေးတက္ကသိုလ်မှ အင်္ဂလိပ်စာ အဓိကဖြင့်
၁၉၇၉ တွင် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရခဲ့။ အင်္ဂလိပ်စာဌာန ခုညှိုးပြဆရာ
အဖြစ် ၁၉၈၂ ခုနှစ်ထိ ပညာရေးဌာနတွင် တာဝန်ထမ်း
ဆောင်ခဲ့။

၁၉၇၇ ခုနှစ် တက္ကသိုလ် နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်းမှ စ၍ စာ
စရေးခဲ့ပြီး ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတို (၁၀၀) ကျော်၊ ကလောင်ခွဲ
များဖြင့် နိုင်ငံတကာစာပေ၊ ရုပ်ရှင်၊ ဂီတ၊ နိုင်ငံရေး၊
စီးပွားရေး ဆောင်းပါး (၆၀၀) ခန့် ရေးသားခဲ့။

၁၉၉၀ ခုနှစ်တွင် “ကုတ်အင်္ကျီ”၊ ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင်
“အလွမ်းတစ်ခြင်းနှင့် ပန်းနင်းထီ” ရုံးချင်း၊ ဘာသာပြန်
စာအုပ်များ ထုတ်ဝေခဲ့။

၁၉၈၈ မှ ၁၉၉၂ ထိ ရုပ်ရှင်တေးကဗျာ၊ ၁၉၉၂
ခုလိုင်မှ ဒီဇင်ဘာအထိ စံယယ်ဖြူ၊ ၁၉၉၃ မှ ၁၉၉၅ ထိ
ရွှေရုပ်စုံ မဂ္ဂဇင်းတို့တွင် အယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့။
၁၉၉၆ ခုလိုင်မှ ယနေ့ထိ ကြော်ငြာနှင့် ရေးဝယ်လမ်းညွှန်
မဂ္ဂဇင်းတွင် တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ၊ အယ်ဒီတာချုပ်အဖြစ်
ဆောင်ရွက်ရင်း စာဆက်လက်ရေးသားရေး။

လင်းခေလွိုင်၏ လှတ်ခေလွှား စာအုပ်များ

- ၁။ ကုတ်အင်္ကျီ (၁၉၅၁)
- ၂။ အလွမ်းတစ်ခြင်းနှင့် ယန်းနင်းခေ (၁၉၅၇ ဇွန်လ)
(လင်းဦးတာရာစာပေ)
- ၃။ တော (၁၉၅၈ ဒီဇင်ဘာ)
(အလှအကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်)
- ၄။ ကုတ်အင်္ကျီ (၁၉၅၉ မတ်)
(အလှအကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်)

ဆက်လက်လှတ်ခေပည့် စာအုပ်များ

- ၁။ အခေခွဲတို့ ချစ်သတဲ့လားနှင့် နိုင်ငံတကာဝတ္ထုတိုများ (၁၉၅၉)
(အလှအကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်)
- ၂။ စစ် (၁၉၅၉)
(အလှအကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်)
- ၃။ ငယ်ငယ်တုန်းက ချစ်ခရောင်နှင့် အခြားလှပန်ဝတ္ထုတိုများ (၁၉၅၉)
- ၄။ နှင့် နိုင်ငံတကာ ဝတ္ထုတိုများ (၁၉၅၉)

အမှတ်ကောင်းကင်စာအုပ် (၆)

ကုတ်အကျီ

လင်းစေ့စွင်

THE OVERCOAT

by

NiKoLai Gogol

အမှတ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်
အမှတ် ၅၂/၅၄ မင်္ဂလာတောင်သာ
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်း
ရမ်း - ၂၀၄၄၁။

ဆက်လက်ထုတ်ဝေမည့် စာအုပ်များ

- ၁။ စာဖတ်ကျွမ်းခြင်ဖြင့် ဘဝတိုးတက်ရေး-၂ (ခင်သန့်) (ခေတ်စားစာကို ကျညှောက်အောင် စနစ်တကျဖတ်နည်း)
- ၂။ ကြောက်ရွံ့ရေးနှင့် မော်ရေးဝါးပား ဝတ္ထုတိုများ (မောင်ထွန်းသူ)
- ၃။ လူနာစောင့် ခေါ်သည်နှင့် နိုင်ငံတကာ ဝတ္ထုတိုများ (မောင်ထွန်းသူ)
- ၄။ နိုင်ငံတကာ စကားခုံများ (ခင်မောင်တိုး-မိုးမိတ်)
- ၅။ စင်ကာပူ အဆင့်မြင့်အက်ဆေးများ (ဦးမြင့်ဦး အင်္ဂလိပ်စာ နည်းပြဟောင်း)
- ၆။ ထမေးနဲ့ တွေ့ချင်သတဲ့လားနှင့် နိုင်ငံတကာ ဝတ္ထုတိုများ (လင်းခေလွိုင်)
- ၇။ အာရှခေါင်းဆောင်များ ရုပ်ပုံလွှာ ထုဝေတင်စား (မောင်မိုးသစ်)
- ၈။ စာဖတ်ကျွမ်းခြင်ဖြင့် ဘဝတိုးတက်ရေး-၃ (ခင်သန့်) (စာနယ်ဇင်းစာကို အကန့်အသတ်အောင် စနစ်တကျဖတ်နည်း)
- ၉။ စစ် (လင်းခေလွိုင်)
The Fate of a Man (Mikhail Sholo Khov)
- ၁၀။ သစ်တုံးတုရင် မျက်စာအုပ်နှင့် နိုင်ငံပုံပြင်များ (ခင်မောင်တိုး-မိုးမိတ်)
- ၁၁။ နှစ်ဆယ့်နှစ်ရာစု (ဝါရု)
- ၁၂။ စင်ဒီကာရေးလွိုင်ခါ မျက်နှာအလှ ခြယ်ခဲခြင်မညာ (ရှင်သီရိ)
- ၁၃။ လင်စိုင်းနှင့် စာရေးဆရာများ (လင်စိုင်း)
- ၁၄။ အလုပ် အကောင်အထူး လုပ်ဆောင်ခြင်းနှင့် လူ့ဂုဏ်သိက္ခာ (မောင်မိုးသစ်)
- ၁၅။ စီးပွားရေး အဆိုအပိုဒ်များ (မောင်ထွန်းသူ)
- ၁၆။ ကာလများအတွက် ပုံပြ မဟာသုတထုကြံမြှာ (ခင်မောင်တိုး-မိုးမိတ်)
- ၁၇။ လျှက်ပိုး (မောင်ထွန်းသူ)
Lust for Life by Irving Stone
(ခင်ဆင့်ခန့်ဂိုးထံ ဘဝထုထုပွတ္တီ)

**မြန်မာပြန်ဆိုသူ၏
ဒုတိယအကြိမ်အမှာ**

ရုရှား စာရေးဆရာကြီး “နီကိုလိုင်ဂိုဂိုးလ်”
(NikolaiGogol) ကို ၁၈၀၉ ခုနှစ်တွင် ရုရှားနိုင်ငံ
ပိုလတာဗာပြည်နယ်၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ မိဘများက
မြေရှင်ဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်ကနီဇင်ဂျင်မနက်ဆီယမ်
ကျောင်းတွင် ပညာသင်ခဲ့သည်။ ကျောင်းသားဘဝ
ကပင် ကျောင်းပြဇာတ်များတွင် ပါဝင်ကပြခဲ့ပြီး စာ
စတင်ရေးခဲ့သည်။

၁၈၂၈ ခုနှစ်တွင် စိန့်ပီတာစဘတ်မြို့သို့ရောက်
လာခဲ့သည်။ အစိုးရရုံးတစ်ရုံးတွင် စာရေးဝင်လုပ်ခဲ့
အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

J

သည်။ တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် စာရေးဘမှထွက်ပြီး အချိန်ပြည့် စာ ရေးသည့်အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့သည်။

၁၈၃၂ ခုနှစ်တွင် “ဒီကန်ကာအနီး လယ်တောမှ ညနေခင်းများ (Evenings on a Farm Near Dikanka) အမည်ရှိ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် စာအုပ်ကို ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ယူကရိန်း ကျောက်ဒေသကို နောက်ခံထား အခြေပြုရေးဖွဲ့ခဲ့သော ထိုဝတ္ထုတိုများ သည် ဂိုဂိုးလ်ကို စာရေးဆရာတစ်ယောက်အဖြစ် အောင်မြင်ရေးလမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ဆွဲတင်ပေးခဲ့သော ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဂိုဂိုးလ်သည် ရုရှားနိုင်ငံ၏ အလယ်ခေတ် သမိုင်းနှင့် ပတ်သက်သည့် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ရေးသား ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း အကောင်အထည် မပေါ်ခဲ့။ စာအုပ်ဖြစ်မလာခဲ့။ ထိုကြိုးပမ်းမှုကြောင့်ပင် ဂိုဂိုးလ်သည် စိန့်ပီတာစဘတ် တက္ကသိုလ် သမိုင်း ဌာနတွင် ဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဂိုဂိုးလ် သည် ထိုတက္ကသိုလ် သမိုင်းဌာန၌လည်း ကြာကြာ မနေဘဲ ၁၈၃၅ ခုနှစ်တွင် အလုပ်မှထွက်သွားခဲ့တော့ သည်။ ထိုကာလမှာပင် “တာရပ်စ်ဘူလ်ဘာ” (Taras Bula) နှင့် “ကုတ်အင်္ကျီ” (The Overcoat)

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

အပါအဝင် ဝတ္ထုတို အတော်များများကို ရေးသား ဖြစ်ခဲ့သည်။

၁၈၇၆ ခုနှစ်တွင် “စစ်ဆေးရေးမှူးချုပ်” (Inspector General) ပြဇာတ်ကို ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ သည်။ ထိုပြဇာတ်သည် ထိုခေတ်က ရုရှားစာပေ အသိုက်အဝန်းတွင် အငြင်းပွားခဲ့ရသော စာအုပ် တစ်အုပ်ဖြစ်ခဲ့ပြီး စာပေ ဝေဖန်ရေးဆရာများက ဂိုဂိုးလ်ကို သဘာဝစာပေဂိုဏ်း (Naturalist School) ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ချီးကျူးသြဘာပေးခဲ့ကြသည်။

ဂိုဂိုးလ်သည် ၁၈၇၆ ခုနှစ်မှ ၁၈၄၈ ခုနှစ်အထိ ၁၂ နှစ်လုံးလုံး ဂျာမနီ၊ ဆွစ်ဇာလန်၊ ဘယ်လ်ဂျီယံ၊ ပြင်သစ်နှင့် အီတလီနိုင်ငံတို့တွင် လှည့်လည်နေထိုင် ခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် အီတလီနိုင်ငံတွင် အများဆုံး နေထိုင်ခဲ့သည်။ ပြည်ပတွင် နေထိုင်သော ထိုကာလ များအတွင်း ၁၈၄၂ ခုနှစ်တွင် ရုရှားနိုင်ငံ၏ ဘဝကို ဆေးရောင်စုံ ပုံကားချုပ်တစ်ချုပ်အဖြစ် ခြယ်မှုန်းရေး သားထားသော “ဝိဉာဉ်သေများ” (Dead Souls) စာအုပ်ကို ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။ “ဝိဉာဉ်သေများ” စာအုပ်သည်လည်း အောင်မြင်ခဲ့သည်။ သို့သော် နောက်ဆုံး ၁၀ နှစ် ကာလတွင် ရေးပြီးစာများကိုသာ

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

ထပ်တလဲလဲ ရေးလိုက်ပြင်လိုက်ဖြင့်ပင် လုပ်ကိုင် နေခဲ့ပြီး မကွယ်လွန်ခင် ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ထိုစာမူအားလုံးကို မီးပုံရှို့ပြီး ၁၈၅၂ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၁ ရက်နေ့တွင် ဂိုဂိုးလ် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။

ဂိုဂိုးလ်၏ စာစုများကို ရုရှားပြည်မ၊ ယူကရိန်းဒေသနှင့် စိန့်ပီတာစဘတ်ဝန်းကျင်ဟု အကြောင်းအရာအရ ဒေသနောက်ခံ သုံးပိုင်းခွဲ၍ လေ့လာနိုင်ပါသည်။ “ဝိညာဉ်သေများ” ဝတ္ထုနှင့် “စစ်ဆေးရေးမှူးချုပ်” ပြဇာတ်တို့သည် ရုရှားပြည်မ နောက်ခံဖြစ်ပြီး “တာရပ်စ်ဘူလ်ဘာ” ဝတ္ထုသည် ယူကရိန်းဒေသကို နောက်ခံပြုကာ၊ “ကုတ်အင်္ကျီနှင့် အခြားဝတ္ထုတို” များသည် စိန့်ပီတာစဘတ်ဝန်းကျင်ကို နောက်ခံထား၍ ရေးသားခြယ်မှုန်းခဲ့သည်။

ကမ္ဘာကျော် အမေရိကန် ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီး ယူလ်ဘရင်းနား (ကတုံးမင်းသား) ပါဝင်ရိုက်ကူးခဲ့သော ဂိုဂိုးလ်၏ “တာရပ်စ်ဘူလ်ဘာ” ဝတ္ထုကို ကွယ်လွန်သူ စာရေးဆရာကြီး ဗန်းမော်တင်အောင်က “သေလျှင်မြေကြီး” ဟူသောအမည်ဖြင့် မြန်မာဘာသာ

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

ပြန်ဖူးသည်မှတစ်ပါး ဂိုဂိုးလ်၏ အခြားဝတ္ထုတို
 ရှည်များကို မြန်မာနိုင်ငံ၌ ယခုအထိ ဘာသာပြန်ဆို
 ခဲ့ခြင်း မရှိသေးပါ။ အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်၊ ဂျာမန်၊
 ဂျပန်နှင့် အခြားဘာသာစကား အတော်များများဖြင့်
 ဘာသာပြန်ဆိုမှုများတော့ ရှိခဲ့သည်ဟု သိရပါသည်။

မြန်မာ စာပေလောကအဖို့ “ဝတ္ထုလတ်”
 (Novelete or Short Novel) မျှသာ ရှိသော
 ဂိုဂိုးလ်၏ ဤဝတ္ထုသည် တိုတောင်းလင့်ကစား
 တစ်ခေတ်က ရုရှားနိုင်ငံမှ ဗျူရိုကရေစီ ယန္တရား၏
 ကမောက်ကမနိုင်ပုံ၊ စာရေးဘဝ နံချာပုံတို့ကို သရော်
 ဖွဲ့နွဲ့ ဖော်ကျူးရာတွင် ထိမိပြောင်မြောက်လှသဖြင့်
 ကမ္ဘာ့အကောင်းဆုံး ဝတ္ထုတိုများထဲတွင် တစ်ပုဒ်
 အပါအဝင် ဖြစ်သည်ဟု ကမ္ဘာ့စာပေပညာရှင်များက
 အကဲဖြတ် သတ်မှတ်ခဲ့ကြပါသည်။ ဤဝတ္ထုကို
 ကမ္ဘာ့အကောင်းဆုံး ဝတ္ထုတို စာအုပ်များတွင်လည်း
 မကြာခဏ ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့ကြပါသည်။

ဂိုဂိုးလ်၏ ဤ “ကုတ်အင်္ကျီ” ဝတ္ထုတိုကလေး
 ကို ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေစဉ်က ဖတ်ရှုဝေဖန် အား
 ပေးခဲ့ကြသည့် မိတ်ဆွေများကို လေးစားမှတ်တမ်း

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

၆

တင်ပါသည်။ ယခု ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေသည့်
“အရုဏ်ကောင်းကင်” စာအုပ်တိုက်ကိုလည်း ကျေးဇူး
အထူးတင်ရှိပါသည်။

လင်းစေမြိုင်
၁၉၉၈၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၁၂။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည်
ကုတ်အင်္ကျီမှ
ဆင်းသက်လာကြသည်

ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဘာသာပြန်
စာပေရယ်လို့ သိပ်မရှိလှ။ နဂါးနီ စာအုပ်တိုက်၊
မြန်မာပြည် စာအုပ်တိုက် စသည်တို့မှ ဘာသာပြန်
စာအုပ်များ ထုတ်ဝေခဲ့ကြသော်လည်း အများစုမှာ
နိုင်ငံရေးစာပေများသာ ဖြစ်ကြသည်။ အမျိုးသား
လွတ်လပ်ရေးအတွက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေကြစဉ်
ခေတ်၏ တောင်းဆိုချက်အရ နိုင်ငံရေးဘာသာပြန်
အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

စာအုပ်များ ပေါ်ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရမည် ထင်သည်။ ဂန္ထဝင်စာပေ ဘာသာပြန်ရယ်လို့ သိပ် မရှိလှ။ ပီမိုးနင်း၊ ရွှေဥဒေါင်း၊ ဇော်ဂျီ၊ သခင်ဘသောင်း၊ တက်တိုး၊ လူထုဒေါ်အမာ စသူတို့လောက်သာ ရှိကြ သည်။ ပီမိုးနင်း၏ သူ့ရဲ့ကောင်းသုံးယောက်၊ ရွှေဥ ဒေါင်း၏ ရူပနန္ဒီ (ဒါတောင် မိုးထားသောဝတ္ထု ဖြစ် သည်) ဇော်ဂျီ၏ ရပ်စတန်နှင့် ဇိုးရပ်၊ သခင် ဘသောင်း၏ ဆရာဝန်ပါပဲ ပြဇာတ်၊ တက်တိုး၏ နပိုလီယန် အတ္ထုပ္ပတ္တိနှင့် ရယ်လီ အကြောင်းကို ရေးထားသည့် လေနတ်မောင်၊ ဒေါ်အမာ၏ စန္ဒမာလာ နှင့် မြန်မာပြည်တွင် စစဆေးခဲ့သော အမှုအခင်းများ၊ ဒဂုန်ခင်ခင်လေး၏ ဝေါလတာစကော့၏ ဝတ္ထုများကို ပြန်ထားသည့် ဝတ္ထုများ (ဥပမာ လေးသည်တော် ဝတ္ထု) စသည်တို့ လောက်သာရှိပြီး အများအားဖြင့် အင်္ဂလိပ်နှင့် ပြင်သစ် ဂန္ထဝင်များ ဖြစ်သည်။

ဂျပန်ခေတ်တုန်းက ဂျပန်ဝတ္ထု ဘာသာပြန်များ၊ စစ်မှတ်တမ်းများ ထွက်ခဲ့သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ပြီးသွားသည့်အခါတွင် ပေါ်လာခဲ့သည်။ ရွှေဥဒေါင်း၊ ဒဂုန်ရွှေမျှား၊ တက်တိုး၊ ဒေါ်အမာ၊ စောဦး၊ ဗိုလ်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

အေးမောင်၊ တင့်တယ် စသူတို့၏ ဂန္ထဝင်ဘာသာပြန်များကို တွေ့ရသည်။

ဂန္ထဝင်ဘာသာပြန် စာပေအမျိုးအစားလည်းများလာသည်။ စစ်မဖြစ်ခင်တုန်းက အင်္ဂလိပ်စာပေဂန္ထဝင်များကိုသာ ဘာသာပြန်ကြသော်လည်း စစ်ပြီးသည့်နောက်တွင်မူ အင်္ဂလိပ် ဂန္ထဝင်များသာမကတော့ ရုရှား၊ ဂျပန်၊ အီတလီ၊ အိန္ဒိယ၊ ပြင်သစ်၊ ဂျာမန်၊ လက်တင် အမေရိက၊ စကင်ဒီနေဗီးယန်း စသည့်တိုင်းပြည်အသီးသီးမှ ဂန္ထဝင်များကို ဘာသာပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ဤသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ရှေ့က မျိုးဆက်ဖြစ်သည်။

စစ်ပြီးခေတ်တွင်မှ စာရေးဆရာ ဖြစ်လာခဲ့ကြသည့် ကျွန်တော်တို့ မျိုးဆက်တွင်မူ ဘာသာပြန်စာပေသည် ပို၍ ကျယ်ပြန့်လာသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ယင်းမှာလည်း စာဖတ်သူဦးရေ တိုးပွားလာမှု၊ နိုင်ငံအချင်းချင်း ဆက်ဆံရေး ကျယ်ပြန့်လာမှု၊ စာဖတ်ပရိသတ်၏ အဆင့်အတန်း မြင့်မားမှုတို့ကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်နီးပါးခန့်က ပျဉ်းမနား

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

နယ်၊ ကျည်တောင်ကန်သို့ ကျွန်တော် ရောက်သွား
 စဉ် ဒေါ်စိန်ဆိုသည့် ကြံတောင်သူ အမျိုးသမီးကြီး
 တစ်ဦးနှင့် တွေ့ကြုံခဲ့သည်။ သူက ‘စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး’
 ကို ကြံရိတ်တဲ့နေရာမှာ ကျွန်မ ယူသွားတယ်၊
 နေ့လယ်နေ့ခင်း ကြံရိတ်တာနားရင်း ကြံခင်းတွေထဲ
 မှာ ‘စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး’ ကို ဖတ်တာပဲ။ အဲဒီ
 အထဲက နာတာရှည်နဲ့ ဆွန်ယာကို ကျွန်မ သိပ်သဘော
 ကျတာပဲဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော်သည် ဒေါ်စိန်၏
 စကားကို နားထောင်ပြီး အံ့သြဝမ်းသာနေသည်။
 မိုးမိတ်သို့ ရောက်စဉ်ကလည်း ကောင်းဆရာမ
 ဒေါ်ငွေညွန့်နှင့် လယ်သူမ မခင်လေးတို့က ‘လေရူး
 သုန်သုန်’ ဝတ္ထုထဲက စကားလက်အိုဟာရာ အကြောင်း
 ကို တဖွဖွ ပြောကြသည်။ အင်းစိန်က ၁၂ နှစ် အရွယ်
 ကလေးမလေးတစ်ယောက်က ‘ရှားလောဟုမ်း’ ဝတ္ထု
 များအကြောင်းကို ကျွန်တော့်ထံ စာရေးသည်။ သံဖြူ
 ဇရပ်မှ အေးမိစံနှင့် ရန်ကုန်မှ နှင်းပွင့်ဖြူတို့က
 ‘ခန်းဆောင်နီအိပ်မက်’ ဝတ္ထုကြီးထဲက ထိုက်ယူနှင့်
 ပေါက်ယူတို့အကြောင်းကို ဖတ်ပြီး သူတို့ထင်မြင်ချက်
 များကို ရေးကြသည်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

ကျွန်တော်တို့ မျိုးဆက်ခေတ်တွင် ဂန္ထဝင်စာပေ ဘာသာပြန်သည် ယခင်ကထက် ပိုလို့ ကျယ်ပြန့်လာ ကာ ပိုလို့ နက်ရှိုင်းလာနေသည်။

နောက်တွင်ကော။

နောက် မျိုးဆက်တွင်လည်း ဂန္ထဝင် စာပေ ဘာသာပြန်များသည် သည့်ထက်သည် ကျယ်ပြန့် နက်ရှိုင်းလာလိမ့်မည်မှာ ဘာမျှ ယုံမှားဖွယ်မရှိ။

ကျွန်တော်တို့သည် ရှေ့မျိုးဆက်၏ ပညာအမွေ ကို ဆက်ခံပြီး ဂန္ထဝင်စာပေ ဘာသာပြန်ကို ကျယ် ပြန့်အောင် လုပ်ခဲ့ကြသည့်နည်းတူ နောက်မျိုးဆက် သည်လည်း ကျွန်တော်တို့မျိုးဆက်ထက် ပို၍ကျယ်ပြန့် အောင်၊ ပို၍ နက်ရှိုင်းအောင် လုပ်နိုင်ကြပေလိမ့်မည်။

ယခုခေတ်တွင် စကားပြေတွင်သာမက ကဗျာ တွင်လည်း ဂန္ထဝင် ဘာသာပြန်များ ခေတ်စားလာခဲ့ သည်။ စစ် မဖြစ်မီကမူ ကဗျာဘာသာပြန်ဆို၍ တဂိုး၏ ကဗျာများလောက်သာ ရှိခဲ့သည်။ ယခုခေတ် တွင်မူကား ဥရောပ၊ လက်တင်အမေရိက၊ အာဖရိက နှင့် အာရှတိုက်မှ ကဗျာများကို အများအပြား ဘာသာပြန်လာကြသည်။ ပရိသတ်ကလည်း နှစ်သက် စွာ ဖတ်ရှုကြသည်။ ဘာသာပြန်စာပေ၏ မိုးကုပ်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

စက်ဝိုင်းသည် ကျယ်ပြန့်သည်ထက် ကျယ်ပြန့်လာနေသည်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

မြန်မာစာပေတွင် ဂန္ထဝင် ရုရှားစာပေများ အတော်များများကို ဘာသာပြန်ခဲ့ကြသည်။ တော်လ်စတိုင်း၊ ချက်ကော့၊ ပွတ်ရှကင်း၊ တူရ်ဂီးညက်၊ ဂေါ်ကီ၊ အီရင်ဘတ် စသူတို့၏ စာများကို ပြန်ဆိုပြီးသား ရှိနေသည်။

ယခု လင်းဝေမြိုင် ပြန်ဆိုသည့် နီကိုလိုင်ဂိုဂိုးလ် မှာကား မြန်မာပြန်ဆိုပြီးသား များများစားစား မရှိသေး။ ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက် ‘တာရပ်ဘူလ်ဘာ’ တစ်ပုဒ်သာ ရှိသည်ထင်သည်။ ယင်းစာအုပ်များလည်း လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်လောက်က ဘာသာပြန် ထုတ်ဝေခဲ့သဖြင့် ယခုလောက် မြန်မာစာဖတ် ပရိသတ်တို့ ဂိုဂိုးလ်ကို ကောင်းကောင်းဖတ်ဖူးကြမည် မဟုတ်။

ဂိုဂိုးလ်သည် ၁၈၀၉ ခုနှစ်တွင် မွေးပြီး ၁၈၅၂ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်သည်။ ပထမ ကဗျာတွေစပ်သည်။ ကဗျာစာအုပ် တစ်အုပ်ကို ထုတ်ဝေသည်။ ထို့နောက်တွင် သူ့ကဗျာစာအုပ်ကို မကြိုက်သဖြင့် စာအုပ်ဆိုင်တွေမှ လိုက်ဝယ်ပြီး မီးရှို့ပစ်လိုက်သည်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

ထို့နောက် ဝတ္ထုတွေ ရေးသည်။ ထင်ရှားသော ဝတ္ထုများမှာ ‘သေနေသော ဝိညာဉ်များ’ ဝတ္ထု၊ ‘အင်စပက်တော်ချုပ်’ (ယင်းကို စစ်ပြီးစက ဒင်နီကေး သရုပ်ဆောင်ပြီး ဟောလီးဝုဒ်မှ ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖူးသည်) နှင့် ယခုလင်းဝေမြိုင် မြန်မာပြန်သည့် ‘ကုတ်အင်္ကျီ’ ဝတ္ထုတို့ဖြစ်သည်။

‘ကုတ်အင်္ကျီ’ ဝတ္ထုသည် ဝတ္ထုတိုလည်း မဟုတ်၊ ဝတ္ထုရှည်ဟုလည်း မပြောနိုင်။ ထို့ကြောင့် ဂိုဂိုးလ်၏ ‘ကုတ်အင်္ကျီ’ ဝတ္ထုကို ဝတ္ထုလတ်ဟု ဝေဖန်ရေးဆရာတို့က ခေါ်ကြသည်။

‘ကုတ်အင်္ကျီ’ ဝတ္ထုမှာ ဇာတ်လမ်းရယ်လို့ ဘာမျှမရှိ။ ရုံးစာရေး အကာကီးသည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသည်။ နွေ့နွေ့ မိုးမိုး ဆောင်းဆောင်း အပေါ်အင်္ကျီ ခပ်နွမ်းနွမ်းလေး တစ်ထည်ကိုသာ ဝတ်ပြီး ရုံးတက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူရှက်သည်။ ကုတ်အင်္ကျီအသစ်ကလေးတစ်ထည်ကို ဝတ်ချင်သည်။ ထို ကုတ်အင်္ကျီကလေးကို ဝတ်နိုင် လူရိုသေ ရှင်ရိုသေ ဖြစ်ပြီဟု သူ ယူဆသည်။ ဂုဏ်ရှိပြီဟု သူ ထင်သည်။ ယခုမူ သူ့အပေါ်အင်္ကျီ အဟောင်းကလေးကိုကြည့်၍ လူတွေက အထင်သေးကြသည်။ စာရေးကြီး ဟူသော ဂုဏ်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

ပုဒ်နှင့်လိုက်အောင် သားသားနားနား ကုတ်အင်္ကျီ
 ကလေးတစ်ထည်ကိုတော့ သူ လိုချင်သည်။ ဤတွင်
 အကာကီးသည် ပိုက်ဆံချေးပြီး အဟောင်းဆိုင်မှ
 တစ်ပတ်ရစ် ကုတ်အင်္ကျီကလေး တစ်ထည်ကို ဝယ်
 သည်။ တစ်ပါတ်ရစ် ဆိုသော်လည်း သူ့ကုတ်အင်္ကျီ
 သည် အတော်သားနားသော ကုတ်အင်္ကျီ ဖြစ်သည်။

ဂိုဂိုးလ်သည် ကုတ်အင်္ကျီကလေး ဝတ်၍ ရုံး
 စတက်ရသည့် အကာကီးအကြောင်းကို စာမျက်နှာ
 တော်တော်များများ ဖွဲ့ထားသည်။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီ
 ကလေးကို လူတွေက ဝိုင်းကြည့်ကြပုံ၊ ချီးမွမ်းကြပုံ၊
 ထိုအခါတွင် အကာကီး ပီတိဖြစ်ပြီး ဂုဏ်ယူနေပုံ
 တို့ကို ဖွဲ့ဆိုသွားပုံမှာ သွက်လက်ဖျတ်လတ်နေသည်။

ထိုဝတ္ထုတိုကလေးတွင် ဂိုဂိုးလ်သည် လူ၏
 ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ရုရှားအုပ်ချုပ်ရေးစနစ်အတွင်းက ဗျူရို
 ကရေစီ စနစ်တို့အကြောင်းကို ရေးသွားသည်ကို
 တွေ့နိုင်သည်။

ဂိုဂိုးလ်သည် ခေတ်သစ် ရုရှားစာပေကို ထူ
 ထောင်သူ၊ ခေတ်သစ်ရုရှား ဝတ္ထုရှည်နှင့် ဝတ္ထုတို
 တို့ကို ရှေ့ဆောင်သူဟု ဝေဖန်ရေး ဆရာတို့က ဆိုကြ
 သည်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

ရုရှား စာရေးဆရာ ဒေါ့စတာယက်စကီးက
'ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည် ကုတ်အင်္ကျီမှ ဆင်းသက်
လာကြခြင်း ဖြစ်သည်' ဟု ပြောခဲ့သည်။

လင်းဝေမြိုင်သည် ကုတ်အင်္ကျီကို ကြိုးစား၍
အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ချုပ်ပြီး ချိတ်ဆွဲပြသထား
လေသည်။

မြသန်းတင့်

၂၀-၄-၉၁

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ပထမအကြိမ်ထုတ်အတွက်

ကျေးဇူးစကား

ရုရှား စာရေးဆရာကြီး နီကိုလိုင် ဂိုဂိုးလ်၏ ဤ “ကုတ်အင်္ကျီ” ဝတ္ထုကို ရုရှားဘာသာမှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ကွန်းစတင့်ဂါးနက်၊ ဘားနတ်ဂီးလဘတ်ဂါနော၊ အင်ဒရူး အာမက်အင်ဒရူးနှင့် မက္ကမီလန် စာအုပ်တိုက်မှ အမည်ဖော်ပြမထားသူ ဘာသာပြန်ဆရာတို့က အသီးသီး ပြန်ဆိုခဲ့ကြပါသည်။ ဤမြန်မာပြန်သည် နောက်ဆုံးပြန်ဆိုချက်ဖြစ်သည့် အင်ဒရူး အာမက်အင်ဒရူး၏ အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်မှုကို မြန်မာပြန်ဆိုထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်ကျော်က ကရင်ပြည်နယ်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

ဘားအံကောလိပ်မှအပြန် ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သည့် ဤ
 စာမူကို ရှာဖွေတွေ့ရှိ၍ ပြန်လည်ပေးအပ် ကူညီခဲ့သူ
 မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာ ကိုကြည်နိုင်၊ အခန်းဆက်
 အဖြစ် ဖော်ပြပေးခဲ့သော ရုပ်ရှင်တေးကဗျာ မဂ္ဂဇင်း၊
 စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေပေးသူ မိတ်ဆွေ ကိုကြည်ဆွေ၊
 အမှာစာ ရေးသားချီးမြှင့်ပေးခဲ့သည့် ဆရာမြသန်းတင့်
 နှင့် အစစကူညီခဲ့ကြသော မိတ်ဆွေများအား အထူး
 ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ပါသည်။

လင်းဝေမြိုင်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

(၁)

ဌာန... ..၊ အဘယ်ဌာနဟူ၍ ထိုဌာန၏ အမည်ကို ဖော်ပြ မပြောလိုတော့ပါ။ ရုံးဌာန အဖွဲ့အစည်းတို့လောက် စိတ်ပျက်ဒေါသဖြစ်စရာ ကောင်းသည့်အရာသည် လောက တွင် မရှိတော့။ ရုံးအဖွဲ့အစည်း မှန်သမျှအားလုံး သည်ပုတ် ထဲက သည်ပဲချည်းပင်။

ယနေ့ကာလတွင် ရုံးအဖွဲ့အစည်း အားလုံးသည် မိမိ တို့ကို ဖော်ကားနေကြသည်ဟု လူတိုင်း ယူဆနေကြသည်။ မကြာသေးမီက ရဲအရာရှိတစ်ယောက် အထက်ကို စာ တစ်စောင် တင်သည်ဟု သိရသည်။ မြို့အမည်ကိုတော့ ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့။ တိုင်စာတွင် ရုံးဌာနများသည်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

အဖတ်ဆယ်၍ မရတော့လောက်အောင် ဖြစ်နေပြီး နာမည် ပျက်နေပြီဟု သူက ဆိုထားသည်။ တိုင်စာက ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် အလား မှတ်ရသည်။ ရေးထားသည် စာရွက်တွေကလည်း မနည်း။ စာ ဆယ်မျက်နှာလောက်တွင် တစ်ကြိမ်၊ ရဲအရာရှိ များ သောက်စားမှုယစ်နေကြပုံကို အထောက်အထားများ ဖြင့် ဖော်ပြထားသည်။ ထို့ကြောင့် ပြဿနာမဖြစ်ချင်သဖြင့် ထိုဌာနကို တစ်ခုသောဌာနဟုပင် ဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အဆိုပါ တစ်ခုသောဌာနတွင် စာရေးကြီးတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးသည်။ လူကတော့ ဘာမျှ လွမ်းလောက်၊ စာဖွဲ့လောက် စရာမရှိ။ အရပ်ပုပု၊ ကျောက်ပေါက်မာသက်သက်၊ ဆံပင် နီကြောင်ကြောင် ဖွာလန်ကြံ၊ မျက်စိက မှုန်တိမှုန်မွား၊ သည်ကြားထဲ ထိပ်ကပြောင်ပြီး ပါးရေက တွန့်လိုက်ချေ သေးသည်။ အသားအရေက ပီတာစဘတ် ရာသီဥတုဒဏ် ကို ခံစားခဲ့ရသည့် အသားအရေမျိုး ဖြစ်သည်။ နီစပ်စပ်။

သူ၏ ရုံးအဆင့်မှာ စာကူး စာရေးကြီး ဖြစ်သည်။ စာရေးဆိုသည့် လူစားမျိုးမှာ ပြန်မလှန်နိုင်ကြသူများကိုသာ ဖိထောင်းတတ်သည့်၊ စာရေးဆရာများ ရေးချင်သလိုရေးသမျှ ကို အမြဲခေါင်းငုံ့ခံကြရသည့် လူစားမျိုး ဖြစ်သည်။ သူတို့ မျိုးရိုးမှာ ကောင်းပေ၊ ညွန့်ပေဆိုသည့် ရူးဖိနပ် အကောင်း

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

စားများကို စီးလေ့ရှိသည့် ဆွေကြီးမျိုးကြီးများ ဖြစ်သည်။

သူ့အမည်က အကာကီး ဖြစ်သည်။ ဖခင်က အကာကီး ဖြစ်၍ သားအကာကီး ဖြစ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ အကာကီး ဆိုသည့် သူ၏ အမည်သည် စာဖတ်သူအဖို့ အဆန်း ဖြစ် ကောင်းဖြစ်နေမည်။ စိမ်းလျှင်လည်း စိမ်းနေမည်။ သို့သော် လည်း သည်အမည်နာမသည် တမင် အဆန်းထွင်ပြီး မှည့် ခေါ်ခဲ့ရသော အမည်မဟုတ်။ အခြားအမည်ကို ရှာမတွေ့၍ မှည့်ခေါ်ခဲ့ရသော အမည်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် အမှတ်မမှားဟုဆိုလျှင် အကာကီးကို မတ်လ ၂၂ ရက်နေ့အကုန် ၂၃ ရက်နေ့အကူးတွင် မွေးဖွား ခဲ့သည်။ ဖခင်က အစိုးရ ရုံးစာရေးကြီးဖြစ်ပြီး မိခင်က သဘောမနော အလွန်ကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ အကာကီးကို ခေါင်းကိုင်မိဘ အိဗန်ယာရောရှုကင်နှင့် အီရီနာတို့က ရေနစ် မင်္ဂလာ ပြုလုပ်ပေးခဲ့ကြသည်။ ယာရောရှုကင်သည် ရုံးအုပ် ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး အီရီနာက ရဲအရာရှိကတော်တစ် ယောက် ဖြစ်သည်။ အီရီနာသည် မိန်းမပီသသူ ဗိုင်းကောင်း ကျောက်ဖိ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

အကာကီး၏ ခေါင်းကိုင်မိဘများသည် အကာကီး၏ အမေကို မိုးချိုးယပ်စ်၊ ဆောဆီးယပ်စ်နှင့် ဟိုဒဇော် ဟူသော

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

အမည်သုံးမျိုးထဲက ကြိုက်ရာတစ်ခုကို အရွေးခိုင်းသည်။
 ဟိုဒဇက် ဟူသောအမည်သည် အာဇာနည် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏
 အမည်ဖြစ်သည်။ “ဘယ်လိုနာမည်ကြီးတွေမှန်းလည်း မသိ
 ဘူး၊ မကြိုက်ပါဘူး” ဟု အကာကီး၏ အမေက ဆိုသည်။
 အကာကီး၏ ခေါင်းကိုင်မိဘများသည် ကလေးအမေ စိတ်
 တိုင်းကျပါစေတော့ဟု ဆိုကာ ပြက္ခဒိန်တစ်ရွက်ကို လှန်လိုက်
 ကြပြန်သည်။ စထရစ်ဖီလယပ်၊ ဒူလီယပ်စ်နှင့် ဗရာချာ
 ဆီးယပ်စ် ဟူသောအမည်များကို တွေ့ရသည်။

“စိတ်ရှုပ်ပါတယ်၊ ဒီနာမည်တွေကို ကြားတောင်
 မကြားဖူးဘူး၊ ဗရာဒတ်တို့၊ ဗရာချ်တို့ဆိုတဲ့ နာမည်တွေကမှ
 တော်သေးတယ်၊ စထရစ်ဖီလယပ်နဲ့ ဗရာချာဆီးယပ်စ် ဆိုတဲ့
 နာမည်တွေက . . .”

နောက်ထပ် ပြက္ခဒိန်တစ်ရွက်ကို လှန်လိုက်ကြပြန်
 သည်။ ပက်ဘဆီကာချီးယတ်နှင့် ဘက်ချတ်ဆီးယတ် ဟု
 သည့် အမည်နှစ်ခု ပေါ်လာပြန်သည်။

“သိပြီ၊ သိပြီ၊ ဒီလိုလုပ်ရင် ကောင်းမယ်၊ သူ့အဖေ
 က အကာကီးဆိုတော့ သူ့နာမည်ကိုလည်း အကာကီးလိုပဲ
 မှည့်ခေါ်လိုက်ကြတာပေါ့၊ မကောင်းဘူးလား . . .” ဟု
 ကလေးအမေက ဆိုသည်။ ဤသို့ဖြင့် အကာကီးဟူသော
 အမည် သူ့မှာ တွင်လာခဲ့တော့သည်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

အကာကီးကို ရေနစ်မင်္ဂလာ ပြုလုပ်သောအခါ တစ်နေ့
 တွင် စာကူးစာရေးကြီး ဖြစ်လာမည်ကို ကြိုတင်သိခဲ့၍လား
 မသိ။ မျက်နှာ တရှုံ့ရှုံ့တမဲ့မဲ့ဖြင့် ငိုလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။
 ထို့ကြောင့် အကာကီးဟူသော အမည်သည် အခြားနာမည်
 ရှာမရ၍ ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ ဘယ်အချိန်ဘယ်အခါက သည်ဌာနထဲသို့ ရောက်
 လာခဲ့သည်။ ဘယ်သူဘယ်ဝါတွေက သူ့ကို အလုပ်သွင်း
 ပေးခဲ့သည် ဆိုသည်ကိုလည်း ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ
 မသိကြတော့။ ဝန်ထောက်မင်းနှင့် အရာရှိအကြီးအကဲတွေ
 တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ရောက်လာကြပြီး ပြန်ပြောင်း
 သွားခဲ့ကြပြီ။ သို့သော် အကာကီးဘဝမှာမူ စာကူးစာရေးကြီး
 ဘဝနှင့် ဤနေရာ ဤဌာနတွင်ပင် အရိုးထုတ်၍ နေဆဲ။
 မပြောင်းမလဲ ရှိမြဲ။ ထို့ကြောင့် သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် စာရေး
 များက သူ့ကို မွေးလာကတည်းက ထိပ်ပြောင်ပြောင်နှင့်
 ကုတ်အင်္ကျီအစုတ်ဝတ်ပြီး စာကူးစာရေးလုပ်ဖို့ လူ့လောက
 ထဲသို့ ရောက်လာသူဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြခြင်းပင်။

ရုံးတွင် သူ့ကို ဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ
 လေးစားရိုသေခြင်း မရှိကြ။ ရုံးထဲသို့ သူဝင်လာပြီဆိုလျှင်
 တံခါးစောင့်လောက်ကပင် ထိုင်ရာမှ ထမပေးတတ်ကြ။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

သူ့ကို ယောင်၍မျှပင် မော်မကြည့်တတ်ကြ။ အခန်းထဲသို့ ယင်တစ်ကောင် ဝင်သလောက်ပင် သဘောထားလေရော သလား မသိ။ သူ့အထက်က ရုံးအရာရှိ အကြီးအကဲတွေ ကလည်း မသိ။ သူ့အထက်က ရုံးအရာရှိ အကြီးအကဲတွေ ကလည်း သူ့ဆိုလျှင် အာဇာတပြုပြန်နှင့် အပေါ်စီးဖြင့် ဆက်ဆံတတ်ကြသည်။ မောက်မောက်မာမာ ပြောတတ်ကြ သည်။ အရာရှိ အချို့ကဆိုလျှင် “ဒီစာ ကူးပေးစမ်းကွာ” ဟုလောက်ပင် မပြောတော့။ သူ့ရှေ့သို့ စာရွက်တွေ တစ် ရွက်ပြီး တစ်ရွက် လာချသွားတတ်ကြသည်။ သူကလည်း တကယ့်လူ။ ပစ်ချသွားသော စာရွက်စာတမ်း တစ်ထပ်ကြီး ကို မျက်လုံးတစ်ချက် ဝင့်ကြည့်ရုံသာကြည့်ပြီး လှမ်းကောက် ယူသည်။ ဘယ်သူဘယ်ဝါက လာချပေးသွားသည် သူမသိ။ ခိုင်းခွင့်ရှိသူက လာခိုင်းသွားလေသလားဟုပင် သူမတွေး။ ပစ်ချသွားသော စာရွက်စာတမ်းများကို တစ်ခါတည်း ကောက်ယူကာ ချက်ချင်းပင် ကူးရေးလေတော့သည်။

ခပ်ငယ်ငယ် စာရေးပေါက်စများကလည်း သူ့ကို မရို သေကြ။ စကြပြောင်တတ်ကြသည်။ သူ့အကြောင်းကို သူ့ ရှေ့မှာပင်ထားပြီး လုပ်ဇာတ်တွေခင်းကာ ပြောလားဆိုလား လုပ်ကြသည်။ အသက် ခုနစ်ဆယ်အရွယ်ရှိ သူ့အိမ်ရှင် အဘွားကြီးက သူ့ကို ရိုက်နှက်လေ့ရှိသည့် အကြောင်း၊

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

ဘယ်တော့ လက်ထပ်ယူမည်လဲဟု မေးသည့်အကြောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း စာရေးများသည် စက္ကူစုတ်များကို အပိုင်းပိုင်းအပြတ်ပြတ် ဆုတ်ဖြုတ် နှင်းတွေကျနေပြီဟု ဆိုကာ သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ ကြံချချင် ကြံချပြီး နောက်ကြ၊ ပြောင်ကြတတ်ကြသည်။

သူတို့တစ်တွေ ဘယ်လိုပင် နောက်ပြောင်ကျီစားကြ သော်လည်း အကာကီးကမူ စကားတစ်ခွန်း တစ်ပါဒမျှပင် မဆို။ မတုံ့ပြန်။ သူ့ပုံက သူ့အနားတွင် လူတစ်ဦးတစ် ယောက်မျှပင် မရှိလေသည့်ဟန်။ သူ့အလုပ်ကို သူကျုံးရုန်း ၍ လုပ်မြဲ။ ဆူဆူညံညံအသံတွေ ကြားထဲကပင် စာကူးမြဲ။ စာကူးလည်း ဘယ်တော့မျှမမှား။ သည်းမခံနိုင်လောက် အောင် နောက်ပြောင်ပြီး ရေးကူးနေသောလက်ကို လာရောက် ဆွဲဟန်တားလေမှ သူက “အသာနေစမ်းပါ၊ လာမနှောင့် ယှက်ပါနဲ့” ဟုလောက်သာ ဆိုတတ်စမြဲ။

တစ်ကြိမ်တွင် ရုံးကို အသစ်ရောက်လာစ လူသစ် စာရေးပေါက်စတစ်ယောက်က သူ့ကို ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နှင့်ထွင်း လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ နောင်တော့နောင်တော် ကြီးများ၏ ထုံးကို နှလုံးမူပြီး အကာကီးကို နောက်လား ပြောင်လားလုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အကာကီးမှာ အံ့ဩသွား

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

သည်။ စာကူးနေသည်ပင် ရပ်သွားသည်။ ထိုအချိန်မှစပြီး လူကောင်း သူကောင်းတွေဟု သူ တစ်ချိန်က ထင်ထားခဲ့သော ကျန်လူများကိုပါ သူ သည်းမခံနိုင် ဖြစ်လာသည်။ စိတ်ပျော်ကိုယ်ပျော် ဖြစ်နေသော အချိန်များမှာပင် သူ့အဖြစ်ကို သူ ပြန်မြင်ယောင်၍ နေမိတော့သည်။ “အသာနေကြစမ်းပါ၊ ဘာဖြစ်လို့ နှောင့်ယှက်ချင်ရတာလဲ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့အစ်ကို အရွယ်ပါ” ဆိုသည့် သူပြောခဲ့သော စကားသံများကို နားထဲတွင် ပြန်လည်ကြားယောင်နေ၍ နေမိတော့သည်။ လူတွေဟာ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် ကောက်ကျစ်နေကြသည်ဟု သဘောပေါက်သွားသည်။ ရက်စက်ရိုင်းစိုင်း ရုန့်ကြမ်းမှုတွေကိုပါ ဖုံးဖိလိမ်ညာပြီး လူကောင်း သူကောင်းယောင် ဆောင်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သူ သဘောပေါက်၍ သွားတော့သည်။

အကာကီးလို ဘဝတစ်ခုလုံးကို အလုပ်ခွင်ထဲမှာ မြှုပ်နှံထားနိုင်သည့်လူမျိုးကို ရှာတွေ့ဖို့ဆိုသည်မှာ စင်စစ် မလွယ်ကူ။ ရှာမှ ရှားဘိခြင်း။ သူသည် အလုပ်ကို အသိစိတ်ဓာတ် အပြည့်ဖြင့် လုပ်သူ၊ အလုပ်ကို ချစ်သူ၊ သံယောဇဉ်ကြီးသူ။ စာကူးနေခြင်းပင် သူ့အဖို့ စိတ်ဝင်စားစရာကမ္ဘာ၊ ပျော်မွေ့စရာကမ္ဘာ။ စာကူးနေသည့် အခါမျိုးတွင် သူ့မျက်နှာသည်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှု အရိပ်အယောင်တွေ ယှက်ဖြာ၍ နေတတ်သည်။ သူ့သဘောကျစာမျိုးကို တွေ့လိုက်ပြီဆိုလျှင် သူ့မှာ တခစ်ခစ် ရယ်မော၍ မဆုံး။ မျက်တောင် တခတ်ခတ်၊ နှုတ်ခမ်း တရွရွ။ စာရွက်ပေါ်မှ သူ ရေးကူးနေသော စာလုံးများကို သူ့မျက်နှာတွင် ကြည့်ပြီး ဖတ်လျှင်ပင် ရနိုင်မလား မှတ်ထင်ရသည်။

အလုပ်ကို ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်သလောက်သာ ရာထူးတိုးကြစတမ်းဆိုလျှင် အကာကီးသည် အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင်ပင် ရာထူးများ တက်နေလောက်ပြီ။ ရုံးအုပ်ကြီးအဆင့်လောက်တော့ အနည်းဆုံး ရောက်နေလောက်ပြီ။ သို့သော်လည်း အကာကီးတစ်ယောက် အလုပ်ကို ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်၍ ရရှိသော အမြတ်ရလဒ်မှာ အင်္ကျီကြယ်သီးပေါက် ထိုးစရာ ပင်အပ်ချောင်းများနှင့် ခါးနာရခြင်းသာ အဖတ်တင်လေသည်။

အကာကီးသည် ဘယ်သူကမျှ ဂရုစိုက် စောင့်မကြည့်ရှုခဲ့ခြင်း မရှိဟုတော့ မဆိုနိုင်။ အကြီးအကဲ တစ်ယောက်ကမူ စောင့်မ ကြည့်ရှုခဲ့ဖူးသည်။ ထို အကြီးအကဲသည် စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်း ရှိသူဖြစ်၍ အကာကီးတစ်ယောက် ရုံးတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ အလုပ် လုပ်လာခဲ့သည်ကို ထောက်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

ထားပြီး အကာကီးကို ယခုလက်ရှိအလုပ်ထက် ပိုမိုကောင်းမွန်သည့် အလုပ်တစ်ခုကို တီးမြင့်ပြောင်းရွှေ့ပေးခဲ့သည်။ ထိုအလုပ်က အခြားရုံးသို့ ပို့မည် အစီရင်ခံစာများကို အမျိုးအစားခွဲရုံ၊ ခေါင်းစီးပြောင်းရုံ၊ အမည်ပြောင်းရုံ ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ထိုအလုပ်မှာ အကာကီးအဖို့ ခဲရာခဲဆစ် အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီး ဖြစ်၍နေသည်။ ချွေးဒီးဒီးကျလုပ်နေသည်။ မတတ်သာသည့်အဆုံးတွင် အကာကီးစည်နဖူးမှ ချွေးကို သုတ်ကာ . . .

“မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး၊ စာကူးတဲ့အလုပ်ကိုပဲ ကျုပ်ပြန်လုပ်ပါရစေတော့ . . .” ဟုဆိုကာ သွားပြောသည်။ ထိုအချိန်မှစပြီး အကာကီးသည် စာကူးသည့် အလုပ်ကိုပဲ တစ်သက်လုံး စွဲစွဲမြဲမြဲ ရိုးမြေကျ လုပ်သွားလေတော့သည်။ စာကူးသည့် အလုပ်မှတစ်ပါး အခြားအလုပ်ဟူသည် သူ့အဖို့ ဤလောကကမ္ဘာတွင် မရှိတော့ပြီ။

အကာကီးသည် အဝတ်အစားကိုလည်း ဂရုစိုက်သည့် လူစားမဟုတ်။ နဂိုက သူ့ကုတ်အင်္ကျီ အစိမ်းရောင်မှာ ယခုတော့ အရောင်များပင် ပြယ်လွင့်ကာ မွဲခြောက်ခြောက် အရောင်ပြောင်းခဲ့ပြီ။ အင်္ကျီကော်လံမှာလည်း တိုနဲ့နဲ့ ကျဉ်းကျပ်ကျပ်။ သူ့လည်ပင်းမှာ သူတကာထက်ထူးပြီး ပိုရှည်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

သည်လည်း မဟုတ်ပါဘဲလျက်နှင့် အင်္ကျီကော်လံ တိုနံနံ ဖြစ်နေသဖြင့် လည်ပင်းမှာ ရှည်ငေါထွက်နေတော့သည်။ ကော်ပတ်ရုပ်ရောင်းသည့် ဈေးသည်များ ခေါင်းပေါ်တွင် ပလတ်စတစ် ကြောင်ရုပ်ကို တင်လသည့်နှယ်။ အကာကီး ပုံက လာလိုက်လျှင် လည်ပင်းတလှုပ်လှုပ်၊ ခေါင်းတလှုပ် လှုပ်။

အကာကီး၏ ကုတ်အင်္ကျီတွင် ကောက်ရိုးမျှင်လိုလို အပ်ချည်မျှင်လိုလို အမျှင်တစ်စ အမြဲကပ်ငြိနေတတ်သည်။ အကာကီးကလည်း အမှိုက်သရိုက်များ လှမ်းပစ်သွန်ကြဲလေ့ ရှိသော အိမ်ပြတင်းပေါက်များအောက်မှ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ဖြတ်ကူးတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ဦးထုပ် တွင် ဖရဲသီးခွံလိုလို အမှိုက်စတွေ အမြဲလိုလို ကပ်ပါလာ ခြင်း ဖြစ်သည်။

အကာကီးသည် လမ်းထဲတွင် ဘာတွေ ဘယ်လောက် ပင် ဖြစ်နေဖြစ်နေ ဘယ်တော့မျှ လှည့်ကြည့်သူ မဟုတ်။ စိတ်ဝင်စားသူ မဟုတ်။ သည်နေရာတွင် သူ့လုပ်ဖော်ကိုင် ဖက် စာရေးတွေနှင့် ကွာလှသည်။ ဟိုလူများက မျက်စိ အလွန်လျင်သည်။ အကင်းပါးကြသည်။ မြင်တတ်လိုက် သည်မှာလည်း ပြောစရာ မရှိတော့။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

လျှောက်လာသောလူတစ်ယောက်ကိုတွေ့လျှင် ဘောင်းဘီ
ကြယ်သီးစေ့ ပြုတ်နေသည်မှအစ စေ့စေ့စပ်စပ် မြင်တတ်
ကြသူများ ဖြစ်သည်။ မဲ့ပြုံး ပြုံးတတ်၊ ကဲ့ရဲ့စကား ဆိုတတ်
ကြသူများ ဖြစ်သည်။

အကောက်အခါ မျက်လုံးများသည် တစ်ခုခုအပေါ်တွင်
အမြဲစူးစိုက် ကျရောက်နေတတ်သည်။ ရှင်းလင်းညီညာပြီး
သေသပ်လှပသော သူ့လက်ရေးတွေ၊ သူ့စာလုံးတွေက
လွဲလျှင် သူသည် ဘာကိုမျှ မမြင်။ လမ်းပေါ်တွင် လျှောက်
နေသည်ဆိုလျှင်လည်း ရထားလုံးမှ မြင်းနှင့် တိုးတိုက်မိမှ၊
သူ့မျက်နှာပြင်ကို လေစိမ်း ရုတ်တရက် ဖြတ်တိုက်လေမှ
စာလုံးများ မျဉ်းကြောင်းများအတွင်း၌ မရှိဘဲ လမ်းလယ်
ကောင်တွင် ရောက်နေသော သူ့အဖြစ်ကို သူ သတိပြုမိတတ်
သူ ဖြစ်သည်။

အကောက်သည် အိမ်ကိုပြန်ရောက်ပြီဆိုလျှင် စားပွဲ၌
ထိုင်ကာ ဂေါ်ဖီစွပ်ပြုတ်ကို အငမ်းမရ သောက်သည်။ ပြီးလျှင်
အမဲသားနှင့် ကြက်သွန်ကို တမြို့မြို့ ဝါးသည်။ အရသာ
ချိုသည်၊ ခါးသည် သူ မသိ။ ယင်တသောသောနှင့်ပင်
ရှိသမျှအစာကို စားသည်။ ဗိုက်ပြည့်ပြီဆိုလျှင် စားပွဲမှ ထ
သည်။ ပြီးလျှင် မင်အိုးကိုဆွဲကာ ရုံးမှယူလာသော စာရွက်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

များကို ထုတ်ပြီး ကူးရေးလေတော့သည်။ သည်လိုမှ ရုံးကိစ္စ
ကူးရေးစရာ ဘာမျှမရှိတော့ဟုဆိုလျှင် သူ စိတ်ကူးပေါက်ရာ
ရောက်တတ်ရာများကို ရေးကူးနေတော့သည်။ သို့သော်
သူ ရေးကူးလေ့ရှိသော စာများမူ အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်များထံ
တင်ပြရမည့်စာများ ဖြစ်နေတတ်သည်။

* * *

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

(၂)

ပီတာစဘတ်မြို့၏ ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံး အံ့မှိုင်း
 မှောင်ပြာလာသည့် အချိန်တွင် ရုံးသူရုံးသားများသည် ညစာ
 ကို ဗိုက်ပြည့်နံ့ကား စားသောက်ကြတော့သည်။ ဝင်ငွေ
 ကောင်းသူက ကောင်းသလို၊ ဝင်ငွေနည်းသူက နည်းသလို
 ကိုယ့်အကြိုက် ကိုယ့်စရိုက် စားသောက်ကြသည်။ အလုပ်
 အားချိန်၊ ရုံးအားချိန်၊ နားနေချိန်၊ အပန်းဖြေချိန်၊ ရသမျှ
 အချိန်လေးကိုလှပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါး နေကြသည်။ အချို့က
 ဇာတ်ရုံကပွဲရုံ၊ အချို့က လမ်းလျှောက်၊ အချို့က ချောချော
 လှလှ ကောင်မလေးတွေကို ငေးကြည့်ရင်း အချိန်ဖြုန်းကြ

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

သည်။ အချို့က အားလပ်သည့် ညနေခင်းတွင် သူတို့ရုံးမှ အချောအလှဆုံး စာရေးမလေးကြောင်းကို မစားရ ဝခမန်း ပြောရင်း အချိန်ကုန်လွန်တတ်ကြသည်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အပေါင်းအသင်း စာရေးများ၏ အိမ်သို့ သွားရောက် လည်ပတ်ကြသူများက လည်ပတ်ကြသည်။ စာရေးများ၏ နေအိမ်က များသောအားဖြင့် လေးထပ်တိုက်၊ ငါးထပ်တိုက် အိပ်ခန်းနှင့် မီးဖိုက တစ်ဆက်တည်း။ အချို့စာရေးအိမ်များသည် အပြင်သို့ထွက်ပြီး မစားမသောက် မသုံးမစွဲ မပျော်ပါးဘဲ ခြစ်ခြုတ်ပြီး ဝယ်ယူထားသော မီးအိမ်များ၊ ပစ္စည်းပစ္စယများကို အိမ်ရှေ့တွင် အလှထုတ်၍ ပြထားတတ်ကြသည်။ စာရေးအချို့ကမူ တစ်ယောက်ယောက်၏ အိမ်တွင် လူစုပြီး ဖဲဝိုင်းထောင် ကစားကြသည်။ အချို့က လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသောက်သူ၊ အချို့က မုန့်စားသူ။ ကစားရင်း ဆေးတံရှည်ကြီးများကိုခဲပြီး ဖွာသူက ဖွာနေတတ်ကြသည်။ မီးခိုးက တထောင်းထောင်း။ အထက်လူကြီးတွေ အကြောင်းမကောင်းပြောသူ ပြောသည်။ ဘာမျှ ပြောစရာ မရှိတော့ဟုဆိုလျှင် ရှေးရှေးကအကြောင်းကို ရယ်ရွန်း ဖတ်ရွန်း ပုံတိုပတ်စများကို ပြောချင်ပြောနေတတ်ကြသည်။

သူတကာတွေ ပျော်နေကြသော်လည်း အကာကီးတစ်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

ယောက်မှမူ မပျော်နိုင်၊ မပါးနိုင်။ စုစုဝေးဝေး လူအုပ်ထဲ
တွင် သူ့ကို တွေ့နိုင်ခဲဘိ၊ မြင်နိုင်ခဲဘိခြင်း။

အကာကီးသည် အားရပါးရ စာကူး၍ ပြီးစီးပြီးဆိုလျှင်
နောက်တစ်နေ့တွင် သူ့ထံသို့ရောက်လာမည့် စာများကို
မျှော်ကိုးရင်း အိပ်ရာဝင်တော့သည်။ တစ်နှစ်လျှင် ရူဘယ်ငွေ
လေးရာသာရသော ရုံးစာရေးတစ်ယောက်၏ ဘဝသည်
ဤသို့ပင် စီးပျော့၍ နေတော့၏။ သူကတော့ သူ့ဘဝကိုသူ
ကျေနပ်၍နေသည်။ ကျန်လူများ၏ ဘဝမှာလည်း အပြောင်း
အလဲ ရှိလျှင်ရှိ၊ မရှိလျှင် ဤပုံအတိုင်းပင် စခန်းသွားနေကြ
ရတော့မည်ပင်။

* * *

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

(၃)

ပီတာစဘတ်တွင် တစ်နှစ်လျှင် ရူဘယ်လေးရာသာ
 ဝင်ငွေရှိသည့် စာရေးစာချီများကို နှိပ်စက်နေသော အရာ
 တစ်ခုရှိသည်။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်။ အအေးဒဏ်ပင်
 ဖြစ်သည်။ အချို့လူတွေကတော့ အအေးသည် ကျန်းမာရေး
 အတွက် ကောင်းသည်ဟု ဆိုကြသည်။ မနက် ၈ နာရီနှင့်
 ၉ နာရီအချိန်အတွင်းဆိုလျှင် လမ်းတိုင်းသည် ရုံးသွား
 ရုံးလာများနှင့် ပြည့်နှက်၍ နေတတ်သည်။ ထိုအချိန်ရောက်
 လျှင် နှင်းတွေက တသဲသဲကျစ ပြုတော့သည်။ ရာသီဥတု
 အေးလာလိုက်ပုံကလည်း အနွေးထည်ဝတ်နိုင်သူ အရာရှိ
 ကြီးများပင် ခေါင်းတစ်စစ်ကိုက်ပြီး မျက်ရည်ပိုးပိုးပေါက်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

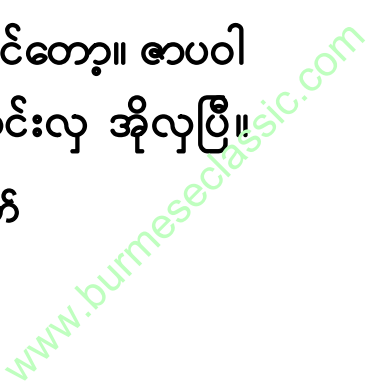
ပေါက် ကျသည်အထိ ခံစားရသည်။ အနွေးထည် ကောင်းကောင်းမဝတ်နိုင်ကြသည့် အောက်ဆုံးအလွှာမှ ရုံးစာရေးများမှာမူ ချုပ်ရိုးပြေပြုတ်နေသော ကုတ်အင်္ကျီများကိုချွတ်ပြီး ကိုယ်ကိုခြုံ၍ ရုံးရောက်သည်အထိ ပြေးလွှားသူတ်ချေတင်ကြရတော့သည်။

စာရေးများသည် ရုံးသို့ရောက်လျှင် တံခါးစောင့်၏ အခန်းထဲသို့ အပြေးဝင်ကာ သွေးပူအောင် ခုန်ကြရသည်။ ထိုအခါကျမှပင် နှင်းခဲများနှင့်အတူ အေးခဲ၍သွားခဲ့သော သူတို့၏ အရည်အသွေးနှင့် စွမ်းရည်သတ္တိများလည်း ပြန်ပေါ်လာကြရတော့သည်။

အကာကီးလည်း သူများတကာတွေလိုပင် အအေးဒဏ်မှ လွတ်အောင် ပြေးနိုင်သမျှ ခြေကုန်သုတ်၍ ပြေးခဲ့သော်လည်း နောက်ကျောနှင့် လက်မောင်းနေရာတို့တွင် တစစ်စစ်ကိုက်ခဲနေသည်ကို သတိထားမိလာသည်။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီကို သူ ပြန်၍ကြည့်ရှုမိသောအခါ ပခုံးနှင့် ကျောဘက်တွင် အပေါက်နှစ်ပေါက် သုံးပေါက် ပေါက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူ့ကုတ်အင်္ကျီမှာ အင်္ကျီနှင့်ပင် မတူချင်တော့။ ဇာပဝါ ပါးပါးစလို ဖြစ်နေချေပြီ။ အင်္ကျီက ဟောင်းလှ အိုလှပြီ။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

ပါးလိုက်သည်ကလည်း ထုတ်ချင်ပေါက် မြင်ရလေမည်လား မှတ်ရသည်။ အတွင်းခံလိုင်နှင့်စများပင် ပြေလျက်ရှိနေပြီ။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီ ထိုသို့ စုတ်ပြတ်နေသောကြောင့်လည်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် စာရေးများက ပြောင်လှောင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အင်္ကျီမှာ ကုတ်အင်္ကျီဟုပင် ခေါ်ချင်စရာ မကောင်းတော့။ ထို့ကြောင့်လည်း အင်္ကျီအိုကြီးဟု ခေါ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အင်္ကျီက ခပ်ဆန်းဆန်း။ ကော်လံကိုဖြတ် အပေါက်အပြဲများကို ဖာထေးထားရသဖြင့် တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် တိုလိုက်လာသည်။ ဖာထေးခိုင်းရသည့် အလုပ်ကလည်း အပ်ချုပ်သမားများအဖို့ အော့ကြောလန်လှသည့် အလုပ် ဖြစ်သည်။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီမှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နိုင်လှပြီ။

သူ့အင်္ကျီမှ ချွတ်ယွင်းချက် အပြစ်အနာအဆာများကို တွေ့ရသောအခါ အကာကီးသည် အင်္ကျီကို အပ်ချုပ်သမား ပက်ထရီဗစ်ထံသို့ ယူသွားမည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်မိသည်။ ပက်ထရီဗစ်ကား သုံးထပ်တိုက်ခန်းတွင် နေသူ ဖြစ်သည်။ လူက မျက်စိတစ်ဖက်လပ်။ ကျောက်ပေါက်မာ သက်သက်။ ရုံးစာရေးများ၏ အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီနှင့် ကုတ်အင်္ကျီအဟောင်း မှန်သမျှတို့ကို ပြင်ချုပ်ပေးသည့်နေရာတွင် သူက နာမည်ကြီးဖြစ်သည်။ မူးမနေသည့် အခါမျိုး၊ စိတ်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ်နေသည့်အခါမျိုးတွင် ကောင်းကောင်းပြင်၍ ချုပ်ပေးတတ်သည်။

အပ်ချုပ်သမားအကြောင်းကို စာတစ်စောင် ပေတစ်ဖွဲ့လည်း မလုပ်လိုလှပါ။ သို့သော်လည်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်တွင် ပါဝင်သော ဇာတ်ကောင်များအကြောင်းကို ဖော်ပြရသည်မှာ ထုံးစံဖြစ်နေ၍ ဤနေရာတွင် ပက်ထရိုဗစ်အကြောင်းကို ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကနဦးက ပက်ထရိုဗစ်၏ အမည်မှာ ဂရီဂေါရီ ဖြစ်သည်။ မြေကျွန်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ မြေကျွန်ဘဝမှ လွတ်လာသောအခါ သူ့အမည်ကို ပက်ထရိုဗစ်ဟု ပြောင်းလဲခေါ်ဝေါ်ခဲ့သည်။ ပက်ထရိုဗစ်သည် အရက်ကိုလည်း အလွန်အကျွံသောက်သူ ဖြစ်သည်။ နေ့ကြီးရက်ကြီးများပင် မရှောင်တတ်။ အစကတော့ နေ့ကြီးရက်ကြီးများဆိုလျှင် မသောက်ဘဲ သူရှောင်သေးသည်။ နောက်တော့မူ မနေတော့။ တောက်လျှောက် ကြိတ်တော့သည်။ သည်နေရာမှာတော့ ပက်ထရိုဗစ်သည် ဘေးဘိုးများ၏ ခြေရာကို နင်းသူ ဖြစ်သည်။

ပက်ထရိုဗစ်သည် မိန်းမနှင့် ရန်ဖြစ်ပြီဆိုလျှင် “ဟ ဒိဋ္ဌိမ၊ ဂျာမန်မ” ဟု အော်ဆဲတတ်သည်။ ပက်ထရိုဗစ်၏ ဇနီးသည် ဦးထုပ် အမြဲဆောင်းလေ့ ရှိသည်။ ရုပ်ကတော့

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

မလှ။ လူတွေကမူ သူမကို လမ်းမှာတွေ့လျှင် လှည့်ကြည့်ပြီး အသံသေးအသံကြောင်များဖြင့် ဟစ်အော်သွားတတ်ကြသည်။

အကာကီးသည် ပက်ထရိုဗစ်၏ အခန်းလှေကား အတိုင်း တက်လာခဲ့သည်။ လှေကားတွေက ရွံ့ဗွက်ရေဗွက်ထဲ တရွဲရွဲ။ ဇဝက်သာနဲ့က တထောင်းထောင်း ထနေသည်။ မျက်စိထဲ စူးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ပီတာစဘတ်၏ အိမ်နောက်ဖေး လှေကားများတွင် သည်အနဲ့က အမြဲနံမြဲ။ သင်းထုံတတ်စမြဲ။

အကာကီးသည် လှေကားထစ်အတိုင်း တစ်လှမ်းချင်း တက်လာရင်း သူ့ ကုတ်အင်္ကျီပြင်ခကို ပက်ထရိုဗစ်က ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှ တောင်းမည်လဲဆိုသည်ကို စဉ်းစားလာခဲ့သည်။ စိတ်ထဲမှလည်း နှစ်ရူဘယ်ထက် ပိုမပေးဟု ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ပက်ထရိုဗစ်၏ အိမ်တံခါးမှာ ဖွင့်ထားလျက်။ သူ့ မိန်းမက ငါးဟင်းချက်နေသည်။ မီးဖိုချောင်တစ်ခုလုံးတွင် မီးခိုးလုံးများက အလိပ်လိုက်တက်နေသည်။ ဘာကိုမျှ မမြင်ရ။ အကာကီးသည် မီးဖိုချောင် အခန်းတံခါးကို ဖြတ်လျှောက်၍လာခဲ့သည်။ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်နေသူ ပက်ထရိုဗစ်၏

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

မိန်းမကို သူမတွေ့၊ မြင်လည်း မမြင်။ အခြားအခန်းဘက် သို့ သူ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ထိုအခန်းထဲသို့ ရောက်လေ မှပင် မောင်မင်းကြီးသား ပက်ထရီဗစ်ကို သစ်သားစားပွဲ ကြမ်းကြီးပေါ်၌ အမြိုင့်သားထိုင်လျက် တွေ့ရလေတော့ သည်။ ခြေနှစ်ချောင်းကို ချိတ်ထားပုံက တကယယ၊ တူရကီ မှူးကြီး မတ်ကြီးများပုံနယ် အကျအန။

ပက်ထရီဗစ်ကို မြင်မြင်ချင်း အကာကီး အဦးဆုံး တွေ့လိုက်ရသည့်အရာကား သူ၏ ကြီးမားသော ခြေချောင်း များပင်။ ခြေသည်းတွေက လိမ်ကောက်ကောက်၊ လိပ်ကျော ကုန်းလို ထူးခေါက်ခေါက်။ မာကလည်း မာကျောပုံရသည်။ လည်ပင်းတွင် ပိုးနှင့်ချည်ကို လိမ်ကျစ်ထားသည့် ကြိုးကွင်း တစ်ကွင်းကို စွပ်ထားသည်။ ဒူးနှစ်လုံးပေါ်တွင် အင်္ကျီ အဟောင်းတစ်ထည်ကို လွှားထားသည်။ မည်းမှောင်သော အခန်းအတွင်းတွင် ပက်ထရီဗစ်သည် အပ်ပေါက်ကို ထိုး၍ နေသည်။ အပ်ချည်မျှင်ကို စမ်းထိုးရင်း သူသည် တစ်ယောက် တည်း ဒေါပွ၍နေတော့သည်။

“အပ်ချည်ကြိုးကလည်းကွာ၊ ချီးမှပဲ၊ တပ်လို့ကို မရဘူး၊ ငါ့ကို သက်သက် နှိပ်စက်နေသလား မသိဘူး မအေ . . .”

ပက်ထရီဗစ် ဒေါပွနေချိန်တွင် သူ့ရောက်လာမိလျက် အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

သား ဖြစ်နေသဖြင့် အကာကီး စိတ်ဓာတ် အကြီးအကျယ် က၍ သွားမိသည်။ ပက်ထရီဗစ်ကား ခပ်ပေါက်ပေါက်ခပ် ထွေထွေ ဖြစ်နေချိန်မျိုးတွင် စကားပြောလိုဆိုလို အင်မတန် ကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် ဈေးစကားပြောလျှင် အလွန်အဆင်ပြေသည်။ လိုက်လိုက်လျောလျော ရှိတတ် သည်။ အကာကီးကိုပင် သူကပြန်ပြီး တရိုတသေ ကျေးဇူး တင်စကား ပြောလိုက်ဦးမည်။ နောက်ပိုးမှ မူးနေ၍ လျှော့ တောင်းလိုက်တာပါ။ ထပ်ပေးပါဟု ဆိုဦးမည်။ ထိုအခါမျိုး တွင်မူ ငွေဆယ်ကိုပက်လောက်တော့ ထပ်ပေးရတတ်သည်။

သို့သော်လည်း ပက်ထရီဗစ် မူးမနေသည့် အချိန်မျိုးနှင့် သွားတိုးလျှင်ကား မလွယ်။ ပက်ထရီဗစ်သည် စကားကို ခပ် ပြတ်ပြတ် ပြောတတ်သည်။ ပြောရဆိုရသည်မှာ အင်မတန် လက်ပေါက်ကတ်သည်။ တောင်းလိုက်သည့်ဈေးက မိုးထိုး နေတတ်သည်။ တရားလွန် ဖြစ်တတ်သည်။ အကာကီး ကလည်း ဤသည်ကို မသိမဟုတ်။ သိသည်ပင်။ ထိုသို့ ဆိုလျှင် အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာရုံသာပင်။

ယခု အကာကီး ပက်ထရီဗစ်ကို မြင်လိုက်ချိန်တွင် ပက်ထရီဗစ်ကား အကောင်းသားပကတိ။ အရက်သောက် မထား။ ထို့ကြောင့် ပြန်လှည့်ထွက်ဖို့ သူ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

သည်။ သို့သော် သူ နောက်ကျသွားသည်။ ဆုတ်၍ မရ တော့။

ပက်ထရိုဗစ်သည် အကာကီးကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။ အကာကီး၏ နှုတ်က ရုတ်တရက် ပွင့်ထွက်သွားသည်။

“ပက်ထရိုဗစ်”

“လာဗျာ” ဟု ပက်ထရိုဗစ်က ဆိုသည် မျက်စိအစုံက အကာကီး၏ လက်ထဲမှ ပစ္စည်းဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

“ဘာပစ္စည်းများပါလိမ့်။

“ဒီလိုဗျ ပက်ထရိုဗစ်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီကို လာခဲ့ တာပဲဗျာ၊ လာရတဲ့အကြောင်းကတော့ အဲ . . . ဟိုဟာ’

အကာကီးသည် စကားကို ဟိုတစ်စ၊ သည်တစ်စ အမြီးအမောက် အဆီအငေါ့မတည့် ပြောနေတတ်သည်။

စကားတစ်ခွန်းကို လေးလေးနက်နက် ပြောရတော့မည်ဆို လျှင် သူ့မှာ ဆုံးအောင်မပြောနိုင်တော့ဘဲ သည်လိုပင်

တစ်ပိုင်းတစ်စတွေ တန်းလန်းတွေနှင့် ဖြစ်နေတတ်သည်။ “ဒါက ဒီလိုပါ၊ ဆိုလိုတာက” ဟူသော စကားတွေနှင့်

လုံးချာရိုက်နေတတ်သည်။ ဆုံးအောင် ဆက်မပြောတတ် တော့။ ပြောရမည့် စကားလည်း မေ့သွားတော့သည်။

“အင်း . . . ဆိုစမ်းပါဦး ကိုယ့်လူ” ဟု ပက်ထရိုဗစ်က

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

မေးသည်။ ပြောရင်း အကာကီး၏ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ကုတ်အင်္ကျီကို သူ၏ တစ်ဖက်တည်းသော မျက်လုံးဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ အင်္ကျီကော်လံ၊ လက်၊ နောက်ကျော၊ ခါးနှင့် ကြယ်သီးပေါက်များ။ ဒါသည် သူ့အလုပ်။ လူတစ်ယောက်ကို မြင်မြင်ချင်း အပ်ချုပ်သမားများ လုပ်နေကျအလုပ်။

“ဒီလို ပက်ထရိုဗစ်ရဲ့၊ ကျွန်တော့် ကုတ်အင်္ကျီဗျာ၊ ကောင်းတော့ အကောင်းကြီးပဲ ရှိပါသေးရဲ့၊ အဲ... နည်းနည်းညစ်ပတ်နေလို့ အစုတ်ပုံတော့ ပေါက်နေတယ်ဗျာ၊ နောက်ကျောဘက်မှာ နည်းနည်း ပေါက်ပြဲနေတယ်၊ ဒီဘက်ပခုံးပေါ်မှာလည်း သိပ်မကောင်းဘူး၊ မလုံချင်တော့ဘူး”

ပက်ထရိုဗစ်သည် အကာကီး၏ ဖိုးရိုးဖားရား အင်္ကျီကြီးကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်တွင် လွှားခနဲ ဖြန့်ခင်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ကြည့်ပြီးလျှင် သူ့ခေါင်းကို သွက်သွက်ပါအောင် ခါယမ်းလိုက်သည်။ တွင်တွင်ယမ်းတော့သည်။ ပြတင်းပေါက် အောက်ဘက်ဘောင်ပေါ်မှ နှာရှူဆေးဘူးကို လှမ်းဆွဲပြီး ရှူလိုက်သည်။

နှာရှူဆေးဘူးပေါ်၌မူ ဗိုလ်ချုပ်ရုပ်ပုံ မျက်နှာနေရာ ချိုင့်ဝင်နေသဖြင့် စက္ကူပိုင်းနှင့် ကော်ကပ်ပိတ်ထားသော

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

ကြောင့် ရုပ်ပုံရှင် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ဆိုသည်ကိုမူ မသိရတော့။

ပက်ထရိုဗစ်သည် နှာကို တစ်ဝကြီး ရှူလိုက်ပြီး ကုတ် အင်္ကျီကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်သည်။ အလင်းရောင်၌ ထောင် ကြည့်ပြီး ခေါင်းကိုခါလိုက်သည်။ အင်္ကျီ လိုင်နင်များကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါလိုက်ပြန်သည်။

ပက်ထရိုဗစ်သည် နှာရှူဆေးတောင့်ကို နှာခေါင်းထဲသို့ ထည့်ပြီး ရှူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရှူဆေးတောင့်ကို ပြန် ပိတ်ပြီး အောက်သို့ချထားလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားအင်္ကျီ ပြင်လို့မရနိုင်တော့ဘူးဗျာ၊ အင်္ကျီက အခြေအနေ အတော်ဆိုးနေပြီ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ပက်ထရိုဗစ်၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ အကာကီး၏ အသည်းနှလုံးအစုံမှာ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုန် ဖြစ်၍သွားသည်။ စိတ်လည်း အတော်ထိခိုက်၍ သွားသည်။

“ပြင် . . . ပြင်ချုပ်ပေးလို့ တကယ့်ကို မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး လား ပက်ထရိုဗစ်ရယ်၊ ပေါက်ပြဲနေတာက ပခုံးတစ်ဝိုက် လောက်ပါပဲ၊ ခင်ဗျားမှာ ဖြတ်စညှပ်စ အပိုင်းအစတွေများ မရှိတော့ဘူးလားဗျာ”

အကာကီးသည် ပက်ထရိုဗစ်အား တိုးလျှိုးတောင်းပန် ၍ နေတော့သည်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

“ပိတ်ပိုင်းစတွေကတော့ ရှာရင် တစ်လှေကြီး တွေနိုင် တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ပြင်ချုပ်လို့ မရတော့ဘူးဗျာ၊ တစ်ထည် လုံး ရိနေပါပြီ၊ အပ်ပေါက်ရုံနဲ့ ခင်ဗျားအင်္ကျီက စုတ်ပြဲသွား မယ့်ပုံပဲ”

ပက်ထရီဗစ်က ပြောသည်။

“ဒါဖြင့် ဖာထေးမယ်ဆိုရင်ရောဗျာ”

“ဖာစရာလည်း မရှိတော့ဘူး ဟေ့လူ၊ ခင်ဗျား ကုတ် အင်္ကျီက အစစ်ပါလို့ မိုးကြိုးပစ် ဘုရားစူး ကျိန်ပြောရမယ့် ဘဝ ရောက်နေပြီ၊ လေတိုက်ရင်တောင် ချုပ်ရိုးတွေက တစ်စချင်း ပြေကုန်မယ့် အင်္ကျီပဲ”

“နည်းနည်း ခိုင်အောင်တော့ ခင်ဗျား လုပ်ပေးနိုင်မှာပါ ပက်ထရီဗစ်ရယ်၊ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက အဲ . . .”

“ရော . . . ခက်ပြီ၊ မရတော့ပါဘူး ဆိုနေမှဗျာ၊ ခင်ဗျား အင်္ကျီ ဘယ်လိုမှကို ပြင်ချုပ်ပေးလို့ မရနိုင်တော့ဘူး၊ တစ်စက် မှ မကောင်းတော့ဘူးဗျာ၊ အဲ . . . တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ရာသီဥတု အချမ်းဒဏ် လွန်ကဲလာပြီဆိုရင်တော့ အဲဒီကုတ်အင်္ကျီနဲ့ပဲ ခင်ဗျား ခြေထောက်တွေ နွေးအောင်ပတ်ပေတော့၊ ခြေအိတ် ဆိုတာက အလကားပဲဗျာ သိလား၊ နွေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဟို ဂျာမန်တွေကတော့ အဲဒီလိုလုပ်ပြီး ငွေရှာနေကြတာပဲ၊

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

ဒီမှာ ကျုပ်ပြောမယ်၊ အကောင်းဆုံးကတော့ ခင်ဗျား အင်္ကျီ သစ်တစ်ထည်ပဲ ထပ်ချုပ်ပါတော့ဗျာ”

ပက်ထရီဗစ်က စကားကုန်ပင် ပြောချလိုက်သည်။ ပက်ထရီဗစ်သည် အခွင့်ကြံ့လျှင် ကြံ့သလို ဂျာမန်တွေကို လည်း နှိမ်လိုက်သေးသည်။ ဤသည်မှာ သူ့အကျင့် ဖြစ်နေသည်။

အသစ်။ အသစ်ဆိုသည့် စကားကို ပက်ထရီဗစ်ထံမှ ကြားလိုက်ရသည့်အခါ အကာကီးသည် မျက်လုံးများပင် ပြာမှိုင်း၍ သွားတော့သည်။ အခန်းထဲရှိ ရှိသမျှ အရာအားလုံးသည် မြင်ကွင်းထဲတွင် မှုန်ဝါးသွားကြသည်။ သဲသဲကွဲကွဲ ဘာကိုမျှ သူမမြင်ရတော့။ ပက်ထရီဗစ် စောစောက ရှုခဲ့သော နှာရှုဆေးဘူးကိုစာ ကောက်ယူ၍ ရှုပစ်လိုက်ချင်မိတော့သည်။

“အသစ် အသစ်ချုပ်ပါ ဟုတ်လား၊ ကျုပ်မှာ ချုပ်ဖို့ ငွေမှာ မရှိဘဲဗျာ”

အကာကီးသည် အိပ်မက်မက်နေသလို ကယောင်ကတမ်းပင် ပြောလိုက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အသစ်ချုပ်ရမယ်”

ပက်ထရီဗစ်က ခပ်တင်းတင်းပင် ပြောလိုက်သည်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

“ဟုတ်ပြီလေ၊ အသစ်ချုပ်ရရင် ဘယ်လောက်လဲ”

“ဘာလဲ၊ ငွေဘယ်လောက်ကျမလဲ မေးတာလား”

“အင်း . . . ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်”

“ရှုဘယ် တစ်ရာ့ ငါးဆယ်လောက်တော့ ကုန်မှာပဲ”

ပက်ထရီဗစ်သည် သူ့နှုတ်ခမ်းကို ဟန်ပါပါ ကိုက်ထားလိုက်သည်။ သည်လူက လူတစ်ဖက်သားကို စိတ်ထိခိုက်သွားအောင် အတော်လုပ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့ကြောင့် လူတစ်ယောက် စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်ရသည်ဆိုလျှင် အတော်ကျေနပ်နေတတ်သည့် လူစားမျိုး ဖြစ်သည်။ သူ့စကားကြောင့် လူတစ်ဖက်သား မျက်ကလဲဆန်ပျာ ဖြစ်သွား မသွားဆိုသည်ကို အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေတတ်သည်။

“ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ရှုဘယ် တစ်ရာ့ငါးဆယ်တောင် ပေးရမယ်ဟုတ်လား”

အကာကီးသည် အလန့်တကြားပင် အော်လိုက်မိသည်။ ဤသို့ အော်လိုက်မိခြင်းသည် သူ့တစ်သက်တာတွင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အော်ဟစ်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ အကာကီးသည် စကားနည်းနှုတ်ဆိတ် နေလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အင်္ကျီကို လိုက်လို့ပေါ့ဗျာ၊ ကော်လံမှာ မြွေပါမွေးနဲ့ ပိုးသားကွပ်ခေါင်းစွပ်နဲ့ဆိုရင် ရှုဘယ် နှစ်ရာလောက်တောင် ကျသွားတယ်”

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

“ဒီလိုဆိုရင် ပက်ထရိုဗစ်ရယ်၊ ကျုပ်ကို ပြင်ရုံသာ ပြင်ချုပ်ပေးပါလား၊ နည်းနည်းခံရင် တော်ပါပြီဗျာ”

အကာကီးသည် ပက်ထရိုဗစ်၏ စကားကို နားမဝင်။ နားလည်း မထောင်ဘဲ တောင်းပန်တိုးလျှိုး၍ နေတော့သည်။

“မဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ ကောင်းလာမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အလကားပဲ ပိုက်ဆံကုန်တာနဲ့ လုပ်ရတာ အချိန်ကုန်တာပဲ အဖတ်တင်မယ်”

အကာကီးသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ကာ ပက်ထရိုဗစ်၏ အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

သူ ထွက်သွားသောအခါ ပက်ထရိုဗစ်သည် ချုပ်လက်စ အလုပ်ကို ရပ်ကာ အချိန်အတော်ကြာမျှ မလှုပ်မယှက် ထိုင်၍ နေသည်။ နှုတ်ခမ်းကို ဟန်ပါပါ ကိုက်ထားလိုက်သေးသည်။ သူ သည်ကဲ့သို့ လုပ်လိုက်ခြင်းသည် သူ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အပ်ချုပ်သမား တစ်ယောက်၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းလိုက်ခြင်းလည်း မည်လေသည်။ ဒါအတွက် သူ ကျေနပ်၍ နေမိတော့သည်။

လမ်းထဲသို့ အကာကီး ရောက်လာသည်။ အိပ်မက်မက်နေသလားဟုပင် သူ့ကိုယ်သူ ထင်မှတ်နေမိတော့သည်။

“ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

ဘူး” ဟု သူသည် နှုတ်မှ တတွတ်တွတ် ရေရွတ်နေမိတော့
သည်။ ခဏကြာလျှင် တစ်ကြိမ် . . .

“ဒီလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့မိဘူး၊ လုံးလုံးမထင်
ခဲ့မိဘူး၊ ဘယ်လိုမှ မထင်ခဲ့မိဘူး” ဟု ဆို၍နေပြန်သည်။

ခဏကြာလျှင် တစ်ခါ “ဒီလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝ
မထင်ခဲ့မိဘူး၊ ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးလဲ၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး” ဟု
အကောက်သည် တတွတ်တွတ် ရေရွတ်၍ နေတော့သည်။

အကောက်သည် နှုတ်မှ တဖွဖွပြောရင်း ပြန်လာခဲ့
သည်။ ခြေထောက်အစုံက အိမ်ဆီသို့မလှည့်ဘဲ ဦးတည်ရာ
ကို လျှောက်နေမိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။ ဘယ်အရပ်ကို
ဦးတည်သွားနေသည် ဆိုသည်ကိုလည်း သူမသိ။ နည်းနည်း
မျှ မတွေးမိ။

လမ်းပေါ်သို့ သူ လျှောက်၍နေစဉ် အမှိုက်လှဲသမား
က ခေါင်းတိုင်မှ ကျပ်ခိုးများကို လှဲချနေသည်။ သူ့ပခုံး
တစ်ခုလုံးမှာ ကျပ်ခိုးမှိုင်းတို့ဖြင့် ပေရေမည်းနက်သွားတော့
သည်။ ဆောက်လက်စ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ ထုံးခြောက်များ
သူ့အပေါ်သို့ ကွာကျလွင့်စဉ်လာသည်။ အကောက်သည်
ဘာကိုမျှ သတိမထေး။ ဂရုမပြုမိ။ လှံတံကိုထောင်ပြီး
ကျွဲချိုထဲမှဆေးကို ပွတ်ရှုနေသော အစောင့်ရဲသားနှင့် လူချင်း
သွား၍ တိုက်မိလေမှ သတိပြန်ဝင်လာတော့သည်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

“ဟေ့လူ ဘယ်လိုလဲကွာ၊ လူကို လာတိုက်ရတယ်လို့ ချီးမှပဲ၊ တစ်လမ်းလုံး သူ့အမေလင်လမ်း ကျနေတာပဲ”

အစောင့်ရဲသားက ထအော်သည်။

သည်တော့မှပင် အကာကီးသည် နောက်ကြောင်းပြန် လှည့်ကာ အိမ်ဆီသို့ သုတ်ချေတင်ခဲ့တော့၏။ သူ့အဖြစ်ကို သတိဝင်ကာ အတွေးစကို ဖြတ်တောက်လိုက်တော့သည်။ သူသည် တစ်ကိုယ်တည်း ဟိုပြော သည်ပြော ပြော၍လာခဲ့ သည်။ သူ့ပုံက အသိမိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့် စကားပြော လာသည့် အတိုင်းပင်။

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ အခုချိန်မှာ ပက်ထရီဗစ်ကို ပြော ရမယ့်အချိန်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ အခုလောက်ဆိုရင်ပဲ ဒီလူ မိန်းမ အထုအထောင်းကို အတော်ခံနေရလောက်ပြီ။ တနင်္ဂနွေနေ့ လောက်မှ သူ့ကို သွားတွေ့ရရင် ကောင်းမယ်၊ မသောက် ရလို့ မျက်လုံးစင်းနေမယ်၊ မိန်းမကလည်း ငွေထုတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတုန်း ငွေကလေး နည်းနည်းလောက် သူ့ လက်ထဲကို ပစ်ပေးလိုက်ရင် သူ ချုပ်ပေးမှာပဲ”

အကာကီးသည် သူ့ကိုယ်သူ နှစ်သိမ့်ကာ တနင်္ဂနွေ နေ့အထိ စောင့်မည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

* * *

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

(၄)

တနင်္ဂနွေနေ့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ အကာကီးသည် ပက်ထရိုဗစ်၏ မိန်းမ အိမ်ကအထွက်ကို အဝေးမှ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ စောင့်လေသည်။ မချော အိမ်ထဲမှ ထွက်သွားသည်ကို မြင်မြင်ချင်းပင် အကာကီးသည် အိမ်ထဲသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်လေတော့သည်။ သူရောက်ချိန်တွင် ပက်ထရိုဗစ်မှာ အိပ်ချင်မူးတူး ဖြစ်နေသည်။ ခေါင်းက ငိုက်စိုက်။ မျက်လုံးများက မှေးစင်းလျက်။ အကာကီး ဝင်လာသည်ကို မြင်မြင်ချင်းပင် ပက်ထရိုဗစ်သည် မကောင်းဆိုးရွားအခြောက်လှန့် ခံလိုက်ရသည့်နှယ် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

“မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ အသစ်ချုပ်မှ ဖြစ်မယ်” ဟု ပက်ထရီဗစ်က ထအော်သည်။

အကာကီးသည် ပက်ထရီဗစ်၏ လက်ထဲသို့ မပြောမဆို ငွေစများ လှမ်းထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားပေးတဲ့ ငွေနဲ့ပဲ ကျုပ် နည်းနည်း သွားချလိုက်ဦးမယ်၊ ခင်ဗျား ကုတ်အင်္ကျီနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမှပူမနေပါနဲ့ဗျာ၊ စိတ်ချပါ၊ ဒါ ဘာမျှတန်ဖိုးကြီးတဲ့ ဥစ္စာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ခင်ဗျားအတွက် ပထမတန်းစားအင်္ကျီကို ကျုပ် ချုပ်ပေးမယ်၊ စိတ်ချ ကိုယ့်လူ၊ ဟုတ်ပြီလား။”

အကာကီးကမူ ကုတ်အင်္ကျီကို အသစ်မချုပ်ချင်။ ပြင်ရုံသာ ပြင်ချင်သည်။ ပြင်ဖို့အတွက် ရေလာမြောင်းပေး စကားကြောင်း ကြည့်သေးသည်။ သို့သော် ပက်ထရီဗစ်ကား ဘူးဆိုလျှင် ဖရုံမသီးသည့်လူ။ သူ့စကားကို နားမထောင်ဘဲ အသစ်စကားကိုသာ တွင်တွင်ဖွတ်ပြောနေတော့သည်။

“ကျုပ် အသစ်ချုပ်ပေးပါ့မယ်ဗျာ၊ စိတ်ချစမ်းပါ၊ ခင်ဗျား ကုတ်အင်္ကျီကို ကော်လံမှာ ငွေပြားတောင် ထည့်ပေးလိုက်ပါဦးမယ်”

သည်တော့မှပင် ပက်ထရီဗစ်သည် ကုတ်အင်္ကျီအသစ်ကိုပဲ မဖြစ်မနေ ချုပ်ပေးတော့မည် ဆိုသည်ကို အကာကီး

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

ကုတ်အင်္ကျီ

နားလည်သဘောပေါက်သွားကာ လက်မြောက်လိုက်ရတော့သည်။ အကာကီးသည် စိတ်ဓာတ်လည်း အတော်ပင်ကျဆင်းသွားသည်။ ငွေ၊ ငွေ ဘယ်ကရမည်နည်း။ လာမည့် တနင်္ဂနွေနေ့တွင်တော့ ဘောနပ်ဆုငွေ ရစရာရှိသည်။ သို့သော် ဟိုငွေကိုလည်း သုံးစွဲ၍ မဖြစ်နိုင်။ အခြားကိစ္စအတွက် သုံးရဦးမည်။ အကာကီးမှာ ဘောင်းဘီအသစ် တစ်ထည်လည်း ထပ်ချုပ်ရဦးမည်။ ဖိနပ်ချုပ်သမားကိုလည်း ဖိနပ်ပြင်ခပေးရဦးမည်။ ပြီးလျှင် ရုပ်အင်္ကျီ သုံးထည်နှင့် အောက်ခံဘောင်းဘီနှစ်ထည်အတွက် ချုပ်ခပေးစရာ ကျန်သေးသည်။ အောက်ခံ ဘောင်းဘီမှာလည်း မကောင်းတော့။ မကောင်းလိုက်သည့် အဖြစ်ကလည်း ပြော၍ပင် မပြချင်တော့။

ရစရာငွေများမှာ အကာကီးအဖို့ ပေးရမည့်ငွေများချည်းသာ ဖြစ်၍နေတော့သည်။ တစ်ပြားမှပင် ကျန်မည် မဟုတ်တော့။ ရုံးအရာရှိက ရူဘယ် လေးဆယ်မက ငါးဆယ်ပေးလျှင်ပင် သည်ငွေသည် သူ့အဖို့ ဘာမျှအကြောင်းမထူး။ ဆင်ခံတွင်းသို့ နှမ်းပက်သည့်နှယ် အရာထင်မည် မဟုတ်တော့။

ပြီးတော့ တစ်ခါတစ်ရံ၌ ပက်ထရီဗစ်ကလည်း ငွေတောင်း အင်မတန် ရက်စက်လှသည်။ သည်လိုမှ မတောင်းလျှင်လည်း သူ့မိန်းမက ထ,ဟောက်တတ်၍ ဖြစ်သည်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

“ရှင်.....ရူးများနေသလား၊ အလုပ်ကို လက်ခံချင်ရင် အလကား မူးတင်းပဲ တင်းနဲ့ လက်ခံလို့ လက်ခံ၊ ပိုတောင်း ချင်တဲ့အခါ မဟားတား တောင်းချင်တောင်းနဲ့၊ ဘယ်လို လုပ်နေတာလဲ” ဟု ဟိန်းဟောက်တတ်သည်။

ပက်ထရိုဗစ်သည် ကုတ်အင်္ကျီသစ်ကို ရှုဘယ် ရှစ်ဆယ် နှင့် ချုပ်ပေးတော့မည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင်လည်း ရှုဘယ်ငွေ ကို ကုတ်ကုတ်ကတ်ကတ် ခြစ်ခြုတ်စုဆောင်း၍ ရရှိနိုင်မည် ဖြစ်သော်လည်း ကျန်တစ်ဝက်ကို မိမိဘယ်က ရှာဖွေရရှိ နိုင်မည်နည်း။

အကာကီးတွင် စည်းကမ်းတစ်ခု ရှိသည်။ တစ်ရှုဘယ် သုံးတိုင်း စုဘူးထဲတွင် ငွေ အကြွေတစ်ပြားထည့်ပြီး စုလေ့ ရှိသည်။ ခြောက်လကြာလျှင် ငွေအကြွေများကို ငွေပြားနှင့် ထုတ်လဲသည်။ သည်လိုနှင့် လပေါင်း အတော်ကြာလာသော အခါ သူ့တွင် ရှုဘယ် လေးဆယ်ကျော် စုမိလာခဲ့သည်။ ကျန်လေးဆယ်ကိုမူ သူ အဘယ်က ရချေမည်နည်း။

အကာကီးသည် အနည်းဆုံး တစ်နှစ်လောက်တော့ အသုံးစရိတ်ကို လျှော့ပစ်လိုက်ရလျှင် ကောင်းမည်လောဟု လည်း စဉ်းစားမိသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မူ အသုံးစရိတ်ကိုပဲ

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

လျှော့ချလိုက်တော့မည်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။
 အကောက်အခင်းသည် ညနေခင်းများတွင်လည်း လက်ဖက်ရည်
 သောက် မထွက်တော့။ ညရောက်ပြီဆိုလျှင်လည်း ဖယောင်း
 တိုင်ဝယ်၍ မထွန်းတော့။ အကယ်၍ စာကူးရေးစရာရှိလျှင်
 အိမ်ရှင်အတွားကြီး၏ အခန်းသို့သွား၍ ကူးသည်။ လမ်း
 ထွက်မည်ဆိုလျှင်လည်း ဖိနပ်အောက်ခံ မစုတ်မပြီရလေ
 အောင်၊ ကြာရှည်ပိုခံလေအောင်ဆိုကာ ခြေဖျားထောက်၍
 လမ်းလျှောက်သည်။ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကိုလည်း
 မနင်း။ အဝေးကပင် ကွင်းရှောင်သည်။ လမ်းလျှောက်တော့
 လည်း တကယ့် သာသာဖွဖွ။ အကောက်အခင်းသည် အဝတ်အစား
 ကိုလည်း အစုတ်အပြုံ သက်သာအောင် တစ်ခါတလေမှပင်
 ဒိုဘီအပ်တော့သည်။ အိမ်ကို ပြန်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း
 အဝတ်အစားချွတ်လဲသည်။ ချည်ပွအင်္ကျီ ပါးလှပ်လှပ်ကို
 သူ ခုံးခံဝတ်သည်။ ထိုချည်ပွအင်္ကျီမှာလည်း ကာလကြာမြင့်
 လာခဲ့သည့်တိုင် သူ့မှာ မစုတ်မပြီ ရှိပြီ။

ဤသို့ ခြိုးခြိုးခြံခြံ ချွေတာနေလိုက်သဖြင့် ကနဦး
 မှာမူ အကောက်အခင်းမှာ အတော်ကလေး ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသည်။
 သို့သော် တဖြည်းဖြည်း အသားကျလာသောအခါ သူ့မှာ
 နေသားတကျ ရှိလာသည်။ ညနေ ညခင်းပိုင်းဆိုလျှင်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

အကာကီးသည် ဘာမျှမစားဘဲ အငတ်ခံ၍ နေတတ်လာသည်။ ကုတ်အင်္ကျီ အသစ်တစ်ထည် ရတော့မည်ဟူသော အတွေးနှင့် စိတ်ထဲ အလိုလို ဝနေသည်။ သူ့အတွေးထဲမှာ အမြဲတမ်း လွမ်းမိုးနေသည်က ကုတ်အင်္ကျီ။ သူ့ဘဝသည် ပြည့်စုံလာပြီဟု ထင်မှတ်လာသည်။ သားနှင့်မယားနှင့် လူတစ်ယောက်လို ခံစားပျော်ရွှင်၍ နေမိသည်။ သူသည် ဘဝတွင် တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်တော့။ အထီးကျန် မဟုတ်တော့။ အဖော်မဲ့ မဟုတ်တော့။ သူနှင့်အတူ ခင်တွယ် စရာတစ်ယောက် လက်တွဲရှိနေပြီ။ ထိုအဖော်ကား ကုတ်အင်္ကျီ၊ ဝမ်းစထူထူ၊ ချုပ်ရိုးချုပ်သား ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့နှင့် ချုပ်ထားသည် ကုတ်အင်္ကျီ။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ အကာကီး၏ဘဝသည် တက်တက်ကြွကြွ ရှိလာသည်။ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ဖြစ်လာသည်။ ဘဝမှာ ပန်းတိုင်ရှိသော လူတစ်ယောက်လို စိတ်နှလုံးကို ဒုန်းဒုန်းချထားသော လူတစ်ယောက်လို ဖြစ်လာသည်။ စိတ်ဓာတ်လည်း ပြင်းထန်ခိုင်မာလာသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် တွေဝေထိုင်းမှိုင်းသည့် အရိပ်အယောင်တွေ၊ ယိမ်းယိုင်သည့် အသွင်အပြင်တွေ၊ မပြတ်သားသည့် လက္ခဏာတွေ ဘာတစ်ခုမျှ မရှိတော့။ သူ့မျက်နှာသည် ကြိမ်ဖန်များစွာပင်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုဖြင့် အမြဲဝင်းပ၍ နေသည်။ သူ့အတွေး သူ့စိတ်ကူး စိတ်သန်းများသည်လည်း စူးစူးရှရှ ဖြစ်၍ နေတော့သည်။

အင်္ကျီကော်လံတွင် မြွေပါမွေးတပ်၍ ချုပ်ပေးလေမည် လားဟုလည်း အကာကီးသည် တွေးချင် တွေးမနေမိသည်။ သည်အကြောင်းကိုချည်း အဖန်တလလဲ တွေးနေမိသော အခါ သူ့မှာ သတိလက်လွတ် ဖြစ်လာသည်။ စိတ်က အလုပ်ထဲမှာချည်း ရောက်မနေတော့။ စာကူးနေသည်ပင် မှားတတ်လာသည်။

အကာကီးသည် တစ်လလျှင် အနည်းဆုံး တစ်ကြိမ် ဆိုသလိုပင် ပက်ထရိုဗစ်ထံသို့သွားပြီး ကုတ်အင်္ကျီကိစ္စကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်သည်မှာလည်း သူ့မှာ အမောပင်။ အင်္ကျီ ပိတ်စ ဝယ်ရမည့်ဆိုင်၊ ချုပ်ရမည့်အရောင်နှင့် ဈေးနှုန်း။ ပက်ထရိုဗစ်ထံမှ ပြန်လာသည်ဆိုလျှင် စိတ်ထဲတွင် အနည်း နှင့် အများဆိုသလို ပူပင်သောက ရောက်ရတတ်သည်။ သို့သော်လည်း ကျေနပ်မိစမြဲ။ နောက်ဆုံး ပိတ်စဝယ်ယူ ပြီးသောအခါ ချုပ်ဖို့ကိစ္စတစ်ခုတည်းသာ ကျန်တော့မည်။ ဤသည်ကို တွေးမိသောအခါ သူသည် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်၍ နေမိတော့သည်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

ကုတ်အင်္ကျီသစ် ချုပ်ရေးကိစ္စသည် သူ ထင်မှတ်ခဲ့သည်ထက်ပင် ပို၍ မြန်ဆန်စွာ ပြီးစွဲသွားခဲ့လေသည်။ ရုံးက မမျှော်လင့်ဘဲ သူ့ကို ရူဘယ်ခြောက်ဆယ် ထုတ်ပေးသည်။ သူ့အထင် သူ့မျှော်ငလှထားခဲ့သည်က ရူဘယ် လေးဆယ်။ အလွန်ဆုံးရမှ ရူဘယ် လေးဆယ်ငါး။ ညွှန်ကြားရေးမှူးသည် အကောက်တစ်ယောက် ကုတ်အင်္ကျီသစ်အတွက် ငွေလိုနေသည်ကို သိနေရောသလား။ သို့တည်းမဟုတ် သူ့အဖြစ် သူ့အခက်အခဲကို နေရောသလား မသိ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စာရင်းချုပ်လိုက်တော့ အကောက်သည် ရူဘယ်နှစ်ဆယ် ပို၍လိုက်သည်ပင်။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီ ဝယ်ဖို့ကိစ္စမှာ တဖြည်းဖြည်း နီးစပ်၍လာတော့သည်။ နောက်ထပ် နှစ်လ သုံးလ လောက် နည်းနည်းအငတ်ခံလိုက်သောအခါ သူ လိုအပ်နေသော ရူဘယ်ရှစ်ဆယ် ပြည့်လာခဲ့တော့သည်။ အခါတိုင်း ဆိုလျှင် သူ့နှလုံးခုန်သံသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းလှသည်။ ယခုအချိန်တွင်တော့ တခိုင်းခိုင်း မြန်ဆန်၍ နေပြီ။

အကောက်သည် ငွေပြည့်လျှင်ပြည့်ချင်း ပက်ထရိုဗစ် ဆီသို့ အပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ပက်ထရိုဗစ်ကို ကုန်တိုက်သို့ ချက်ချင်းခေါ်သွားသည်။ ကုန်တိုက်မှ အကောင်းဆုံးပိတ်စကို သူတို့ ဝယ်ယူလိုက်ကြသည်။ သည်ပိတ်စဝယ်ဖို့အတွက်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

ခြောက်လကြာမျှ သူတို့ ပြင်ဆင်ခဲ့ရသည် မဟုတ်လော။
 ပြီးတော့ လစဉ်လတိုင်း သည်ဆိုင်သို့ သွားပြီး အင်္ကျီဈေးကို
 အမောတကော အကာကီး မေးခဲ့ရသည် မဟုတ်လော။
 အကာကီးသွားပြီး ဈေးမမေးသည့် လဟူ၍ မရှိခဲ့။ ပက်
 ထရီဗစ် ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူတို့ ဝယ်ယူလိုက်သော
 အင်္ကျီပိတ်စသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကောင်းဆုံးပိတ်စ။
 သည့်ထက်ကောင်းသည့် ပိတ်စဟူသည် ကမ္ဘာပေါ်၌ မရှိ
 တော့ဟု ညွှန်းဆိုလေသည်။

သူတို့သည် လိုင်စအတွက်လည်း ပိတ်ချောတစ်စကို
 ဝယ်ယူလိုက်ကြသည်။ ကောင်းလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ အသား
 ထူသည်။ သူတို့ ရွေးယူလိုက်သော ပိတ်စသည် နှယ်နှယ်ရရ
 မဟုတ်။ ပိုးစထက်ပင်ကောင်းပြီး အရောင်ပြောင်လက်
 လိုက်သေးသည်ဟု ပက်ထရီဗစ်က ဆိုသည်။ သူတို့သည်
 မြွေပါမွေးကို မဝယ်။ မြွေပါမွေးက ဈေးကြီးလွန်းသည်။
 ကြောင်မွေး လွယ်လွယ်ကူကူ ဝယ်၍ရသဖြင့် ကြောင်မွေး
 ကိုပဲ သူတို့ ဝယ်ယူလိုက်ကြသည်။ ကြောင်မွေးမှာ အဝေးက
 ကြည့်လျှင် မြွေပါမွေးနှင့် ခွဲခြား၍မရ၊ အတော်တူသည်ဟု
 ပက်ထရီဗစ်က ဆိုသည်။

ကုတ်အင်္ကျီမှာ အထပ်ထပ် ပေါက်ချုပ်နေရသဖြင့်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

ပက်ထရီဗစ်အဖို့ သီတင်းနှစ်ပတ်လောက် အချိန်ကြာသွား
 သည်။ အင်္ကျီချုပ်ခကို တစ်ဆယ့်နှစ်ရူဘယ် တောင်းရမည်။
 လျှော့ယူ၍ကတော့ မဖြစ်နိုင်ဟု ပက်ထရီဗစ်က တွက်ထား
 သည်။ အင်္ကျီကို ပိုးချည်နှင့် ချုပ်ပေးခဲ့ရသည်။ နှစ်ထပ်
 ပေါက်ပေးခဲ့ရသည်။ ချုပ်ရိုးကို သွားနှင့်ကိုက်ပြီး အရာပေး
 ကာ ပုံဖော်၍ပင် ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ချုပ်လုပ်ပေးခဲ့ရသည်။

* * *

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

(၅)

နေ့ရက်ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ အတိအကျ မပြောပြ နိုင်တော့။ ထိုနေ့ကား အကာကီးအဖို့ ဘဝတစ်သက်တွင် အပျော်ရွှင်ဆုံးနေ့ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့တွင် ပက်ထရိုဗစ် သည် ကုတ်အင်္ကျီကို ချုပ်ပြီး၍ အကာကီးထံသို့ ယူဆောင် လာသည်။ ပက်ထရိုဗစ်လာချိန်က အကာကီး ရုံးမသွားခင် အချိန်။ မနက်ခင်း။ တကယ့် အချိန်ကောင်း အခါကောင်း ဖြစ်သည်။

အအေးဒဏ်က သဲမဲစ ပြုလာသည်။ ပိုအေးတော့မည့် ဟန်။ ပိုပြင်ထန်တော့မည့်ဟန်။ ပက်ထရိုဗစ်သည် အာဂ အပ်ချုပ်သမားကြီး တစ်ယောက်ပုံနယ် ကုတ်အင်္ကျီသစ်ကြီး

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

ကို သယ်ယူလာသည်။ အလွန်တစ်ရာမှ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွား
 နေသည့်ဟန်သည် သူ့မျက်နှာတွင် အထင်းသားပေါ်နေ
 သည်။ သူ့မျက်နှာမှ သည်ပုံကို အကာကီးတစ်ခါမျှ မမြင်
 စဖူး၊ မတွေ့စဖူး။ သူ့အသွင်မှာ တကယ့် အလုပ်ကြီးအကိုင်
 ကြီး တစ်ခုကို အောင်အောင်မြင်မြင် လုပ်လာခဲ့သူတစ်ယောက်
 ၏ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ ချုပ်ရိုးလောက်သာ ပေါက်တတ်ချုပ်
 တတ်သည့် ငမောက်ငချောက် အပ်ချုပ်သမားမျိုး၊ အဟောင်း
 လောက်သာ ပြင်တတ်သည့် အပ်ချုပ်သမားမျိုးနှင့် အသစ်
 တစ်ထည်လုံးကို ကျကျနန ချုပ်တတ်သော အပ်ချုပ်သမား
 တို့ အရည်အချင်း မတူသည့်အဖြစ်ကို ဝင့်ကြွားပြသနေသည့်
 ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

ပက်ထရီဗစ်သည် အကာကီး၏ ကုတ်အင်္ကျီကို လက်
 ကိုင်ပဝါကြီးဖြင့် ထုပ်၍ယူလာခဲ့သည်။ လက်ကိုင်ပဝါက
 လျှော်ပြီးစ၊ ဖွပ်ပြီးစ။ ပက်ထရီဗစ်သည် ကုတ်အင်္ကျီသစ်
 ကြီးကို လက်ကိုင်ပဝါထဲမှ ဟန်ပါပါ ထုတ်ယူလိုက်လေ
 သည်။ ပြီးလျှင် လက်ကိုင်ပဝါကို အကျအန ပြန်ခေါက်ကာ
 အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲသို့ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အသာကိုင်ကာ
 ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ ဖြန့်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ အကာကီး၏
 ပခုံးပေါ်သို့ လွှားခနဲ ပစ်တင်လိုက်လေသည်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

ပက်ထရီဗစ်သည် အကာကီးကို ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ အင်္ကျီကို ဝတ်ပေးသည်။ အကာကီးကလည်း လက်တွေ့ သမား။ အင်္ကျီလက် အတိုအရှည်ကို ကိုက်မကိုက် ကြည့် သည်။ ပက်ထရီဗစ်က အင်္ကျီလက်ကို ဆွဲဆန့်ပေးသည်။ လက်ကလည်း အံ့ကိုက်၊ အနေတော်ပင်။ အင်္ကျီတစ်ထည်လုံး ကွက်တိ။ ဘာမျှ ပြောစရာ မရှိ။

ပက်ထရီဗစ်ကလည်း အညံ့မခံ။ သူသည် ဆိုင်းဘုတ် မတင်ဘဲ လမ်းဘေးတွင် လုပ်ကိုင်နေရသောကြောင့်သာ သည်ကဲ့သို့ ပါချီပါချောက် နေရခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုဖြစ် အောင် ဆိုလိုက်သေးသည်။ အကာကီးကို သူ သိနေသည် မှာ စင်စစ်ကြာလှပြီ။ သို့ဖြစ်၍သာ သူ့ကုတ်အင်္ကျီချုပ်ခကို ဤမျှသာ တောင်းခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ညက်ဗစကီ လမ်း၌ဆိုလျှင် ဤမျှလောက်နှင့် မရ။ အင်္ကျီချုပ်ခ သက် သက်ချည်း ခုနစ်ဆယ့်ငါး ရူဘယ်လောက် တောင်းသည်ဟု သူက ဆိုသည်။ အကာကီးကား ဤသည်ကို ပက်ထရီဗစ်နှင့် အငြင်းမပွားလို။ သို့သော်လည်း ပက်ထရီဗစ် ငွေ အတော် များများ တောင်းလိုက်သည်ကိုမူ သူသည် အံ့အားသင့်၍ နေသည်။ ပက်ထရီဗစ်သည် လူအထင်ကြီးအောင် ငွေကို မတရား ဖိတောင်းတတ်သည်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

အကာကီးသည် ပက်ထရိုဗစ်အား ငွေထုတ်ပေးလိုက် ပြီးနောက် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောဆိုကာ ကုတ်အင်္ကျီသစ် ကြီးကို ဟတ်ပါပါဝတ်ကာ ရုံးသို့ စတိုင်တင်းတင်းဖြင့် ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ပက်ထရိုဗစ်ကလည်း အကာကီးနောက်မှ လိုက်ပါလာ ခဲ့၏။ လမ်းပေါ်မှာပင် အချိန်အတော်ကြာမျှရပ်ကာ သူ ချုပ်ပေးလိုက်သော ကုတ်အင်္ကျီအသစ်ကြီးကို အဝေးဆီမှ လှမ်းကြည့်နေသည်။ နောက် ချက်ချင်းပင် လမ်းချိုးကလေး တစ်ခုထဲသို့ပြေးပြီး ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်ကာ သူချုပ်လိုက်သော အင်္ကျီ၊ သူ့လက်ရာအင်္ကျီကို အခြားတစ်ဖက်မှနေ၍ ကြည့်ရှု ပြန်သည်။

အကာကီးသည် လမ်းမအတိုင်း စတိုင်ကျကျ လျှောက် ၍လာခဲ့သည်။ စိတ်ထဲမှာ အပျော်ကြီး ပျော်၍ နေမိတော့ သည်။ စက္ကန့် နာရီ အချိန်တိုင်းပင် သူ့ပခုံးပေါ်တွင် ကုတ်အင်္ကျီအသစ်ကြီးတစ်ထည် ရှိနေသည့်အဖြစ်ကိုတွေးပြီး ပျော်၍နေမိတော့သည်။ မကြာခဏ ဆိုသလိုပင် တခွီခွီနှင့် သဘောကျ၍လည်း နေတော့သည်။ ကုတ်အင်္ကျီသစ်ကြောင့် သူ့မှာ လောလောဆယ် အကျိုးထူးနှစ်ရပ်ကို ခံစားရလေ ပြီ။ တစ်ရပ်က နွေသွားခြင်းဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ရပ်ကား ကိုက်ဆိုက်ကျသွားခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

အကာကီးသည် တစ်လမ်းလုံး ဘာကိုမျှ ဂရုမပြုမိ
တော့။ ရုံးရှေ့သို့ရောက်မှပင် သတိပြန်ဝင်လာမိတော့သည်။
တံခါးစောင့် အခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ သူ့ကုတ်အင်္ကျီ
ကို ကျကျနန ချွတ်လိုက်သည်။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီကို သူ
အသေအချာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီး အစောင့်ထံတွင် သေသေ
ချာချာ အပ်နှံလိုက်လေသည်။

* * *

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

(၆)

အကာကီးတစ်ယောက် ကုတ်အင်္ကျီသစ်ကြီးကို ဝတ်
 ပြီး ရုံးတက်လာသည်ကို ဘယ်သူက ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ
 စ၍ ချောက်တွန်းလိုက်သည် မသိ။ သတင်းကြားသည်နှင့်
 တစ်ပြိုင်နက် တစ်ရုံးလုံး တံခါးစောင့်အခန်းထဲသို့ သူ့ထက်
 ငါ ဦးအောင် အပြေးအလွှားလာ၍ ကြည့်ကြတော့သည်။
 သိပ်ကောင်းတဲ့ အင်္ကျီပဲဟု ဆိုကြသည်။ အစပိုင်းတွင်တော့
 အကာကီးသည် ပြုံးနေ ရယ်နေမိသေးသည်။ သို့သော်လည်း
 နောက်ပိုင်းတွင် ချီးကျူးစကားတွေ အဆမတန် များပြား
 လာသောအခါ သူ့မှာ အနေရအထိုင်ရ ခက်လာသည်။
 စိတ် ကသိကအောက် ဖြစ်လာသည်။ ရုံးမှ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

စာရေးများသည် သူ့အနားတွင် ဝိုင်းအုံနေကြသည်။ ကုတ်အင်္ကျီသစ်ကြီး ပွဲထုတ်သည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် လက်ဖက်ရည်တိုက်ရမည်ဟု ဝိုင်းပြောကြသည်။ အကာကီးမှာ အကျပ်ရိုက်၍ နေတော့သည်။ မျက်နှာကြီး နီရဲနေသည်။ ကုတ်အင်္ကျီမှာ အသစ်မဟုတ်ပါ။ အဟောင်းပါဟု လိမ်ပြော၍လည်း မရ။ အခက်တွေ့၍နေတော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် အရာရှိတစ်ယောက်က မနေသာတော့ဘဲ ဝင်ပြောလေတော့မှပင် ကိစ္စပြီးပြတ်သွားလေတော့သည်။

“ခင်ဗျားတို့ကလည်းဗျာ၊ ကဲ . . . ကဲ ထားလိုက်ပါတော့၊ အကာကီးအစား ကျုပ်ကပဲ လက်ဖက်ရည် တိုက်ပါ့မယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့အားလုံးကို ဖိတ်ပါတယ်၊ ဒီနေ့ညနေ ကျုပ်အိမ်ကိုလာခဲ့ကြ၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲဗျာ။ ဒီနေ့က ကျုပ်မွေးနေ့”

ဟု သူကဆိုသည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင် စာရေးဆရာများသည် ထိုအရာရှိကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောကာ လက်ဖက်ရည်ပွဲသို့ သူတို့လာကြမည် ဆိုသည်။ အကာကီးသည် လက်ဖက်ရည်တိုက်ရမည်စိုးသဖြင့် ဆင်ခြေပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ကို တိုက်သင့်သည်ဟု သူတို့ကဆိုကြသည်။ မည်သို့ဆိုစေ အကာကီးသည် လက်ဖက်ရည်ပွဲတွင် ကုတ်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

အင်္ကျီအသစ်ကြီးကို ဝတ်လာဖို့ အခွင့်အလမ်း ရဦးမည်ဆို သည်ကို တွေးပြီး စိတ်ထဲကျေနပ်၍ သွားမိသည်။

အကာကီးသည် တစ်နေ့လုံးပင် အပျော်ကြီးပျော်၍ နေတော့သည်။ သူ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လျှင် ကုတ်အင်္ကျီကြီး ကို ချွတ်ကာ နံရံတွင် အသေအချာ ချိတ်သည်။ ပြီးတော့ အင်္ကျီချုပ်ရိုး ချုပ်သားများကို ကြည့်ပြီး ချီးကျူးနေမိသည်။ အကာကီးသည် ကုတ်အင်္ကျီအဟောင်းကြီးကို ထုတ်ယူကာ အင်္ကျီအသစ်နှင့် ယှဉ်ကြည့်ပြန်သည်။ အင်္ကျီနှစ်ထည်ကို ကြည့်ပြီး အကာကီးသည်သဘောကျကာ တဟားဟား ရယ်တော့သည်။

ခဏကြာလျှင် အကာကီးသည် ညနေစာ စားတော့ သည်။ စားရင်းလည်း ကုတ်အင်္ကျီအဟောင်းကြီးအကြောင်း ကိုတွေးပြီး ပြုံး၍နေမိသည်။ စိတ်ထဲတွင် ပျော်၍နေသည်။ ညနေစာ စားပြီးသောအခါ သူသည် ဘာစာကိုမျှ မရေး မကူးတော့။ မှောင်ရီဖျဖျ ပျိုးလာသောအခါ အကာကီးသည် အချိန်ဖြုန်းမနေတော့ဘဲ အဝတ်အစား ထလဲသည်။ ပြီးလျှင် ကုတ်အင်္ကျီအသစ်ကြီးကို ဝတ်ကာ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ သည်။

လက်ဖက်ရည်ပွဲ လုပ်ပေးသည့် အရာရှိ၏ အိမ်နေရာ
အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

ကိုမူ မမှတ်မိတော့။ ပီတာစဘတ်မြို့မှ လမ်းများ၊ အိမ်များ အဆောက်အအုံများသည် ခေါင်းထဲတွင် အရောရော အထွေး ထွေး။ ဘာတစ်ခုမျှ စဉ်းစား၍မရတော့။ သို့သော်လည်း လက်ဖက်ရည်ပွဲလုပ်သည့် အရာရှိ၏ အိမ်မှာ မြို့တွင်းရပ်ကွက် ကြီးတစ်ခု အတွင်း၌ရှိပြီး အကာကီး၏ အိမ်နေရာနှင့် အတော်ဝေးသည် ဆိုသောအချက်မှာမူ သေချာသည်။

အကာကီးသည် လူသွားလူလာ ပြတ်သောလမ်း၊ မီးရောင် မှိန်ဖျော့သောလမ်း၊ လမ်းသွယ် လမ်းကြားများကို ဖြတ်၍ လာခဲ့သည်။ ရုံးမှ သူ့အရာရှိနေသော လမ်းမှာမူ လင်းလက်လျက်။ လူသွားလူလာများ ပျားပန်းခတ် စည်ကား လျက်။ လမ်းသွားလမ်းလာတွေက မစဲ။ ပြတ်သည်မရှိ။ ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် မိန်းမချောများ၊ ဖျံမွေးကော်လံအင်္ကျီ ဝတ် အမျိုးသားများ၊ ကြက်သွေးရောင် ကတ္တီပါဦးထုပ်များကို စမတ်ကျကျ ဆောင်းထားသည့် အမျိုးသားများ၊ ပန်းပြောက် ခြူးနွယ်ခြူးခက်များဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသည့် ရထားလုံး များ၊ နှင်းခဲပြင် လမ်းမပေါ်တွင် တက္ခီကျီ မြည်လျက် ပြေးလွှားလျက်။

အကာကီးသည် မြင်မြင်သမျှ အရာအားလုံးကို အထူး အဆန်းသဖွယ်ပင် တအံ့တဩနှင့် ငေးမောကြည့်ရှုရင်း

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

လျှောက်၍လာခဲ့သည်။ ညနေညခင်းဘက်တွင် သူ အပြင်
မထွက်သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီ။ မီးရောင်လင်း
နေသော ဆိုင်ပြတင်းပေါက် တစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်တန့်ကာ
မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်၏ ပုံကို သူ ငေးကြည့်နေမိသည်။
မိန်းမပျို၏ ခြေထောက်တွင် ဖိနပ်မပါ။ ပေါင်လုံးတွေက
အဖွေးသား။ ကြည့်လို့တော့ ခပ်ကောင်းကောင်း။

မိန်းမပျို၏ နောက်ဘက်တွင် ပါးသိုင်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်
မွေး ထူလပျစ်နှင့်လူ။ ခေါင်းက တံခါးပေါက်အပြင်ဘက်
ရောက်နေသည်။ အကာကီးသည် ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ကာ
ပြုံးရယ်ပြီး ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဘာကြောင့်များ သူ
သည်မျှ ရယ်မောပျော်ရွှင်နေသည် မသိ။ သူ တွေ့ရသော
အရာ၊ မြင်ရသော အရာများသည် အဆန်းတကြယ် ဖြစ်နေ
၍လား၊ သူ့အဖို့ စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်နေ၍လား။ သို့တည်း
မဟုတ် အခြားစာရေးတွေ တွေးသလို သူ တွေးမိနေ၍လား။
“ပြင်သစ်လူမျိုးတွေကတော့ တကယ့်လူမျိုးတွေပဲ၊ လုပ်လိုက်
မှဖြင့်” ဟု သူ တွေးနေရောသလား မသိ။ သူ့အတွေးကို
လည်း မည်သူမျှမသိနိုင်။

နောက်ဆုံးတွင် အကာကီးသည် လက်ဖက်ရည်ပွဲ လုပ်
ပေးသည့် အရာရှိ၏ အိမ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

လာခဲ့တော့သည်။ အိမ်က တတိယအထပ်။ လှေကားတွင် မီးတိုင်တစ်တိုင် ထွန်းကားသည်။ ခန်းမထဲတွင် ဖိနပ်တွေက အစီအရီ၊ ဖိနပ်ပုံများအလယ်၌ ရေခဲအိုးတစ်လုံးက တရှိရှိ မြည်ဆူဝေလျက်။ အငွေ့များ ပန်းထွက်လျက်။ နံရံအထက် ၌မူအမျိုးမျိုး အဖုံဖုံသော ကုတ်အင်္ကျီတွေ။ စကားပြောသံ များကလည်း စီစီညံ့လျက်။ နံရံတစ်ဖက်မှပင် ကြားနေရ သည်။ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ အသံဗလံများမှာ ပို၍ သဲသဲကွဲကွဲ ဖြစ်လာသည်။

အစေခံတစ်ယောက် လင်ပန်းကို ကိုင်လျက် ထွက်လာ သည်။ လင်ပန်းထဲတွင် ဖန်ခွက်လွတ်များ၊ နို့ကရားများ နှင့် မုန့်ထုပ်များကို တွေ့ရသည်။ စာရေးများသည် ခပ် စောစောကတည်းကပင် ရောက်နေကြဟန် တူသည်။ စား သောက်စပင် ပြုနေပြီ ဖြစ်သည်။

အကာကီးသည် သူ့ကုတ်အင်္ကျီကို နံရံတွင် အသေ အချာချိတ်ကာ အခန်းထဲသို့ ဟန်ပါပါ လှမ်းဝင်ခဲ့သည်။ သူ့ရှေ့တွင် ဖယောင်းတိုင်မီးများ၊ လူပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ဆေးတံ မီးခိုးများ၊ ဖဲကစားသည့် စားပွဲများ၊ ထောင့်ပေါင်းစုံမှ ထွက်လာသည့် အသံဗလံများ၊ ဆူညံသံများ၊ ကုလားထိုင် ရွှေ့သံများ နားထဲသို့ ပြေးဝင်လာကြသည်။ အကာကီးသည်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

အခန်းအလယ်၌ ရပ်တန့်ကာ ကြောင်တက်တက်ဖြစ်နေသည်။ ရောက်နှင့်နေကြသော စာရေးများက သူ့ကို အော်ဟစ်ကြိုဆို နှုတ်ဆက်ကြသည်။ အချို့လည်း အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာကြပြီး အကာကီး၏ ကုတ်အင်္ကျီသစ်ကြီးကို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ အကာကီးသည် စိတ်ပျက်၍နေမိတော့သည်။ လူက ရိုးလွန်း အလွန်းသဖြင့် အားလုံးက သူ့အင်္ကျီကို ကောင်းသည်ဟု ပြောကြသောအခါ သူ့မှာ ကျေနပ်၍ နေမိပြန်သည်။

ခဏကြာလျှင် စာရေးများသည် အကာကီးအပါးမှ ခွာသွားကြကာ ဖဲဝိုင်းဆီသို့ အာရုံပြောင်းသွားကြတော့သည်။ လူစုံပရိသတ်၏ စကားပြောသံများ၊ ဆူဆူညံညံ အသံများသည် အကာကီးအဖို့ အဆန်းတကြယ်ချည်း ဖြစ်၍နေတော့သည်။ မကြုံစဖူးအရာများ ဖြစ်နေသည်။ အကာကီးသည် ယောင်တိယောင်န ဖြစ်၍နေသည်။ ဖဲဝိုင်းအနီးတွင် သူဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဖဲချပ်များကို စိုက်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ကစားနေကြသူများ၏ မျက်နှာကို တစ်ခုစီ သူလှည့်ကြည့်သည်။ အကာကီးသည် ခဏအတွင်းမှာပင် ပျင်းရိငြီးငွေ့သွားကာ သမ်းဝေစပြုလာသည်။ အိပ်ငိုက်လာသည်။ အိမ်ကို ပြန်ချင်ပြီ။ အိမ်ရှင်ကို နှုတ်ဆက်၍ ပြန်ချင်ပြီ။ အိပ်ချိန်လွန်ခဲ့ပြီ။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

သို့သော်လည်း အားလုံးက သူ့ကို ပြန်ခွင့်မပြုကြ။
 ကုတ်အင်္ကျီသစ်ကြီး ဝတ်လာသည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်
 အကားကို ရှန်ပိန် ထပ်သောက်ပါဦးဟု ဆိုကြသည်။
 အကားကို အရက် ဇွတ်အတင်းတိုက်ကြသည်။ အရက်
 တစ်ခွက်နှစ်ခွက် ဝင်သွားသောအခါ ပါတီပွဲမှာ ပျော်စရာ
 ကောင်းလာသည်ဟု အကားကို ထင်လာသည်။ သို့သော်
 လည်း ညသန်းခေါင်အချိန် တိုင်ခဲ့ပြီဆိုသည်ကို သူ မမေ့။
 အိမ်ပြန်သင့်ပြီဆိုသည်ကို မမေ့။

အိမ်ရှင်နှင့်တွေ့လျှင် တားနေဦးမည် စိုးသဖြင့်
 အကားသည် အခန်းထဲမှ အသာ တိတ်တဆိတ်လစ်ထွက်
 လာခဲ့လေသည်။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီကို ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ရုတ်
 တရက် တွေ့လိုက်ရသောအခါ အကားသည် ထောင်းခနဲ
 ဒေါသထွက်သွားသည်။ စိတ်လည်း အတော်တိုသွားသည်။
 အင်္ကျီကို ကောက်ပြီးခါလိုက်သည်။ ဖုံမှုန့်များနှင့် အမှိုက်
 အစအနများကို တစ်စစီဂရုစိုက်ပြီး တောက်ခါသည်။ ပြီးမှ
 ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ကာ လှေကားပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။
 လမ်းမပေါ်သို့ သူ လျှောက်လာခဲ့တော့သည်။

လမ်းပေါ်မှာတော့ မီးရောင်တွေက လင်းလက်၍နေဆဲ။
 ကုန်စုံဆိုင်အချို့နှင့် အစေခံ ကလပ်များကား မပိတ်ကြသေး။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

ဆိုင်အချို့မှာမူ ပိတ်ပြီးသား ဖြစ်သော်လည်း တံခါးရွက်များကို ဖွင့်ဟထားကြဆဲ။ မီးရောင်များကို မြင်တွေ့နေဆဲ။ အလုပ်သမားများမှာ စုဝေးထိုင်နေကြကာ အချိန်တန်သော်လည်း အိမ်မပြန်နိုင်ကြသေးဘဲ သတင်းစုံ အတင်းစုံကို ဖောက်သည်ချ ပြောဆိုနေကြဆဲ။

အကာကီးသည် စိတ်လွတ်လက်လွတ်ပင် လမ်းလျှောက်၍လာခဲ့သည်။ ရုတ်တရက် လျှပ်စီးတစ်ချက် လက်လိုက်သလို သူ့ကို ဖြတ်ကျော်သွားသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ နောက်က အပြေးလိုက်မိမတတ်ဖြစ်သွားသည်။ မိန်းမပျို၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ ရှိုက်ဖိုကြီးငယ်အသွယ်သွယ်က အထိန်းအချုပ်မရှိ တလှုပ်လှုပ်လ တခါခါ။ လမ်းလျှောက်သွားပုံကလည်း တကယ့် ခပ်ကြော့ကြော့။ အကာကီးသည် သူ့စိတ်ကိုသူ မနည်းထိန်းချုပ်လိုက်ရလေသည်။ လမ်းကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကဆုန်ပေါက် ပြေးလိုက်မိမတတ် ဖြစ်သွားသော သူ့အဖြစ်ကို ပြန်တွေးပြီး အတော်လည်း အံ့ဩ၍နေမိတော့သည်။

လူသွားလူလာ ကင်းမဲ့နေသော လမ်းကား သူ့ရှေ့တွင် တမျှော်တခေါ်။ မီးခိုးမဆုံး မိုးမဆုံး။ အပြောကျယ်လှပါဘိတောင်း။ သည်လမ်းများသည် နေ့ခင်းကြောင်တောင်၌ပင်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

လူသွားလူလာက ရှိလှသည်မဟုတ်။ ယခုလို အ,ကာလ
 ညမျိုးဆိုလျှင် ဆိုဖွယ်နရှိ။ လူပြတ်လှပြီ။ လမ်းဘေးမီးတိုင်
 များမှာလည်း များများစားစား ရှိလှသည်မဟုတ်။ ဤ
 ရပ်ကွက်ကို ရေနံဆီလည်း သိပ်ပေးပုံမရ။ သူ့ပတ်ပတ်လည်
 တွင်မူ သစ်သားများ၊ ခြံစည်းရိုးများ၊ တဖျတ်ဖျတ်
 တောက်ပနေသော နှင်းစက်နှင်းပေါက်များ၊ ဘေးတိုက်
 အရိပ်မည်းမည်းနှင့် ပြတင်းပေါက်များ၊ ပိတ်ထားသော
 တဲအိမ်ပုပုများ။ သည်အရာတွေမှတစ်ပါး အခြား ဘာကိုမျှ
 အကောက် မမြင်ရ။

လမ်းဆုံသို့ သူ ရောက်လာခဲ့သည်။ ကွင်းပြင်က
 အပြောကျယ်လှသည်။ ကျယ်သဖြင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ
 အိမ်များကိုပင် မမြင်ရ။ ရဲကင်းစခန်းဆီမှ မီးရောင်ဖျူဖျူကို
 ခပ်လှမ်းလှမ်းအဝေးဆီမှ လှမ်းမြင်ရသည်။ ကာကီး၏
 ပျော်နေသောစိတ်သည် ရုတ်ချည်းပင် ထိုင်းမှိုင်းသွားသည်။
 ကွင်းပြင်အတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လာသောအခါ ချမ်းတခိုက်
 ခိုက် တုန်လာသည်။ ထိန်းမရနိုင်။ စိတ်ထဲ၌လည်း ထင့်၍
 နေမိသည်။ နောက်သို့ သူပြန်၍ လှည့်ကြည့်သည်။ ဘေး
 နှစ်ဖက်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ ပတ်ပတ်လည်တွင် ပင်လယ်
 ကြီး ဝန်းရံနေသည့်အလား ထင်မှတ်ရသည်။ နောက်ကို

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

ပြန်လှည့်မကြည့်တာဘဲ ကောင်းပါတယ်ဟု သူတွေ့နေမိ ပြန်သည်။

အကာကီးသည် မျက်စိကိုစုံမှိတ်ရင်း ရှေ့သို့ ဆက် လျှောက်လာခဲ့သည်။ မျက်စိကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကွင်းပြင်ကြီး တစ်ခုလုံး ပိန်းပိတ်၍နေသည့်အလား ခေါက်မေ့ရသည်။ သူ့မျက်စိရှေ့တွင်မူ နှုတ်ခမ်းကားကားနှင့် လူတစ်စု။ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆိုသည်ကိုမူ သူမသိ။ မြင်ကွင်း တွေက မှန်ဝါးသွားသည်။ ရုတ်တရက် ရင်ဘတ်တွင် ထိုး ကြိတ်ခံလိုက်ရသည်။

“ဟေ့ . . . ချွတ်စမ်း ကုတ်အင်္ကျီ”

အကာကီး၏ ကုတ်အင်္ကျီကော်လံကို ဆွဲကိုင်ရင်း လူဆိုးတစ်ယောက်က အော်ပြောသည်။

အကာကီး၏ ကယ်တော်မူပါဟု အော်မည်ပြုသည်။ လူဆိုးက အကာကီးမျက်နှာကို လက်သီးနှင့် ထိုးသည်။ သူ့လက်သီးအရွယ်က အကာကီးခေါင်းလောက် ကြီးလှ သည်။ ‘အော်တယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လားကွ’ ဟုဆိုကာ ပြောရင်းဆိုရင်း အကာကီးကို ထိုးကြိတ်ကြပြန်သည်။ အကာ ကီးကိုယ်ပေါ်မှ ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်ယူကြသည်။ ပေါင်ရင်း ဆီသို့ ဒူးနှင့် တိုက်ပစ်လိုက်သောအခါ အကာကီးမှာ နှင်း

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

တောထဲသို့ ပုံလျက်လဲကျသွားတော့သည်။ ဘာကိုမျှ သတိ မရတော့ဘဲ အကာကီးသည် မေ့မောသွားတော့သည်။

တစ်ခဏမျှ ကြာသောအခါ အကာကီး သတိပြန်လည် လာသည်။ လဲရာမှ ကုန်းထသောအခါ သူ့အပါးတွင် လူ တစ်ယောက်မျှ မရှိတော့။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် အေးစက် ပြီး တောင့်တင်း၍ နေသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ကုတ်အင်္ကျီ မရှိတော့ပြီကို သိလိုက်သောအခါ အကာကီးသည် ချက်ချင်း ပင် စိတ်ချုံးချုံးကျ သွားတော့သည်။

အကာကီးသည် အသံကုန် အော်ဟစ်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ကွင်းပြင်က ကျယ်နေသဖြင့် သူ့အသံကို အခြားတစ်ဖက်မှ ဘယ်လိုမျှမကြားနိုင်။ ကွင်းပြင်တစ်ဖက်ရှိ ရဲကင်းစခန်းဆီသို့ အသံပြာအောင် အော်ဟစ်င်း သူ ပြေးလာခဲ့သည်။ အစောင့်တာဝန်ကျ ရဲသားသည် ရဲကင်း ဘေးတွင် မှိန်းကိုမှီးပြီး တောင့်တောင့်ကြီးရပ်နေသည်။ သူ့ဆီသို့ အော်ဟစ်၍ ပြေးလာသောသူကို ဘယ်အမျိုး ဘယ်ရာဇာပါလိမ့်ဟု တွေးရင်း မျှော်ကြည့်နေသည်။

အစောင့် ရဲသား၏ အနီးသို့ ရောက်သောအခါ အကာကီးသည် အသက်ကို အမောတကောရှုရင်း တဟော ဟော တဟဲဟဲ ဖြစ်၍နေတော့သည်။ ရဲသားကို သူက

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

အော်ပြောသည်။ “ခင်ဗျား ဘယ်လိုအစောင့်မျိုးလဲ၊ ဒီမှာ ဖြစ်နေတာကို မမြင်ဘူးလား၊ လူတစ်ယောက်လုံးလုံး အတင်း အဓမ္မ အလုအယက်ခံနေရတာကို ဒီလိုပဲ လက်ပိုက်ကြည့်နေ ရသလား” ဟု အော်ဟစ်လေတော့သည်။ အကာကီးအား ကွင်းပြင်အလယ်၌ ရပ်ခိုင်းသော လူနှစ်ယောက်ကို အကာကီး ၏ မိတ်ဆွေများဟု ရဲသားက ထင်မှတ်ခဲ့သည်။ မိမိကို အခြောက်တိုက် အော်လားဟစ်လား လုပ်နေမည့်အစား မနက်ဖြန်နံနက်မှ အင်စပက်တော်ထံသို့ သွားတိုင်ပါဟု ရဲသားက ဆိုသည်။ အင်စပက်တော်က ကုတ်အင်္ကျီကို ပြန်ရအောင် လုပ်ပေးပါလိမ့်မည်ဟု ဆိုသည်။

အကာကီးသည် အိမ်သို့ ကြောက်အလန့်အားနှင့် ပြန်ပြေးလာခဲ့သည်။ နားထင်နှင့် နောက်စေ့ကွက်ကွက် ကလေးပေါ်တွင် ပေါက်နေသော သူ့ဆံပင်ပါးပါးလေးမှာ ဖရိုဖရဲ ဖွာလန်ကြဲလျက်။ နှင်းတို့က သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့၊ အဝတ်အစားများပေါ်သို့ စွတ်စိုကျဆင်းနေလျက်။

အကာကီးသည် အိမ်တံခါးကို မပြောမဆို တဝုန်းဝုန်း ထုသည်။ အိမ်ရှင်အဘွားကြီးသည် အိပ်နေရာမှ အလန့် တကြားခုန်ထသည်။ ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို ကယောင်ချောက် ချားကောက်စွပ်ကာ ညဝတ်အင်္ကျီကို ဖိုသီဖတ်သီဝတ်ပြီး

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

အဘွားကြီးသည် တံခါးကို အပြေးလာ၍ ဖွင့်သည်။
အကာကီးကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ ရုတ်တရက် ကြက်
သေ သေသွားသည်။ လန့်ဖျပ်ပြီး ခြေလှမ်းများ နောက်သို့
ဆုတ်သွားသည်။

အကာကီးသည်။ သူ့အဖြစ်အပျက်ကို အဘွားကြီးအား
နတ်သံနှော၍ ပြန်ပြောပြလေသည်။ အဘွားကြီးက သမာဓိ
မြို့ဝန်ထံသို့ တိုက်ရိုက်သွားတွေ့ပါဟု အကြံပေးသည်။
အင်စပက်တော် ဆိုသည့် လူစားမျိုးမှာ အားကိုး၍ မရကြောင်း၊
လုပ်ပေးမည်ပြောပြီး မလုပ်ဘဲ နေတတ်ကြောင်း၊ အကောင်း
ဆုံးမှာ သမာဓိမြို့ဝန်နှင့် သွားတွေ့ဖို့ဖြစ်ကြောင်း အကြံ
ပေးလေသည်။

သမာဓိမြို့ဝန်ကို အဘွားကြီး သိသည်။ အဘွားကြီး၏
ထမင်းချက်ဟောင်း အန်နာမှာ ယခုအခါ သမာဓိမြို့ဝန်၏
အိမ်တွင် ကလေးထိန်းလုပ်နေသည်။ မြို့ဝန်၏ ရထားလုံး
သူ့အိမ်နားမှ မကြာခဏ ဖြတ်သွားသဖြင့်လည်း မြို့ဝန်ကို
မြင်ဖူးနေသည်။ ပြီးတော့ သမာဓိမြို့ဝန်သည် တနင်္ဂနွေနေ့
တိုင်း ဘုရားကျောင်းသို့ သွားလေ့ရှိသည်။ သူ့ပုံမှာ ပျော်
ပျော်နေတတ်သည့်ပုံ။ လူကောင်းသူကောင်း တစ်ယောက်
ဖြစ်ပုံရသည်ဟု အဘွားကြီးက ဆိုလေသည်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

အကာကီးသည် အခန်းထဲသို့ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဝင်လာခဲ့လေသည်။ တစ်ညတာကို ဘယ်လိုကုန်ဆုံးရပါမည် နည်း။ ကိုယ်ချင်းစာနာတတ်သူတွေကတော့ သိနားလည် ကြမည်ပင်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် စောစောစီးစီးမှာပင် အကာကီး သည် သမာဓိမြို့ဝန်၏ နေအိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ မြို့ဝန် က အိပ်ရာမှမထသေး။ နံနက် ဆယ်နာရီလောက်တွင် တစ်ကြိမ် ထပ်သွားပြန်သည်။ မြို့ဝန် အိပ်ရာမှ မနိုးသေးဟု ဆိုပြန်သည်။ ဆယ့်တစ်နာရီတွင် ထပ်မံသွားသောအခါ၌မူ မြို့ဝန် အိမ်မှာမရှိတော့၊ ထွက်သွားပြီဟု ဆိုသည်။

အကာကီးသည် သမာဓိမြို့ဝန်အား ညစာစားချိန်တွင် သွားရောက်၍ တွေ့ပြန်သည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှ မြို့ဝန်၏ လက်အောက်တပည့်များက သူ့ကို ဝင်ခွင့်မပေး။ ဘာကိစ္စ လဲဟု ဆီးမေးကြသည်။ အကာကီးက မြို့ဝန်နှင့် တွေ့စရာ ရှိသည်ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်သည်။ တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အရဲစွန့်ပြီး ပြောလိုက် ခြင်း ဖြစ်သည်။ အစိုးရကိစ္စနှင့် သူ လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ တွေ့ခွင့်မပေးလျှင် သူတို့ကို တရားစွဲ အရေးယူရလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း အကာကီးက ပြောလိုက်သည်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

သမာဓိမြို့ဝန်၏ လူများသည် အကာကီးကို ဘာမျှ မပြောရဲတော့။

တစ်ယောက်က မြို့ဝန်ထံသွား၍ ပြောသည်။ မြို့ဝန်မင်းသည် အကာကီး၏ ကုတ်အင်္ကျီ အလှခံရကြောင်းကို တိုင်ကြားခံရသောအခါ စိုးစဉ်းမျှ အံ့ဩ၍မသွား။ “ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကြီး ဘာထွက်လုပ်သလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ လမ်းမှာ အရိုက်ခံရတာလဲ၊ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်လုပ်တဲ့ အိမ်တစ်အိမ်ကိုများ ရောက်ခဲ့သေးသလား” ဟူသော စကားများကို မေးမြန်းနေလေသည်။

အကာကီးသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ပြီး ‘တပ်’ ခေါက်၍ ပြန်လာခဲ့တော့သည်။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီ ပြန်ရမည် မရမည် ဆိုသည်မှာ ပြောမရတော့ပြီ။

ထိုနေ့က မှတ်မှတ်ရရ တစ်သက်တွင် ပထမဆုံးအကြိမ် အဖြစ် အကာကီး ရုံးမတက်ဖြစ်။ သူ့ဘဝတွင် ယခုလို ရုံးပျက်ခြင်းမှာ ဤသည်မှာ ပထမဆုံးအကြိမ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင်မူ သူ ရုံးကို ပြန်တက်သည်။ မျက်နှာက မကောင်း။ ဖြူဖတ်ဖြူရော်။ ကုတ်အင်္ကျီ အစုတ်ကြီးကို ဝတ်လာခဲ့သည်။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီ အဟောင်းကြီးမှာ ယခုမှ ယခင်ကထက်ပင် ပို၍ဟောင်းပြီး ပို၍စုတ်ပြတ် လာလေရော့သလား ထင်မှတ်ရသည်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

ကုတ်အင်္ကျီသစ်ကြီး အလှအယက်ခံရကြောင်းကို လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် စာရေးများအား ပြောပြသောအခါ အားလုံးက စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရသည်။ အချို့ကမူ ပျက်ရယ်ပြုကြသေးသည်။ စာရေးများသည် အကာကီးအတွက် ချက်ချင်းပင် ငွေကောက်ခံကြသေးသည်။ သို့သော်လည်း ငွေကကောက်ခံ၍ မရတော့။ အချို့မှာ ညွှန်ကြားရေးမှူး၏ ရုပ်ပုံပန်းချီကားကြီးအတွက် ငွေထည့်ထားကြရသည်။ အချို့က စာအုပ်များ လပေးနှင့် မှာထားကြသဖြင့် အကာကီးအတွက် ငွေမထည့်နိုင်ကြတော့။ ကောက်ခံရရှိသည့် ငွေမှာ မဖြစ်စလောက် ဖြစ်နေသဖြင့် ဘာမျှလုပ်၍ မရတော့။

ရုံးစာရေး တစ်ယောက်ကမူ စိတ်မကောင်းသဖြင့် အကာကီးကို အကြံတစ်ခု ပေးလေသည်။ အကာကီးအနေဖြင့် ရဲအင်စပက်တော်ထံ သွား၍ မတွေ့သင့်တော့ကြောင်း၊ အင်စပက်တော်လို လူစားမျိုးမှာ အထက်လူကြီး၏ အထင်ကြီးမှုကို ခံရလေအောင်၊ ကုတ်အင်္ကျီကို ပြန်ရလေအောင် လုပ်ပေးကောင်း လုပ်ပေးလိမ့်မည်။ သို့သော် မိမိအင်္ကျီဖြစ်ကြောင်း အထောက်အထား ခိုင်ခိုင်လုံလုံဖြင့် ပြောမပြနိုင်လျှင်မူကား အင်္ကျီပြန်ရဖို့ အခက်ကြုံမည်။ အကောင်းဆုံးမှာ အရေးပါအရာရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ဦးထံသို့ အဆက်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

အသွယ်ဖြင့် သွားတွေ့သင့်သည်။ သို့မှသာ ဤကိစ္စ ရှေ့ရှေ့ရှုရှုနှင့် ပြီးပြတ်မည်ဟု အကြံပေးသည်။ အကာကီးသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးထံသို့ သွားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ထို အရေးပါ အရာရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် အဘယ်ဌာနကို ကိုင်ထားပြီး အဘယ်တာဝန်များ ယူထားသည် ဆိုသည်ကိုလည်း မသိရပေ။ သေချာသည်ကား ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် မကြာသေးမီကမှ သည်ကဲ့သို့ အရေးပါအရာရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်လာသည် ဆိုခြင်းပင်။

ယခင်ကမူ သူသည် ဤမျှ အရေးပါ အရာရောက်သူ မဟုတ်ခဲ့။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ ယခုလက်ရှိ အဆင့်မှာလည်း တခြား အရေးပါသော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် နှိုင်းစာလျှင် ဘာမျှ တော့ မဟုတ်သေး။ အရေးပါ အရာမရောက်လှသေး။ အခြားသူများအမြင်တွင် အရေးမကြီးလှသော်လည်း မိမိကိုယ်ကို အရေးကြီးသည်ဟု ထင်နေတတ်သော လူစားမျိုးကလည်း လောကတွင် ရှိနေတတ်သေးသည်။ ထိုလူစားမျိုးသည် မိမိတို့ အရေးပါအရာရောက်ကြောင်းကို လူသိအောင် နည်းပရိယာယ်မျိုးစုံဖြင့် လုပ်ပြတတ်ကြသည်။ ဥပမာပြောရလျှင် မိမိတို့ ရုံးသို့ လာပြီဆိုလျှင် လက်အောက်ငယ်သား

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

များကို ရုံးဝတွင် ထွက်၍ အကြံခိုင်းတတ်ခြင်းမျိုး။ ပြီးတော့ လက်အောက်ဝန်ထမ်းများမှာလည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှင့် တိုက်ရိုက်ဆက်ဆံခွင့် မရတတ်။ တစ်နည်းနည်းနှင့် ဆက်ဆံကြရလေသည်။ မြင့်မြတ်သော ရုရှားနိုင်ငံတော်တွင် သည်အချိုး၊ သည်ပုံစံချည်း ဖြစ်၍နေကြသည်။ အားလုံးသည် မိမိအထက်မှ အကြီးအကဲနှင့် တူနိုင်သမျှ တူအောင်ပင် အတုယူကျင့်ကြံ၍ နေကြတော့၏။

အကာကီးတို့လို ရုံးစာရေးတစ်ယောက်ကို ရုံးငယ်ငယ်လေး တစ်ရုံးတွင် ရုံးအုပ်ကြီးအဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်သောအခါ ထိုစာရေးမှာ သူ့အခန်းကို ချက်ချင်းပင် သီးသန့်အခန်းဖွဲ့လိုက်ကာ ဧည့်ခန်းလုပ်ပစ်သည်။ တံခါးဝတွင် အစောင့်တစ်ယောက်ပင် ချထားလိုက်သေးသည်။ သူ့အခန်းမှာ နေရာကလည်း ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ်၊ စာရေးစားပွဲပင်ထားစရာနေရာ မရှိ။ သူ့ဆီသို့ လာရောက်တွေ့သူဟူ၍လည်း မရှိခဲ့။

အရေးပါသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ ဟန်ပန်၊ မျက်နှာနေ မျက်နှာထားမှာမူ ခန့်ခန့်ထည်ထည်ပင်။ သူ့လက်သုံးစကားက တိတိကျကျလုပ်ပါ ဟူသောစကားပင်။ “တိတိကျကျ နေနော်၊ တိတိကျကျ” ဟု အမြဲပြောတတ်သည်။ ထိုသို့

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

ပြောရင်းမှာပင် သူနှင့် စကားပြောနေသူ၏ မျက်နှာကိုလည်း
ဟန်ပါပါ ကြည့်တတ်သေးသည်။ ဘာအကြောင်းကြောင့်မျှ
တော့ မဟုတ်။

တစ်ကျိပ်ကျော်ကျော်ရှိသော သူ့လက်အောက် ရုံး
စာရေးများမှာ သူ့ဆိုလျှင် ကျောစိမ့်အောင် ကြောက်ရွံ့ကြ
သည်။ သူလာပြီဆိုလျှင် လုပ်လက်စ အလုပ်ကို ချက်ချင်းပစ်
ထားပြီး မတ်မတ်ရပ်၍ အရိုအသေ ပေးကြရသည်။ သူ
ဖြတ်ကျော်သွားတော့မှပင် ထိုင်ပြီး လုပ်လက်စအလုပ်ကို
ပြန်လုပ်ကြရတော့သည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် လက်အောက် စာရေးဝန်ထမ်းများ
နှင့်လည်း တိတိကျကျ ပြတ်ပြတ်သားသားပင် ဆက်ဆံလေ့
ရှိသည်။ သူ စကားပြောလျှင် စကားသုံးခွန်းက အမြဲပါတတ်
စမြဲ။ “မင်း တော်တော် ရဲလှချည်လား၊ မင်းနဲ့ စကားပြော
နေရတဲ့သူကို ဘယ်သူ ထင်နေလို့လဲ၊ ငါ ဘယ်သူဘယ်ဝါ
ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား” ဟူသော စကားများက မပါလျှင်
မပြီးချေ။

စင်စစ် သူသည် ကြင်နာတတ်သူ လူတစ်ယောက်၊
မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်၊ ကျေးဇူးသိတတ်သူ တစ်
ယောက်ပင်။ ရာထူးတက်သွားခြင်းကြောင့် ဤသို့ ဘဝင်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

လေရိုက်ပြီး အောက်ခြေလွတ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ အဆင့်တူ အရာရှိများနှင့် တွေ့လျှင်မူ သူသည် တကယ့် လူကောင်း သူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အသိဉာဏ်လည်း ကြီးသူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် လက်အောက်ငယ်သားများနှင့် နေသည့် အချိန်မျိုးတွင် သူမှာ ကသိကအောက်၊ စကားသံပျောက်ပြီး တိတ်ဆိတ်နေတတ်သည်။ သူ့အဖြစ်မှာ သနားစရာပင် ကောင်းနေသေးတော့သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ လက်အောက် စာရေးဝန်ထမ်းများနှင့် ရော့ရော့နှော့နှော့ စကားစမြည် ပြောချင်သည့်ဆန္ဒများ စိတ်ထဲ ပေါ်ပေါက်နေသော်လည်း သူ သည်လို ရော့ရော့ နှော့နှော့ ဆက်ဆံလိုက်ခြင်းအားဖြင့် သူ့အဆင့်အတန်း နိမ့်ကျသွားနိုင်သည်ဟုလည်း တစ်ဖက်က ထင်လာပြန်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ငယ်သားများနှင့် မရောမနှော မပြောမဆို မဆက်မဆံဘဲနေသဖြင့် သူ့မှာ အထီးအကျန်ဖြစ်၍ နေတော့ သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ယောက်တည်း စကားတွေ ပြောချင် ပြောနေတတ်သည်။ သို့ဖြင့် သူသည် အလွန်ငြီးငွေ့ စရာကောင်းသည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့တော့သည်။

ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဆီသို့ အကာကီး ရောက်လာခဲ့ခြင်း ပင် ဖြစ်လေသည်။ အကာကီး သူ့ကို လာတွေ့ချိန်သည်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

အကာကီးအဖို့ ကံဆိုးချင်၍ ဖြစ်သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ပီတာစဘတ်မြို့သို့ မကြာသေးမီကမှ ရောက်လာသည့် ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် စကားလက်ဆုံ ကျနေသည်။ သူတို့ချင်း မတွေ့ဖြစ်ခဲ့ကြသည်မှာ ကြာပြီ။ အကာကီးသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား တွေ့လိုကြောင်း သူ့လူများမှတစ်ဆင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲကွ ငါ့ကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ”

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက သူ့လက်ထောက်ကို လှမ်း၍ မေးလိုက်သည်။

“စာရေး တစ်ယောက်ပါပဲ” ဟု လက်ထောက်က ဖြေသည်။

“အေး . . . တွေ့မယ်၊ အစောင့်ခိုင်းထားဦး၊ ငါ အခု မအားသေးဘူး”

စင်စင် မအားသေးဘူးဟု ဆိုလိုက်ခြင်းမှာ တမင်ပုံကြီးချဲ့ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အချိန်မအားဆိုခြင်းမှာ သူ့သူငယ်ချင်းနှင့် စကားပြောနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ပြောနေကြသည့် စကားများမှာလည်းဘာတစ်ခုမျှ အရေးကြီးသည် မဟုတ်။ တောင်စဉ်ရေမရ စိတ်ကူးပေါက်ရာ စကားတွေ။ တစ်ခါတစ်ရံ ပြောရင်းဆိုရင်းမှာပင် အချိန်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

အတော်ကြာမျှ စကားစပြတ်တောက်သွားကြသဖြင့် ပေါင်ပုတ် လက်ပုတ် လုပ်၍ နေကြတော့သည်။

“အဲသလိုကွ၊ အီဗန်ရဲ့”

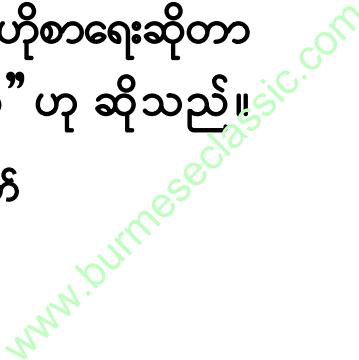
“အေးပေါ့ . . . စတီဖင်ရ”

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ သူငယ်ချင်းမှာ အစိုးရအမှုထမ်းဘဝမှ ထွက်ပြီး တောမြို့ကလေး တစ်မြို့တွင် နေထိုင်သူ ဖြစ်သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် သူ့ကို စာရေးတစ်ယောက်က တွေ့ချင်လျှင် အပြင်၌ အဘယ်မျှကြာအောင် စောင့်နေရသည် ဆိုသည်ကို သူငယ်ချင်းသိအောင် အကောက်အား တမင်အစောင့်ခိုင်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အကောက်တစ်ယောက်မှာမူ အပြင်၌ ထိုင်စောင့်နေရဆဲ။

အရာရှိပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှင့် သူ့သူငယ်ချင်း ဆိုသူတို့သည် စကားပြောဆိုပြီး ပြတ်သွားကြသောအခါ ကုလားထိုင်တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ရင်း ဆေးလိပ်ဖွာသောက်၍ နေကြပြန်သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ယခုမှပင် သတိရသလို စာရွက်စာတမ်းများကိုပိုက်ပြီး သတင်းပို့ဖို့ သူ့ကို တမေ့တမော စောင့်နေသည့် လက်ထောက်ကို လှမ်း၍မေးလိုက်သည်။

“ဟေ့ . . . ဟေ့၊ နေပါဦး၊ စောစောက ဟိုစာရေးဆိုတာ ရှိသေးလား၊ ဝင်ခဲ့တော့လို့ ပြောလိုက်ကွာ” ဟု ဆိုသည်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

အကာကီး၏ အသွင်အပြင် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်က ခပ်ရိုရို။
ဝတ်လာသည့် အဝတ်အစားက စုတ်ချာချာ။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည်
အကာကီးကို မြင်လိုက်လျှင် မြင်လိုက်ချင်း ချက်ချင်းပင်
မျက်နှာကို တင်းပစ်လိုက်သည်။

“ဆို၊ ဘာကိစ္စလဲ”

သူ့စကားသံက ခပ်မာ၊ ခပ်ပြတ်ပြတ်။ သည်အသံ၊
သည်မာန်၊ သည်ဟန်များကား သူ သည်အလုပ်ထဲသို့
မရောက်ခင် တစ်ပတ်လုံးလုံး မှန်ထဲသို့ကြည့်ပြီး လေ့ကျင့်
ခဲ့ရသည့် အသံများပင် ဖြစ်ချေသည်တကား။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှင့် မတွေ့မီ နဂိုကတည်းကပင် လူအနှိမ်ခံ
ခဲ့ရဖူးသော အကာကီးမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှင့် နဖူးတွေ့ ခူးတွေ့
တွေ့လိုက်ရသောအခါမှာ အတော်ပင် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်
သွားသည်။ အကာကီးသည် စိတ်ကိုထိန်းပြီး သူ့အဖြစ်ကို
တင်ပြပြောဆိုနေသည်။ ‘အင်း- အဲ’ အသံများနှင့် ‘ဆိုလို
တာက’ ဆိုပါတော့ခင်ဗျာ’ ဟူသော စကားများက ခါတိုင်း
ထက်ပင်ပိုပြီး သူ့နှုတ်မှ ထွက်၍နေတော့၏။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီ
မှာ အသစ်စက်စက် ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့ကိုထိုးကြိတ်ပြီး
လူယူသွားကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ သမာဓိမြို့ဝန်
ထံသို့ စာရေးပေး၍ ဖြစ်စေ၊ တစ်ယောက်ယောက်အား

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

အရှာခိုင်း၍ ဖြစ်စေ ဆောင်ရွက်ပေးပါဟု အကာကီးက တောင်းပန်စကား ဆိုသည်။ ဘာစိတ်ကူးပေါက်သည် မသိ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် အကာကီးကို ရင်းနှီးဟန်ပြနေပြန်သည်။

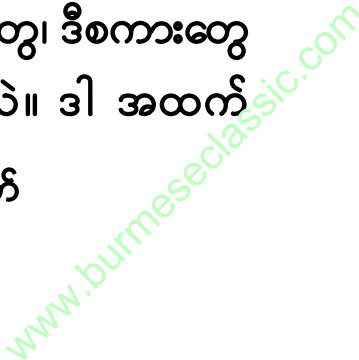
“ဒီမယ်၊ မင်း ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို သိရဲ့လား။ မင်းနဲ့ အခု စကားပြောနေတဲ့လူ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆိုတာကို မင်းသိရဲ့လား၊ လုပ်နည်းလုပ်ထုံး ဆိုတာကိုရော နားလည် ရဲ့လား။ ရုံးကို ပထမ အသနားခံစာတစ်စောင် အရင်တင်၊ အဲဒီစာက စာရေးကြီးကတစ်ဆင့် ရုံးအုပ်ကြီးလက်ထဲကို ရောက်သွားမယ်၊ သူကတစ်ဆင့် ငါ့အတွင်းရေးမှူးဆီကို ရောက်လာမယ်၊ အတွင်းရေးမှူးမှ ငါ့ကို တင်ပြလိမ့်မယ်။ အဲသလိုရှိတယ်။ နားလည်ပြီလား”

အကာကီးသည် ချွေးသီးချွေး ပေါက်များပင် ကျ၍လာ တော့သည်။ ဣန္ဒြေကို မနည်းဆယ်၍ . . .

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ပါတယ် သခင်ကြီး၊ ဒါပေမယ့် အတွင်းရေးမှူးတွေက မယုံရလို့ အခုလို သခင်ကြီးဆီကို ကိုယ်တိုင် အရဲစွန့်ပြီး လာခဲ့ရတာပါ သခင်ကြီး၊ သူတို့ကို အားကိုးလို့ဆိုတာ မဖြစ် . . .”

“ဘယ်လို၊ ဘယ်လိုကွ။ မင်း ဒီအမြင်တွေ၊ ဒီစကားတွေ ဘယ်က ရခဲ့သလဲဟင်၊ ဘယ်က ရခဲ့သလဲ။ ဒါ အထက်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

လူကြီးတွေကို ဆန့်ကျင်တဲ့ အောက်လက်ငယ်သားတွေရဲ့ စကားတွေကွ၊ အောက်ကကောင်တွေ ပြောတဲ့စကား”

အရေးပါသော အရာရှိပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် အကာကီး အသက် ငါးဆယ်ကျော်နေသည်ကို သိပုံမရ။ အသက် ခုနစ်ဆယ်နှင့် နှိုင်းစာလျှင်မူ ငယ်လင့်ကစား ငါးဆယ်ဆို သော အရွယ်သည် လူငယ် မဟုတ်တော့ပေ။ “မင်းနဲ့ စကားပြောနေတာ ဘယ်သူဆိုတာ သိရဲ့လား” ဟု ခြေကို ဆောင့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ သူ့အသံက ကျယ်လောင်လှ သည်။

အကာကီး၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် အေးစက်တောင့် တင်း၍သွားကာ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်၍လာတော့သည်။ သူ့ကိုယ်သူ မဟန်နိုင်တော့။ တံခါးစောင့်ကသာ အပြေး လာပြီး ထိန်းကိုင်မပေးခဲ့လျှင် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ မှောက်လျက် လဲကျသွားမည့်ပုံပင်။ အကာကီးကို အပြင်သို့ တွဲထုတ်၍ ခေါ်သွားခဲ့ကြသည်။ အကာကီးကား မေ့မြောလုမတတ် ဖြစ်သွားသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် သူ့လုပ်ရပ်ကို သူပြန်ပြီး သဘောကျ၍ နေမိတော့သည်။ သူ့လုပ်ပုံမှာ သူထင်သည်ထက်ပင် ပိုပြီး ဟုတ်နေသေးတော့သည်။ သူ ပြောလိုက်သော စကား

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

တစ်ခွန်းသည် လူတစ်ယောက် မူးမေ့လဲကျသွားလောက် အောင်ပင် ထိရောက် စွမ်းဆောင်နိုင်ပါကလားဟု တွေးကာ သဘောခွေ သွားတော့သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် သူ့သူငယ် ချင်းမှာ ကြောင်တက်တက် ဖြစ်သွားပြီး သူ့ကိုပါ လန့်သွား သည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ သူသည် ပို၍ကျေနပ်သွား သည်။

အကောက်သည် လှေကားထစ်မှ ဆင်းလာခဲ့ပြီး ရုံး အပြင်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့အပြင်သို့ ဘယ် နည်းဘယ်ပုံ ရောက်လာခဲ့သည် ဆိုသည်ကို လုံးလုံးသတိ မရတော့။ စိတ်ထဲတွင် ထူပူ၍ နေမိတော့သည်။ သူ့ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် တစ်ခါမျှ သည်လို အထက်အကြီး အကဲတစ်ယောက်၏ ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ ရင့်ရင့်သီးသီး အပြောအဆို ကို မခံခဲ့ရဖူးချေ။

အကောက်သည် ပါးစပ်ဟောင်းသားနှင့်ပင် နှင်း မုန်တိုင်းကြားမှ ဖြတ်လျှောက်၍ လာခဲ့သည်။ သွားရင်း လမ်း တွင် မကြာခဏ ဆိုသလိုပင် ခလုတ်တိုက်၍ နေတော့သည်။ လေကလည်း အရပ်လေးမျက်နှာမှ ဝှေ့ဝန်းတိုက်ခတ်၍ နေသည်။ လေစိမ်းမိပြီး တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် သူ့လည်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

ချောင်းများ နာကျင်အက်ကွဲလာသည်။ သည်လိုနှင့်ပင်
အကာကီးသည် အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာခဲ့တော့သည်။ စကား
တစ်ခွန်း တစ်ပါဒမျှ မဟနိုင်၊ မပြောနိုင်၊ မဆိုနိုင်။

လည်ပင်းမှာ ရောင်ရမ်း၍လာသည်။ အကာကီးသည်
အိပ်ရာဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်ခဲ့သည်။ ရင့်သီးမောက်
မာသည့် စကားတစ်ခွန်း၏ ဒဏ်ကို ပြင်းပြနာကြည်းစွာ
ခံစားလိုက်ဂရုသည့်ဖြစ်ခြင်း။

* * *

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

(၇)

နောက်တစ်နေ့တွင်မူ အကာကီး အပြင်းဖျားတော့
 သည်။ ပီတာစဘတ်မြို့၏ ရာသီဥတုကလည်း ရက်ရက်
 ရောရော ကူညီနှိပ်စက်ပေးလိုက်သေးသည်။ သူ့အဖျားသည်
 ထင်သည်ထက်ပင် ပို၍ ဆိုးဝါးလာခဲ့သည်။ ဆရာဝန်လာပြီး
 သူ့ကို သွေးစမ်းကြည့်သည်။ ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့။
 ဆေးရွက်ကြီး ကြိတ်ဖတ်ကိုသာ အံ့ပေးပါတော့ဟု ဆရာဝန်
 က ဆိုသည်။ သူ့အဖျားမှာ ဆေးဝါးအကူအညီဖြင့် ကုသ၍
 ပင် မရတော့။ တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်သာ ခံတော့
 မည်ဟု ဆရာဝန်က ဆိုသည်။

ဆရာဝန်က အိမ်ရှင် အဘွားကြီးကို ခေါ်ကာ . . .

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

“ကဲ . . . အစ်မကြီးရေ၊ အချိန်ဖြုန်းမနေနဲ့တော့၊ သူ့အတွက် ‘ခေါင်း’ သာ မှာလိုက်ပေတော့၊ ထင်းရှူးသားခေါင်းကတော့ ဈေးချိုတယ်၊ ဝက်သစ်ချသား ခေါင်းကတော့ ဈေးကြီးလိမ့်မယ်” ဟု ခေါ်၍ ပြောပြလေသည်။

အကာကီး၏ နှုတ်မှ ပြောလိုက်သည့် စကားတွေကလည်း တကယ့်ကြောက်စရာပင်။ သူ့စကားကို သူ ပြန်၍ ကြားမကြား မသိ။ ကြားလျှင်လည်း ချောက်ချားကြောက်ရွံ့သွားမည်ပင်။ ဆိုးဝါးစုတ်ပြတ်လှသော သူ့ဘဝကလေး ဆုံးရှုံးသွားမှာကို ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်နေလေရောသလား မသိနိုင်။

အကာကီးသည် တစ်ချိန်လုံးခြစ်ခြစ်တောက် ဖျားကာ ကယောင်ကတမ်း အော်၍နေတော့သည်။ တစ္ဆေသရဲတွေ သူ့ကို ဝိုင်းနေကြသည်ဟု ဆိုသည်။ ပက်ထရီဗစ်ကိုလည်း သူ မြင်ယောင်၍နေသည်။ ပက်ထရီဗစ်အား သူ့အိပ်ရာ အောက်တွင် ဝင်ပုန်းနေသည့် သူ့ခိုးကိုဖမ်းဖို့ လျှို့ဝှက် ထောင်ချောက်ပါသည့် ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည် ထပ်ချုပ်ပေးပါဦးဟု ဆိုလေသည်။ အိမ်ရှင် အဘွားကြီးကိုလည်း မကြာခဏပင် အော်လေါကာ စောင်အောက်တွင် ပုန်းနေသော သူ့ခိုးကို ဆွဲထုတ်ပေးပါဟု ခိုင်းနေတော့သည်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

တစ်ခါတစ်ခါ သူ့မှာ ကုတ်အင်္ကျီအသစ် ရှိနေလျက် နှင့် အဘယ်ကြောင့် အဟောင်းကြီးကို သူ့ရှေ့တွင် လာ ချိတ်ထားရသလဲဟု မေးချင်မေးနေတတ်ပြန်သည်။ တစ်ခါ တစ်ရံ၌မူ သူ့စိတ်က သူ သွားတွေ့ခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးထံသို့ ရောက်သွားကာ ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ ရင့်ရင့်သီးသီး ပြောဆိုသော စကားများကို ကြားယောင်လျက် “သခင်ကြီး” ဟု ထပ် တလဲလဲ ရေရွတ်နေမိတတ်ပြန်သည်။

ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဖွယ် စကားများကို ပြောကာ အကာကီးသည် ကျိန်ဆို၍ နေချင်နေပြန်သည်။ အိမ်ရှင် အဘွားကြီးမှာလည်း ကြောက်ကြောက်နှင့် ဘုရားချည်း ထိုင်ရှိခိုးနေတော့သည်။ သူမ တစ်သက်လုံး ဘယ်တုန်း အခါကမျှ အကာကီးထံမှ ဤသို့သော စကားမျိုးကို မကြား ဖူးခဲ့။ “သခင်ကြီး သခင်ကြီး” ဟူသော စကားကို ကြား လိုက်ရသောအခါ ပို၍ပင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားမိလေ တော့သည်။

စကားသံတွေက မသဲကွဲ၊ မရေရာ။ ပြောစကားတွေက ဝေခွဲ၍ မရ။ သို့သော်လည်း ကုတ်အင်္ကျီကို စွဲလမ်းပြီး ယောင်ယိမ်းတမ်းတ ပြောနေသည် ဆိုသည့်အချက်ကတော့ သေချာသည်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

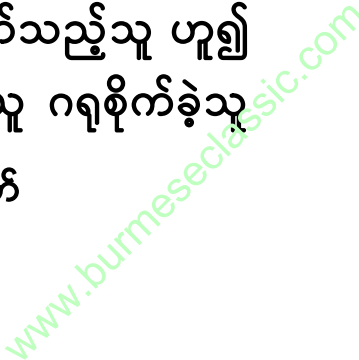
နောက်ဆုံးတွင် အကာကီးတစ်ယောက် ကွယ်လွန်
အနိစ္စရောက်၍ သွားတော့သည်။

သူ့အခန်းတံခါးနှင့် သူပိုင် ပစ္စည်းပစ္စယများကို
ဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ လာ၍ ချိပ်ပိတ်မသွားကြ။
အကြောင်းမူ သူ့တွင် သားမရဒု၊ မယားမရှိ၊ ဆွေမျိုးမိဘ
မရှိ။ အမွေစား အမွေခံဟူ၍လည်း တစ်ယောက်မျှ မရှိ။
သူပိုင်ပစ္စည်းဆို၍ ဘာမျှ လွမ်းလောက်စရာ မရှိ။ ငန်းတောင်
ကလောင်ချောင်း တစ်စည်း၊ စာရေးစက္ကူများ၊ ခြေအိတ်သုံးစုံ၊
ဘောင်းဘီမှ ပြုတ်ကျသည့် ကြယ်စေ့များ၊ ပြီးတော့ သူ့
ကုတ်အင်္ကျီဟောင်း တစ်ထည်။ ဤအရာ အားလုံးသည်
လည်း ဘယ်ရောက်၍ ဘယ်ပျောက်သွားကြပြီ မသိနိုင်ပြီ။

အကာကီးကို မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြသည်။ ပီတာ
စဘတ်မြို့ကား အသက်ဝင် လှုပ်ရှား၍နေဆဲ။ အကာကီး
တစ်ယောက် ဘယ်တုန်းကမျှ အသက်ရှင် နေထိုင်မသွားခဲ့
ဖူးသည့်ပုံမျိုးနှင့် ပုံမှန်အတိုင်း တည်ရှိ၍နေမြဲ။

လူသတ္တဝါတစ်ယောက် ဤလောက မြေမဟီထဲမှ
ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ပါပြီ။ တကယ်ပဲ ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့
ပါပြီ။ အသက်ရှင်နေခဲ့စဉ်က စောင့်ရှောက်သည့်သူ ဟူ၍
လည်း တစ်ယောက်မျှ မရှိခဲ့။ အရေးတယူ ဂရုစိုက်ခဲ့သူ

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

ဟူ၍လည်း တစ်ယောက်မျှ မရှိခဲ့။ အပ်ဖျားတွင် လာရောက် ခိုနားသည့် ယင်ကောင်ကိုသာ အနီးကြည့်မှန်ပြောင်းနှင့် ဂရုစိုက် လေ့လာသည့်သူက လေ့လာချင် လေ့လာကြည့်ဦး မည်၊ အကာကီးကိုတော့ ဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ ဂရုမစိုက်ခဲ့ကြ။

အကာကီးဆိုသော လူသည် ရုံးမှ လူတကာ၏ အလှောင်အပြောင်ကိုခံဖို့ မွေးဖွား လူဖြစ်လာခဲ့သူ။ သင်္ချိုင်း မြေကို လူမသိ၊ သူမသိ ထွက်ခွာသွားရရှာသူ။ ဘဝနိဂုံး ချုပ်ခဲ့ရသူ။ သေခါနီး အချိန်ကလေးတွင်မှ ဆိုးဝါးနံနဲ့လှ သော သူ့ဘဝကို တဒင်္ဂ ဝင်းပစေခဲ့သည့် ဧည့်သည်အဆွေက ရောက်လာခဲ့သေးသည်။ ကုတ်အင်္ကျီ။ ယခုတော့ ဆိုးဝါး ရက်စက်သည့် ကံကြမ္မာက သူ့ဘဝကို အပြီးတိုင် ချုပ်ငြိမ်း စေခဲ့ပြီကော။

အကာကီး သေဆုံးသွားပြီးနောက် ရက်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ ရုံးမှ လူတစ်ယောက် သူ့အခန်းသို့ ရောက် လာသည်။ ရုံးတက်ပျက်နေသဖြင့် ချက်ချင်းလာရောက် သတင်းပို့ရမည်ဟု ဆိုသည်။ ရုံးမှ အရာရှိက အကာကီးကို မေးနေပြီဟု ဆိုသည်။ အကာကီးကို လာရောက်ခေါ်သော ရုံးလုလင်မှာ အကာကီးမပါဘဲ တစ်ယောက်တည်းပင် ပြန်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

သွားရလေသည်။ အကာကီးတစ်ယောက် မလိုက်လာနိုင်
ပါဟု အထက်အရာရှိ ဆိုသူထံသို့ သတင်းပို့ရလေသည်။

“ဘာပြုလို့လဲကွ၊ ဘာလို့ မလာနိုင်ရတာလဲ”

အရာရှိက မေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ လိုက်မလာနိုင်တာလဲဆိုတော့ အကာကီး
မရှိတော့လို့ပါပဲ၊ ဆုံးသွားလို့ပါပဲ ဆရာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးရက်
ကပဲ သင်္ကြိုဟ်လိုက်ပါသတဲ့”

သွားခေါ်သူ ရုံးလုလင်က ဖြေလိုက်သည်။

ဤမျှဖြင့် အကာကီးတစ်ယောက် ကွယ်လွန်သွားပြီ
ဆိုသည်ကို တစ်ရုံးလုံး သိသွားကြတော့သည်။ နောက်
တစ်နေ့၌ အကာကီးနေရာတွင် လူသစ်တစ်ယောက် အစား
ဝင်ရောက်လာသည်။ သူက အရပ်မြင့်မြင့်၊ ထောင်ထောင်
မောင်းမောင်း။ အကာကီးလို လက်ရေးလက်သားလည်း
မကောင်း။ သူ့လက်ရေးကလည်း စွေတိစွေစောင်း။

ဤသို့ဖြင့် အကာကီး၏ ဘဝက နိဗ္ဗိမတုံခဲ့ပေ။ သူ
ဘဝသည် အသက်ရှင်စဉ်က လူမသိ သူမသိ ဖြစ်ခဲ့သလောက်
သေသွားသောအခါ ဆူဆူညံညံ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သည့်နှယ် ဖြစ်လာလိမ့်ဟုလည်း ဘယ်သူမျှ မထင်
ခဲ့။ ကျွန်တော်တို့၏ မခမ်းနားသော မဖြစ်အပျက် ဇာတ်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

လမ်းသည် ဤသို့နှယ်ပင် ခပ်ဆန်းဆန်း နိဂုံးချုပ်ခဲ့ပါ
လေသည်။

ကလင်ကင်တံတား အနီးတစ်ဝိုက် ညအချိန်မတော်
တွင် တစ္ဆေတစ်ကောင် သောင်းကျန်းနေသည် ဆိုသော
သတင်းက ပီတာစဘတ်မြို့ထဲသို့ ပျံ့နှံ့လာသည်။ တစ္ဆေက
စာရေးတစ္ဆေဖြစ်ပြီး အလှူခံရသော ကုတ်အင်္ကျီကို လိုက်ရှာ
နေပုံရသည်ဟု ဆိုကြသည်။ တစ္ဆေကောင်သည် လမ်းထဲသို့
ရောက်လာသူ လူများထံမှ ကုတ်အင်္ကျီကို လိုက်လုနေသည်
ဟု ဆိုသည်။ လူလည်းမရွေး၊ အင်္ကျီလည်း မရွေး၊ ကြောင်
ရေ၊ ဖျံရေ၊ မြေခွေးရေ၊ ဝက်ဝံရေ၊ လူအရေခွံနှင့် ချုပ်ထား
သည့် အင်္ကျီပင် ဖြစ်ဦးတော့၊ ချမ်းသာမပေး၊ လိုက်လုနေ
သည်ဟု ဆိုသည်။

ရုံးမှ စာရေးတစ်ယောက်ဆိုလျှင် တစ္ဆေကို ကိုယ်တိုင်
မြင်တွေ့လိုက်ရသည်ဟု ဆိုသည်။ ရုပ်က အကာကီးနှင့်
ချွတ်စွပ် တူမှတူဟု ပြောနေတော့သည်။ တစ္ဆေကို ကိုယ်တိုင်
မြင်တွေ့လိုက်ရသော ထိုစာရေးသည် ကြောက်အား လန့်အား
ဖြင့် တစ်ချိုးတည်း ခြေကုန်သုတ်၍ ပြေးခဲ့ရသည်။ နောက်
ကြောင်းပြန်၍ပင် မကြည့်တော့။ တစ္ဆေက အဝေးမှ ခြောက်
လှန့်ပြသည်ဟု ဆိုသည်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

တစ္ဆေအလိုက်ခံသည့်အကြောင်း တိုင်တောသူတွေ တဖြည်းဖြည်းနှင့် များလာသည်။ စာရေးများသာမက အရာရှိများကလည်း တိုင်တန်းလာကြသည်။ ဝတ်လာသည့် ကုတ်အင်္ကျီများကို ချွတ်လှသည်ဆိုသဖြင့် လူတိုင်း ကျောချမ်း၍ နေကြတော့သည်။

အစိုးရက တစ္ဆေကို အသေရရ အရှင်ရရ ဖမ်းဆီးပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် အပြစ်ပေးရမည်ဟု ရဲအဖွဲ့ကို အမိန့် ထုတ်လိုက်လေသည်။ တစ်ကြိမ်တွင်မူ ရဲအဖွဲ့သည် တစ္ဆေကို ဖမ်းမိလှလှ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ကာယုရကင် ဆိုသည့် လမ်းကြားတွင် ဂီတဆရာတစ်ယောက်၏ ကုတ်အင်္ကျီကို တစ္ဆေက လုယူနေစဉ် တစ္ဆေကို အစောင့်ရဲက လည်ကုပ်မှ ဆွဲကိုင်ပြီး ဖမ်းဆီးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အစောင့်ရဲသည် အဖော် ရဲသားနှစ်ယောက်ကို အော်ဟစ်၍ အကူအညီတောင်းသည်။ တစ္ဆေကို ခဏကိုင်ထားရင်း သူက နှာရှူဆေးကို ထုတ်၍ရှူသည်။ သူ့နှာခေါင်းမှာ ခြောက်ကြိမ်လောက် နှင်းကိုက်ခံရသဖြင့် မကောင်းချင်တော့။

နှာရှူဆေးအနံ့က အတော်ပင် ပြင်းထန်ဟန်ဟူသည်။ တစ္ဆေကောင်ပင် ခံနိုင်ပုံမရ။ အစောင့်ရဲသား သုံးယောက်၏ မျက်နှာပေါ်သို့ တည့်တည့်ကြီး နှာချေချလိုက်သည်။ ရဲသား သုံးယောက်မှာ မမြင်မစမ်း ဖြစ်သွားသည်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

မျက်စိကို လက်ဖြင့်ပွတ်ပြီး ကြည့်လိုက်သောအခါ
တစ္ဆေကောင်ကား မရှိတော့။ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ရဲသား သုံးယောက်သည် တစ္ဆေကို သူ့တို့ဖမ်းမိခြင်းမှာ
တကယ် ဟုတ်မဟုတ် သံသယဖြစ်ကာ အံ့သြ၍ နေမိကြ
တော့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ အစောင့်ရဲတို့သည် တစ္ဆေဆိုလျှင်
အလွန်အမင်း ကြောက်ရွံ့နေကြတော့သည်။ အင်္ကျီလုနေ
သည်ကိုမြင်လျှင် ဝင်ရောက် မတားရဲကြတော့ဘဲ အဝေးမှ
ပင် “ဟေး . . . ဟေး . . .” ဟု မျှလောက်သာ အော်ဟစ်
တတ်ကြတော့သည်။

အကာကီး တစ္ဆေကား ကလင်ကင်တံတား၏ အခြား
တစ်ဖက်ရှိ လမ်းများတွင် ကြမ်းချင်တိုင်းကြမ်း ရမ်းချင်
တိုင်းရမ်း၍ နေတော့သည်။ ရပ်ရွာ လူထုမှာ တထိတ်ထိတ်
နှင့် ကျီးလန့်စာစား ဖြစ်နေကြတော့သည်။

အကာကီး သွားတွေ့ခဲ့သော အရေးပါသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
ဆိုသူသည် ဤဇာတ်လမ်းကို ဇာတ်သိမ်းပေးမည့်သူဟု ဆိုရ
မည်ပင်။

အကာကီးတစ်ယောက် သူ့ရုံးခန်းထဲမှ စိတ်ဓာတ်
အကြီးအကျယ်ကျပြီး ထွက်သွားသောအခါ သူသည် စိတ်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

ကုတ်အင်္ကျီ

မကောင်းဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ စင်စစ် သူသည်လည်း သနားကြင်နာစိတ် ကင်းမဲ့ခေါင်းပါးလှသူတော့ မဟုတ်။

စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်း ရှိသော်လည်း သူ့ ရာထူး၊ သူ့အဆင့်အတန်း ဆိုသည်များက သူ့ကို တားဆီး နေ၍ ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က သူငယ်ချင်း သူ့ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည် ဆိုလျှင်ပင် သူ့စိတ်က အကာကီးဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

သူသည် အကာကီး၏ မျက်နှာကို နေ့စဉ်ရက်ဆက်ပင် မြင်ယောင်၍ နေတော့သည်။

သွေးမရှိတော့သည့် မျက်နှာ၊ ဖြူဖပ်နေတဲ့ မျက်နှာ၊ သည်လောက် အပြာကလေးတောင်မှ မခံနိုင်တဲ့လူ။

သီတင်း ရက်သတ္တပတ် တစ်ပတ်လောက်ကြာမျှပင် သူ့အတွေးထဲသို့ အကာကီးသည် ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်၍ နေခဲ့တော့သည်။

သူသည် ရုံးမှ စာရေးတစ်ယောက်ကို လွှတ်ပြီး အကာကီး အခြေအနေကို အကြည့်ခိုင်းသည်။ အကူအညီ ရနေပြီလားဟု စုံစမ်းခိုင်းသည်။

အကာကီးတစ်ယောက် နာမကျန်းဖြစ်ပြီး ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားသည်ဟု ကြားလိုက်ရသောအခါ သူသည် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားလေသည်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

အကာကီး သေရခြင်းမှာ သူ့စနက်၊ သူ့လက်ချက်၊
သူ့ပယောဂ၊ သူ့အပြစ်မကင်းဟုတွေးကာ တစ်နေ့လုံးလုံး
စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်၍ နေမိတော့သည်။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ အတွေးများနှင့်
မနှစ်မြို့ဖွယ်ရာ အလုပ်ကိစ္စများကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်
ဖျောက်ဖျောက်သည့်အနေဖြင့် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ ပါတီ
ပွဲသို့ သွားတက်ခဲ့လေသည်။

ပါတီပွဲတွင် သူ တွေ့ရသမျှလူများမှာ ဂုဏ်သရေရှိ
လူကြီးလူကောင်းများ၊ အထက်တန်းစားများ၊ သူ့လိုပင်
ရာထူးအဆင့်အတန်းတူ ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
သူ့အဖို့ ဟန်ကြီးပန်ကြီး လုပ်နေစရာ ဘာမျှမလို။ လွတ်လပ်
သည်။ စိတ်အပြောင်းအလဲလည်း ဖြစ်ရသည်။ သူ့စိတ်ကို
သူလွတ်ပေးသည်။ စကားတွေ ရွန်းရွန်းဝေပြောသည်။
ထိုနေ့ညနေခင်းသည် သူ့အဖို့ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ ညနေခင်း
ဖြစ်သည်။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ညစာ စားသောက်ပြီးသောအခါ
ရှန်ပိန် တစ်ခွက်နှစ်ခွက် သောက်သည်။ ရှန်ပိန်ကား သူ့အဖို့
တကယ့် ဦးနှောက်ရွှင်ဆေး၊ စိတ်ကြည်ဆေး ဖြစ်သည်။

ရှန်ပိန်လေး တစ်ခွက်နှစ်ခွက် ဝင်လာသောအခါ သူ့

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

စိတ်သည် ခပ်ထွေထွေ ဖြစ်လာသည်။ နည်းနည်းရမ်းချင်
လာသည်။

ထို့ကြောင့် အိမ်ကိုမပြန်သေးဘဲ သူ့အပျော်မယား
ဆီသို့သွားမည်ဟု စိတ်ကူးသည်။ သူ့အမည်က ကရိုလီနာ
အီဗန်နိုဗာ။

အီဗန်နိုဗာသည် ဂျာမန်အဆက်အနွယ် ဖြစ်သည်။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာလည်း ငယ်ရွယ်သူတစ်ယောက် မဟုတ်
တော့။

သို့သော် သူသည် ခင်ပွန်းကောင်းတစ်ယောက်၊ အိမ်
ထောင်အကြီးအကဲ တစ်ဦးအဖြစ် တာဝန်ကျေသူ ဖြစ်သည်။

သားသမီးပင်လျှင် နှစ်ယောက်ရနေပြီ ဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်က မြို့ပြဝန်ထမ်း။ သမီးမှာ ဆယ့်ခြောက်
နှစ်အရွယ်။ မျက်နှာက အစဉ်ချိုပြုံးသူ။ နှာတံက ကောက်
ကောက်၊ သို့သော် သေးသေးသွယ်သွယ်နှင့် လှပသူ။ သူ့ကို
တွေ့လျှင် ‘မင်္ဂလာပါ၊ ပါပါ’ ဟု နေ့စဉ်ကြိုတတ်မြဲ။ သူ့
ဇနီးသည်မှာလည်း အသက်အရွယ်က ခပ်ငယ်ငယ်ပင် ရှိ
သေးသည်။ သို့သော် သူ့ရုပ်က ဆွဲဆောင်မှု မရှိလှ။

ဇနီးဖြစ်သူသည် သူပြန်လာပြီလျှင် သူ့ကို လက်
ကမ်းပေးကာ နမ်းရှုံ့ကြိုဆိုတတ်မြဲ။ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

ပြေနေပြီး ကျေနပ်စရာတွေ ဖြစ်နေသော်လည်း တစ်နေရာရာ တွင် အငယ်အနှောင်း ထားရသည်မှာ လုပ်သင့်သည့်အလုပ် ဟု ယူဆထားပုံ ရသည်။

တကယ်တော့ ကရိုလီနာသည် သူ့ဇနီးထက် ချောသူ လည်း မစုတ်၊ ငယ်သူလည်း မဟုတ်၊ ပျိုမျစ် နုနယ်သူလည်း မဟုတ်။ လောကကြီးကလည်း ဆန်းပြားလှသည်။

သည်အရာအားလုံးကို ဝေဖန်နေသည့် အလုပ်မှာလည်း စင်စစ် ကျွန်တော်တို့၏ အလုပ် မဟုတ်ချေ။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် လှေကားပေါ်မှ ဆင်းလာကာ ရထား လုံးထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

“ကရိုလီနာအိမ်ကို မောင်းကွာ” ဟု ရထားလုံး မောင်း သမားကို ပြောလိုက်သည်။

သူသည် သူ့ကိုယ်ကို ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ထွေးပတ်လိုက် သဖြင့် နွေးထွေးသွားသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ရထားလုံးနောက်ခန်းမှ ထိုင်၍ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

စိတ်ထဲတွင် ပျော်ရွှင်၍ နေမိသည်။ ပျော်စရာရွှင်စရာ များက ခေါင်းထဲသို့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဝင်ရောက်လာကြသည်။

ပါတီပွဲတွင် ကြုံတွေ့ရသော အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်ပြောင်းတွေးရင်း သူသည် ကြည်နူး၍ နေမိသည်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

ရယ်စရာ မောစရာအဖြစ်များ။ ပြောဆိုကြည်နူးခဲ့ရ သည့် စကားများ။ အချို့သောစကားများကို သဘောကျပြီး သူသည် တိုးတိုးသဲ့သဲ့နှင့် ထပ်တလဲလဲပင် ရွတ်ဆို၍နေမိ သည်။

တွေးလိုက်လျှင် ရယ်စရာကောင်းဆဲ။ သူသည် ဟက် ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်မိသေးတော့သည်။

လေပြင်းက ရုတ်တရက် ဝှေ့ဝန်းတိုက်ခတ်လာသည်။ သူ စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်သွားမိသည်။ နှင်းခဲတွေက မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ အဆုပ်လိုက် အဆုပ်လိုက် သွန်ကျလာ သည်။

ဘာကြောင့် သည်မျှ နှင်းတွေက ကျနေသည် မသိ။ အိတ်တစ်လုံးလိုလို ဖြစ်နေသည့် သူ့ကုတ်အင်္ကျီကော်လံကြီး မှာ နှင်းတွေနှင့် ပြည့်နေတော့သည်။

နှင်းထုက ခေါင်းပေါ်သို့ပါ တပျော့ပျော့ သွန်ကျလာ ပြန်သည်။ ခေါင်းလွတ်အောင် သူ့မှာ မနည်းရှောင်နေရ တော့သည်။

ရုတ်တရက်ပင် နောက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ လည်မျိုကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖျစ်ညှစ်လိုက်သလို ခံစားလိုက် ရသည်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

သူနောက်သို့ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ပြန်လှည့်
ကြည့်လိုက်သောအခါ ကုတ်အင်္ကျီ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်ကို
ဝတ်ဆင်ထားသည့် အရပ်ပုပု လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်
ရသည်။

သူ . . . သူ၊ အကာကီး။

မျက်နှာမှာ နှင်းလို ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလျက်။ တစ္ဆေ။
တကယ့်စ္ဆေ။ ပါးစပ်ကြီးကိုပင် မဲ့ရွဲ့ခြောက်လှန့်ပြလိုက်
သေးသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် အလွန်အလွန်ပင် ကြောက်လန့်
သွားတော့သည်။

တစ္ဆေက သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ မကောင်းဆိုးဝါး အပုပ်နံ့
များ မှုတ်ထုတ်သည်။

“ကိုင်း၊ ကုတ်အင်္ကျီ ပြန်ရပြီ၊ လိုချင်နေတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီ၊
ခင်ဗျား ကျုပ်အတွက် ဘာတစ်ခုမှ လုပ်မပေးခဲ့ဘူး၊ လုပ်
မပေးတဲ့အပြင် လူကိုတောင် ဟိန်းဟောက်ခဲ့သေးတယ်။
ကဲ . . . အခု ခင်ဗျား အင်္ကျီကို ကျုပ်ယူပြီ”

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ကြောက်လန့်ပြီး သေလုမြောပါး
ဖြစ်သွားသည်။ ရုံးမှ လက်အောက်စာရေးများအပေါ် အာဏာ
ပြခဲ့သည့်လူ။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

တင်းမာသော မျက်နှာ၊ ခန့်ထည်သော သူ့ပုံပန်းကို မြင် လိုက်ရုံဖြင့် 'တကယ့်လူ' ဟု လူအများက ပြောစမှတ် ခံခဲ့ရသူ။

ယခုမူ လူကောင်ကြီးသလောက် ကြောက်တတ်သော အခြားခြားသောလူများလို သူလည်း ကြောက်လန့်၍ နေတော့သည်။

သူသည် အထိုးအရိုက်ခံရမည်ကို ကြောက်လန့်၍ နေသဖြင့် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ကုတ်အင်္ကျီကို ရှောရှောရှူရှူပင် ချွတ်ပေးလိုက်သည်။

နောက် ချက်ချင်းပင် ကြောက်မက်ဖွယ် အသံကြီးဖြင့် ရထားလုံးမောင်းသမားကို ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်သည်။

“ဟေ့၊ အိမ်ကို မောင်းဟေ့ မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန် မောင်းစမ်း”

သူ့ထံမှ သည်လိုအသံမျိုးကို တကယ့်အရေးကြီးပြီ ဆိုသည့် အချိန်မျိုးတွင်မှ ကြားရတတ်သည်။

ရထားလုံး မောင်းသမားသည် သခင်၏ ငယ်သံပါ အောင် အော်သောအသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ခေါင်းပု ပြီး မြင်းကို ကျာပွတ်နှင့် တရွမ်းရွမ်းမြည်အောင် ရိုက်ကာ မြားတစ်စင်းကို လေအဟုန်တွင် ပစ်လွှတ်လိုက်သည့်အလား တစ်ဟုန်ထိုး မောင်းနှင်လေတော့သည်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်သို့
သူတို့ ရောက်လာကြတော့သည်။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် အခန်းထဲသို့ ကိုယ်ကို တရွတ်တိုက်
ဆွဲပြီး ဝင်သွားတော့သည်။ မျက်နှာမှာ သွေးဆုတ်ဖြူရော်
၍ နေသည်။

သူသည် အကြောက်ကြီး ကြောက်ရွံ့၍ နေမိတော့
သည်။

သူဝတ်သွားသော ကုတ်အင်္ကျီမှာလည်း သူနှင့်အတူ
ပြန်ပါမလာတော့။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ဘဲ
မိုးစင်စင် လင်းခဲ့တော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ထမင်းစားပွဲတွင် သမီးဖြစ်သူက
သူ့ကို မေးသည်။

“ဖေဖေကို ကြည့်ရတာ ကနေ့မနက် တစ်မျိုးပဲ၊ တစ်ခုခု
ကို ထိတ်လန့်နေသလိုပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ” ဟု သမီး
ဖြစ်သူက မေးသည်။

သူက ပြန်မဖြေ။ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

မနေ့ညက အဖြစ်အပျက်နှင့် ပတ်သက်၍ စကားတစ်
ခွန်း တစ်ပါဒမျှ ပြန်မပြော။ ဘယ်ကို ရောက်ခဲ့သည်။
ဘယ်သွားခဲ့သည် ဆိုသည်ကို သူမပြော။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

မနေ့ညက အဖြစ်အပျက်သည် သူ့စိတ်ထဲတွင် သံမှို
နှင့် နှက်ထေးသကဲ့သို့ စွဲပြီး မှတ်လောက်သားလောက်
ဖြစ်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ သူ့လက်အောက် စာရေးများမှာ သူ့ဆီမှ
ကြားနေကျ စကားများကို မကြားရတော့။

“မင်း တယ်ရဲတင်းလှချည်လား၊ မင်းနဲ့ စကားပြောနေ
တဲ့လူကို ဘယ်သူမှတ်နေသလဲ”

ဟူသော စကားများ သူ့ထံမှ မကြားရတော့။

အခြားသူများ ပြောမှသာ သူပြောတော့၏။

ပိုပြီး အံ့ဩစရာ ကောင်းသည်ကား ကုတ်အင်္ကျီ
လုယူခံခဲ့ရသော ထိုညမှစ၍ အကာကီး တစ္ဆေကား ပျောက်
သွားခြင်းပင်။ ဘယ်တော့မျှ ပြန်မတွေ့ရတော့ပေ။

အရေးပါသော အရာရှိပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ ကုတ်အင်္ကျီကို
ရလိုက်သဖြင့် အကာကီး တစ္ဆေအကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်
သွားဟန်တူလေသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ကုတ်အင်္ကျီအလှခံရသော သတင်းကို
မူ မကြားရတော့ချေ။

သို့သော်လည်း ဂနာမငြိမ် ပူပန်တတ်သော လူများကမူ
အေးအေးချမ်းချမ်း ဖြစ်နေပြီဆိုသည်ကို မယုံကြည်နိုင်ကြ
သေးပဲ ဖြစ်နေကြသည်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

အကာကီးတစ္ဆေသည် မြို့၏ အခြားတစ်နေရာတွင် လက်လံ ခြောက်လှန့်နေသေးသည်ဟု ဆိုနေကြဆဲ။

ကလွန်နာရပ်ကွက်မှ အစောင့်တစ်ယောက်မူ တစ္ဆေကို အိမ်တစ်အိမ်၏ နောက်တွင် ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့လိုက်ရသည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုအစောင့်ရဲသားမှာ ချိနဲ့သူဖြစ်သည်။ တစ်ခါက အိမ်တစ်အိမ်၏ အောက်တွင် ဝက်က သူ့ကို ပက်လိုက်သဖြင့် လဲကျသွားခဲ့ဖူးသည်။

အနီးမှ ရထားမောင်းသမားများက သူ့ကို ဝိုင်းပြီး ဟားတိုက် ရယ်ကြသောအခါ အသရေဖျက်မှုနှင့် သူတို့ကို တရားစွဲသည်။

တစ်ယောက်စီမှ လျော်ကြေး နှစ်ကိုပက်စီပင် ရခဲ့သေးသည်။

ထိုမျှ အင်အားချိနဲ့ ပိန်သူဖြစ်၍ တစ္ဆေကို သူ့မှာ ကိုယ်တိုင် မဖမ်းရဲ။

တစ္ဆေနောက်သို့ အမှောင်ထဲမှ တကောက်ကောက် လိုက်၍ နေတော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် တစ္ဆေက ရုတ်တရက် ရပ်တန့်ပြီး သူ့ဘက်သို့ ရပ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒုက္ခရောက်သွားချင်လို့လား” ဟု မေးကာ တစ္ဆေက သူ့ကို လက်သီးဆုပ်၍ ပြလေသည်။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

ကုတ်အင်္ကျီ

၁၁၂

တစ္ဆေလက်သီးက သူ့လက်သီးထက်ပင် ကြီးမားသေး
တော့သည်။

“ဟင့်အင်း မရောက်ချင်ပါဘူး” ဆိုကာ အစောင့်ရဲသား
သည် တစ်ချိုးတည်း ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

ဤတစ္ဆေကား အရပ်မြင့်မြင့်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကား။

တစ္ဆေကောင်သည် အိုဗြုလှာတံတားဆီသို့ ဦးတည်ကာ
အမှောင်ထုအတွင်းသို့ တစ်လှမ်းချင်း ဝင်ရောက်ပျောက်
ကွယ်သွားတော့၏။ ။

လင်းဝေမြိုင်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

၁၁၃

၁။ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၁၉၉၉

မောင်လွင်ပြင်
စီစဉ်သည်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

၁၁၄

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသား အားလုံး၏ ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက် စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပ နိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် ၄ ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်း သာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံး ညီညွတ်ရေး
- ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် ၄ ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြား စီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက် စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်းတီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် ၄ ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့် စာရိတ္တ မြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ဇာတိကျေးဇူး အထူးအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာ ကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြင့်မားရေး။

ကုတ်အင်္ကျီ

၁၁၅

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၆၅၈/၉၈ (၁၂)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၆၀၈/၉၈ (၁၂)

n

ပုံနှိပ်ခြင်း

အုပ်ရေး - ၁၀၀၀
ပထမအကြိမ်၊ ၁၉၉၁
ဒုတိယအကြိမ်၊ ၁၉၉၉-ဖေဖော်ဝါရီ

n

မျက်နှာဖုံးရိုက်သူ
ဦးမင်းဟန် (၀၄၁၅၄)၊ ဘိုးရာဇာ ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၁၆၂၊ ၄၅ လမ်း၊ ရန်ကုန်။

n

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်ရွှေအိမ် (၀၁၂၉၉)၊ တိုင်းလင်းစာပေ
အမှတ် ၈/၆၅၊ အုပ်စု ၃၊ အောင်သိဒ္ဓိလမ်း၊
စော်ဘွားကြီးကုန်း၊ အင်းစိန်။

n

ကွန်ပျူတာစာစီ
အေးမြတ်မိုး ကွန်ပျူတာ
အမှတ် ၂၁၊ အသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊
တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။ ဖုန်း- ၅၄၅၃၂၃

n

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း
ကျော်နိုင်

n

တန်ဖိုး
၁၂၀- ကျပ်

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

လင်းဝေမြိုင်

အမည်ရင်း ဦးမြင့်ဦး။ ကျောက်ပန်းတောင်း ဇာတိ။ ၁၉၄၉၊
ဩဂုတ် ၁၄ ရက်ဖွား။ အဘ (ဦးကြည်မောင်)၊ အမိ ဒေါ်နု။
မွေးချင်း ၈-ယောက်တွင် အကြီးဆုံးဖြစ်။

ရန်ကုန် ပညာရေးတက္ကသိုလ်မှ နည်းပြဆရာ အဖြစ်
၁၉၈၂ ခုနှစ်ထိ ပညာရေးဌာနတွင် တာဝန်ထမ်း ဆောင်ခဲ့။

၁၉၇၇ ခုနှစ် တက္ကသိုလ် နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်းမှ စ၍ စာ
စရေးခဲ့ပြီး ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတို (၁၀၀) ကျော်၊ ကလောင်ခွဲ များဖြင့်
နိုင်ငံတကာစာပေ၊ ရုပ်ရှင်၊ ဂီတ၊ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ ဆောင်းပါး
(၆၀၀) ခန့် ရေးသားခဲ့။

၁၉၉၁ ခုနှစ်တွင် “ကုတ်အင်္ကျီ”၊ ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင်
“အလွမ်းတစ်ခြင်းနှင့် ပန်းနှင်းဆီ” လုံးချင်း ဘာသာပြန်
စာအုပ်များ ထုတ်ဝေခဲ့။

၁၉၈၈ မှ ၁၉၉၂ ထိ ရုပ်ရှင်တေးကဗျာ၊ ၁၉၉၂ ဇူလိုင်မှ
ဒီဇင်ဘာအထိ စံပယ်ဖြူ၊ ၁၉၉၃ မှ ၁၉၉၅ ထိ ရွှေရုပ်စုံ
မဂ္ဂဇင်းတို့တွင် အယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့။ ၁၉၉၆ ဇူလိုင်မှ
ယနေ့ထိ ကြော်ငြာနှင့် ဈေးဝယ်လမ်းညွှန် မဂ္ဂဇင်းတွင်
တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ၊ အယ်ဒီတာချုပ်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ရင်း စာ
ဆက်လက်ရေးသားနေ။

n

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

လင်းမြေပြင်၏ ထုတ်ဝေပြီး စာအုပ်များ

- ၁။ ကုတ်အင်္ကျီ (၁၉၉၁)
- ၂။ အလွမ်းတစ်ခြင်းနှင့် ပန်းနှင်းဆီ (၁၉၉၇၊ ဇွန်လ)
- ၃။ တော (၁၉၉၈၊ ဒီဇင်ဘာ)
(အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်)
- ၄။ ကုတ်အင်္ကျီ (၁၉၉၉၊ မတ်)
(အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်)

n

ဆက်လက်ထုတ်ဝေမည့် စာအုပ်များ

- ၁။ အဖေ့ဆွေ့ချင်သတဲ့လားနှင့် နိုင်ငံတကာဝတ္ထုတိုများ (၁၉၉၉)
(အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်)
- ၂။ စစ် (၁၉၉၉)
(အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်)
- ၃။ ငယ်ငယ်တုန်းက ချစ်ရောင်နှင့် အခြားဂျပန်ဝတ္ထုတိုများ (၁၉၉၉)
- ၄။ နှင့် နိုင်ငံတကာ ဝတ္ထုတိုများ (၁၉၉၉)

n

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

ကုတ်အင်္ကျီ

၁၁၉

အရုဏ်ကောင်းကင်စာအုပ် (၆)

ကုတ်အင်္ကျီ

လင်းစေမြိုင်

THE OVERCOAT

by

NiKoLai Gogol

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်
အမှတ် ၅၂/၅၄၊ ဒေါ်သိန်းတင်လမ်း။

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်

ဖုန်း - ၂၈၇၄၃၁။

အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်

THE OVER COAT

အင်္ကျီမှာ ကုတ်အင်္ကျီဟုပင်
 ခေါ်ချင်ရာ မကောင်းတော့။
 ဆိုကြောင့်လည်း အင်္ကျီတိုကြီးဟု
 ခေါ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။
 အင်္ကျီက ခပ်ဆန်ဆန်။
 ကော်လံကိုဖြတ်၍
 အပေါက်အပြွေများကို
 ဖာတေးထားရသဖြင့်
 တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ်
 တိုလိုက်လာသည်။
 ဖာတေးခိုင်းရသည့် အလုပ်ကလည်း။
 အင်ဆွယ်သမားများအဖို့
 အော့ကြောလန်လှသည့် အလုပ်ဖြစ်သည်။
 သူ့ကုတ်အင်္ကျီမှာ
 ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နိုင်လှပြီ။

www.burmeseclassic.com